

DECIZII RELEVANTE
Anul 2013, trimestrul III

Cuprins:

<u>1. Adopție internă. Încuviințarea deschiderii.....</u>	<u>2</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3324 din 29 august 2013 .....</i>	<i>2</i>
<u>2. Nulitatea titlului de proprietate. Instanța competentă. Stabilire în funcție de valoarea terenului reconstituit prin titlul respectiv.....</u>	<u>5</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, sentința civilă nr. 36 din 27 august 2013.....</i>	<i>5</i>
<u>3. Ordonanță de plată. Somarea societății la plata sumei reprezentând contravaloare servicii. Instanța competentă.....</u>	<u>7</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, sentința civilă nr. 38 din 29 august 2013 .....</i>	<i>7</i>
<u>4. Internare într-o colonie de muncă. Caracterul politic al măsurii administrative. 8</u>	<u>8</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă., decizia civilă nr. 3385 din 5 septembrie 2013 .....</i>	<i>8</i>
<u>5. Anularea hotărârii consiliului parohial privind sistarea construcției de noi morminte și acceptare a înhumării în mormintele existente a soțului supraviețuitor. Respingere .....</u>	<u>11</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3387 din 5 septembrie 2013 .....</i>	<i>11</i>
<u>6. Lucrări de extindere și mansardare fără respectarea autorizației de construire. Obligare la încadrarea lucrărilor de construcție executate în prevederile autorizației de construire.....</u>	<u>18</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 6401 din 6 septembrie 2013.....</i>	<i>18</i>
<u>7. Drept la apărare. Încălcare. Casare cu trimitere.....</u>	<u>24</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3490 din 16 septembrie 2013 .....</i>	<i>24</i>
<u>8. Cadru didactic preuniversitar. Ajutor financiar pentru achiziționarea de cărți și programe educaționale pe suport electronic. Admitere.....</u>	<u>29</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 68/A din 10 septembrie 2013.....</i>	<i>29</i>
<u>9. Încetarea raporturilor de muncă. Necesitatea efectuării mențiunilor în carnetul de muncă, iar nu în registrul general de evidență al salariaților.....</u>	<u>33</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 46/A din 2 septembrie 2013 .....</i>	<i>33</i>
<u>10. Decizie de desfacere a contractului de muncă. Încălcarea dispozițiilor art. 252 alin.(2) lit. b) din Codul muncii referitoare la precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat. Nulitate .....</u>	<u>35</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3415 din 9 septembrie 2013.....</i>	<i>35</i>
<u>11. Exploatare balast. Evaluarea prejudiciului cuvenit proprietarului terenului... 40</u>	<u>40</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3558 din 15 septembrie 2013 .....</i>	<i>40</i>
<u>12. Condamnat politic. Neîndreptățire la contravaloarea bunurilor confiscate.... 47</u>	<u>47</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3453 din 10 septembrie 2013 .....</i>	<i>47</i>
<u>13. Grefier. Recalculare pensie, luându-se în considerare stagiul de cotizare utilizat la deschiderea drepturilor inițiale de pensie.....</u>	<u>52</u>
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3330 din 2 septembrie 2013.....</i>	<i>52</i>
<u>14. Plângere la Legea nr. 10/2001. Îndreptățire la măsuri reparatorii prevăzute de Legea nr. 165/2013.....</u>	<u>56</u>

1. Adopție internă. Încuviințarea deschiderii

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3324 din 29 august 2013

Prin sentința civilă nr. 195 din 3 iulie 2013, pronunțată de Tribunalul Cluj ... a fost respinsă cererea formulată de către petenta Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Cluj în contradictoriu cu intimata L.M.M.

Pentru a pronunța această sentință tribunalul a reținut că, citată fiind în cauză, intimata L.M.M. s-a prezentat în fața instanței și a declarat că nu este de acord cu deschiderea procedurii adopției interne față de minorul L.A., situație în care s-a apreciat ca fiind necesară efectuarea unei anchete sociale la domiciliul acesteia, ocazie cu care s-a constatat că venitul intimatei L.M.M. acest este în cuantum de 600 lei, reprezentând bani obținuți din cerșit și întreținerea unei biserici, intimata locuind într-un imobil închiriat situat în mun.Cluj-Napoca, str.M., ..., care este racordat la rețeaua de curent electric și apă, încălzirea realizându-se cu lemne.

De asemenea, intimata locuiește împreună cu concubinul său G.F. și copilul lor L.B. , în vârstă de 10 luni.

Un aspect important relevat de ancheta socială efectuată în cauză este acela că intimata manifestă deschidere în vederea reînscrierii într-o unitate de învățământ școlar și înscrierea într-un proiect implementat de Direcția de Asistență Socială și Medicală din subordinea Consiliului local al Municipiului Cluj-Napoca vizând integrarea pe piața muncii a persoanelor de etnie romă, aceste proiect vizându-l deopotrivă și pe concubinul intimatei.

Prin raportare la aspectele relevate de ancheta socială ordonată în cauză tribunalul a conchis că mama naturală a minorului din cauză nu manifestă dezinteres față de copilul L.A., dimpotrivă este dispusă să-și reglementeze situația școlară și cea profesională, pentru a fi aptă atât din punct de vedere educațional, emoțional, psihologic cât și financiar să-i asigure stabilitatea necesară copilului în cauză.

Pe de altă parte trebuie avute în vedere dispozițiile art.8 alin 4 din Legea 272/2004 potrivit cărora copilul are dreptul de a-și păstra cetățenia, numele și relațiile de familie, în condițiile prevăzute de lege, fără nici o ingerință, precum și dispozițiile art.14 alin 1 din același act normativ potrivit căruia copilul are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament.

Conform art.33 din Legea nr.272/2004 copilul nu poate fi separat de părinții săi sau de unul dintre ei, împotriva voinței acestora, cu excepția cazurilor expres și limitativ prevăzute de lege, sub rezerva revizuirii judiciare și numai dacă acest lucru este impus de interesul superior al copilului iar în art.34 alin 2 din lege se precizează în mod explicit că orice separare a copilului de părinții săi, precum și orice limitare a exercițiului drepturilor părintești trebuie să fie precedate de acordarea sistematică a serviciilor și prestațiilor prevăzute de lege, cu accent deosebit pe informarea corespunzătoare a părinților, consilierea acestora, terapie sau mediere, acordate în baza unui plan de servicii.

În același timp în conformitate cu art.26 alin 1 lit b din Legea nr.273/2004 planul individualizat de protecție, astfel cum este acesta reglementat de Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu modificările ulterioare, are ca

finalitate adopția internă dacă după instituirea măsurii de protecție specială, părinții și rudele copilului până la gradul al patrulea care au putut fi găsite declară în scris că nu doresc să se ocupe de creșterea și îngrijirea copilului și în termen de 60 de zile nu și-au retras această declarație.

Or, în speță, dimpotrivă, mama copilului L.M.M. s-a opus deschiderii procedurii adopției interne pentru aspectele relevate în cuprinsul anchetei sociale ordonate în cauză.

Caracterul judiciar al procedurii, garantează faptul că adopția se realizează doar în condițiile în care copilul poate fi considerat “adoptabil”, în raport cu necesitățile sale de protecție.

Copilul va fi declarat adoptabil prin hotărâre judecătorească numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, și anume: adopția să fie o măsură de protecție alternativă care corespunde interesului superior al copilului și necesitatea acesteia rezultă din planul individualizat de protecție, condiții, care, așa cum am evocat anterior, nu sunt îndeplinite în prezenta speță, întrucât mama și-a manifestat pe deplin disponibilitatea de a se ocupa de creșterea și educația copilului L.A..

Interesul superior al minorului este acela de a beneficia de o creștere și educare în condițiile unui mediu familial bazat pe afecțiune, sprijin material și moral, interes care poate fi realizat în familia naturală, astfel că tribunalul a apreciat că se impune respingerea cererii formulate de către petenta Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Cluj, în contradictoriu cu intimata L.M.M..

Împotriva sentinței a declarat recurs DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ ȘI PROTECȚIA COPILULUI CLUJ, solicitând modificarea în totalitate a sentinței atacate și în consecință, admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că minorul L.A. provine dintr-o relație pasageră a mamei L.M.M., nefiind recunoscut de către tată, că în regim de urgență, prin dispoziția nr. 1537/2011, minorul a fost plasat la un asistent maternal profesionist, iar în baza sentinței civile nr. 528/2011 a Tribunalului Cluj s-a dispus înlocuirea plasamentului în regim de urgență cu plasament la același asistent maternal profesionist.

La data de 30.09.2012 s-a stabilit împreună cu mama minorului un program de vizitare pe o durată de 2 luni, însă mama nu s-a prezentat la aceste vizite, dar cu ocazia unei vizite la sediul Direcția Generală de Asistență și Protecția Copilului Cluj, mama a declarat că nu are loc de muncă, se întreține din cerșit și locuiește în comuna Vultureni la concubinul ei, G.F., care prin declarația nr. 614/2012 a arătat că nu dorește să se ocupe de creșterea și îngrijirea copilului în cauză.

De la data de 3.10.2012 mama copilului nu a mai contactat managerul de caz pentru a stabili un program de vizitare a minorului sau pentru a solicita informații cu privire la acesta.

La 2.08.2012 mama copilului a mai dat naștere unui copil, L.B., împreună cu care a fost văzută în repetate rânduri la cerșit, fiind depistată de organele de poliție în timp ce apela, expunând minora, la mila conducătorilor auto.

Recursul a fost întemeiat în drept doar pe dispozițiile art. 299 Cod proc.civ., însă curtea apreciază că motivele invocate se încadrează în dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod proc.civ., text de lege prin prisma căruia va proceda la analizarea acestora.

Examinând recursul declarat, prin prisma motivelor invocate, curtea apreciază că este fondat și în consecință, în baza art. 304 pct. 9 și art.312 alin. 1 Cod proc.civ., urmează să-l admită pentru următoarele considerente:

Minorul L.A., a cărui naștere a fost înregistrată tardiv în baza sentinței civile nr. 1965/15.12.2011 a Judecătorei Cluj-Napoca, este fiul intimatei L.M.M. , nefiind recunoscut de către tată.

Datorită faptului că intimata L.M.M. se întreține din cerșit, folosind copilul pentru această activitate, minorului L.A. i s-a stabilit plasamentul la asistentul material profesionist N.P. conform sentinței civile nr. 528/7 iunie 2011 a Tribunalului Cluj. Din conținutul acestei hotărâri rezultă că intimata L.M.M. și-a asumat responsabilitatea pentru întocmirea actelor de identitate pentru ea și copil, că nu va mai folosi minorul pentru practicarea cerșetoriei. După această dată, intimata a fost identificată din nou pe străzile municipiului Cluj-Napoca cerșind împreună cu minorul, ocazie cu care a fost consiliată, luându-și angajamentul că nu va mai apela la mila publică, obligație pe care nu și-a respectat-o, fiind surprinsă de mai multe ori de organele de poliție practicând cerșetoria și folosind minorul pentru obținerea de venituri din această activitate.

Intimata L.M.M. a angajat o altă relație de concubinaj cu numitul G.F., din care a rezultat un minor, împreună cu care intimata a fost văzută, din nou, la cerșit în municipiul Cluj-Napoca.

Cu ocazia informării intimatei despre dispozițiile Legii nr. 273/2004 aceasta a refuzat să-și dea consimțământul la deschiderea procedurii adopției fiului său, deși a arătat că nu are posibilități de reintegrare a copilului, că locuiește împreună cu concubinul său și minorul rezultat din relația cu acesta, într-un imobil care nu este racordat la utilități, încălzirea realizându-se cu lemne.

Conform art. 26 lit. b din Legea nr. 273/2004, „după instituirea măsurii de protecție specială, părinții și rudele copilului până la gradul al patrulea care au putut fi găsite declară în scris că nu doresc să se ocupe de creșterea și îngrijirea copilului și în termen de 60 de zile nu și-au retras această declarație. Direcția are obligația înregistrării acestor declarații, precum și a celor prin care părinții și rudele până la gradul al patrulea revin asupra declarațiilor inițiale.”

Conform art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 273/2004, „încuviințarea deschiderii procedurii adopției interne se face numai dacă:

a) planul individualizat de protecție are ca finalitate adopția internă;

c) părinții copilului sau, după caz, tutorele, își exprimă consimțământul la adopție, în condițiile legii. Dispozițiile art. 8, precum și prevederile legale care reglementează situațiile speciale privind consimțământul părinților se aplică în mod corespunzător”.

Din conținutul acestor texte de lege rezultă că legea vorbește despre două declarații distincte ale mamei minorului care trebuie să existe la dosar, și anume, o declarație din care să rezulte faptul că mama și-a dat consimțământul la adopție și o altă declarație distinctă cerută de lege, în sensul că mama nu dorește să se ocupe de creșterea și îngrijirea copilului, declarație care trebuie să fie înregistrată și asupra căreia poate reveni în termen de 60 de zile.

În cauză, este real că aceste condiții cumulative nu sunt îndeplinite. Dispozițiile art. 29 lit. c din Legea nr. 273/2004 fac însă trimitere la dispozițiile art. 8 din același act normativ, potrivit căruia, „instanța judecătorească poate trece peste

refuzul părinților firești sau, după caz, al tutorelui de a consimți la adopția copilului dacă se dovedește, prin orice mijloc de probă, că aceștia refuză în mod abuziv să își dea consimțământul la adopție și instanța apreciază că adopția este în interesul superior al copilului, ținând seama și de opinia acestuia dată în condițiile legii, cu motivarea expresă a hotărârii în această privință”, iar conform alin. 2 „se poate considera refuz abuziv de a consimți la adopție și situația în care, deși legal citați, părinții firești sau, după caz, tutorele nu se prezintă în mod repetat la termenele fixate pentru exprimarea consimțământului”.

Curtea nu neagă faptul că părinții sunt responsabili de evoluția și dezvoltarea copilului și că fiecare copil ar trebui să fie crescut de părinții săi naturali, însă curtea apreciază că lipsa declarațiilor este făcută de mama minorului cu rea credință, că nu este în interesul superior al copilului să nu se încuviințeze deschiderea procedurii adopției interne, că de fapt, mama acestuia nu dorește în realitate să se ocupe de copil, iar opoziția acesteia la deschiderea procedurii adopției interne este formală.

În sprijinul acestei constatări vine și faptul că după stabilirea programului de vizitare a minorului de către reclamantă, intimata a participat împreună cu concubinul său la o singură vizită stabilită la 30.09.2011, însă ulterior nu s-a mai prezentat la vizitele fixate.

Reclamanta a efectuat demersurile necesare în vederea obținerii consimțământului din partea intimatei, fapt rezultat din mandatul de aducere și procesul verbal de executare a mandatului de aducere întocmit de Inspectoratul de Jandarmi Județean Cluj, din care rezultă că intimata nu mai locuiește cu concubinul ei în Cluj-Napoca, str. M. ..., că a părăsit acest domiciliu, fără a lăsa adresa unde poate fi găsită sau un alt domiciliu.

Pentru considerentele reținute, urmare admiterii recursului, curtea va modifica sentinței civile nr. 195/3 iulie 2013 pronunțată de Tribunalul Cluj în sensul că va admite acțiunea formulată de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Cluj în contradictoriu cu pârâta L.M.M., va încuviința deschiderea procedurii adopției interne pentru minorul L.A. născut la data de 08.04.2012, fiul lui natural și L.M.M. și va suspenda drepturile și obligațiile părintești ale pârâtei L.M.M. în ceea ce îl privește pe minorul L.A. și dispune exercitarea acestora de către Președintele Consiliului Județean Cluj.

2. Nulitatea titlului de proprietate. Instanța competentă. Stabilire în funcție de valoarea terenului reconstituit prin titlul respectiv

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, sentința civilă nr. 36 din 27 august 2013

Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată la data de 22 februarie 2013, SC S.G.C.P.R. SRL le-a chemat în judecată pe pârâtele S.R., COMISIA LOCALĂ MIHAI VITEAZU ȘI COMPANIA JUDEȚEANĂ DE APLICARE A LEGII NR.18/1991 Cluj, solicitând instanței să constate nulitatea absolută parțială a titlului de proprietate nr. 25843/28.11.2002 în ceea ce privește parcela 8 din tarlăua 28 și eliberarea unui titlu nou rectificat.

Hotărârea judecătorei

Prin sentința civilă nr. 1860 din 21 iunie 2013, Judecătoria Turda a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Cluj, pe motiv că, potrivit dispozițiilor art. III alin. 2 din Legea nr. 169/1997, competența de soluționare a cauzei aparține instanței de drept comun, iar aceasta este, conform art. 95 pct. 1 NCPC, tribunalul.

Hotărârea tribunalului

Prin sentința civilă nr. 376 din 21 august 2013, Tribunalul Cluj a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Turda, cu motivarea că obiectul acțiunii îl constituie constatarea nulității absolute a unui act emis cu încălcarea dispozițiilor legii fondului funciar, fiind aplicabile dispozițiile art. III din Legea nr. 169/1997 și ale art. I din Titlul XIII al Legii nr. 247/2005, ce fac trimitere la dispozițiile Codului de procedură civilă. Fiind un litigiu patrimonial, iar valoarea terenului nedepășind 200.000 lei, competența de soluționare a cauzei aparține judecătoriei, în temeiul art. 94 pct. 1 lit. j NCPC.

Legea aplicabilă

Cererea de chemare în judecată fiind înregistrată la data de 22 februarie 2013, conform dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 76/2012, sunt aplicabile dispozițiile NCPC, aprobat prin Legea nr. 134/2010.

Soluționarea conflictului

Legea nr. 18/1991 a fondului funciar, republicată, în art. 53 alin. 2, reglementează competența judecătoriei în materia plângerilor formulate de persoanele îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor împotriva hotărârii comisiei județene, a modificării sau anulării hotărârii de către comisie, în timp ce, conform art. 63, în alte cazuri în care legea prevede nulitatea unor acte juridice, litigiul se judecă potrivit *dreptului comun*, inclusiv în ceea ce privește competența.

Din cele două texte de lege, rezultă o *clasificare a acțiunilor* în două categorii, în funcție de *actele contestate* și *persoana care exercită acțiunea* în justiție, judecătoria fiind (întotdeauna) competentă atunci când se formulează plângeri de către persoanele care au cerut reconstituirea dreptului de proprietate, plângeri al căror obiect îl constituie hotărârea comisiei județene, modificarea sau anularea hotărârii de către comisie, în timp ce, în situația în care acțiunea este formulată de un terț vătămat sau/și împotriva altui act decât hotărârea comisiei județene, competența este cea de drept comun, rezultând din dispozițiile Codului de procedură civilă.

În cauza prezentă, acțiunea este exercitată de un terț și privește constatarea nulității absolute a unu titlu de proprietate, astfel că acțiunea se încadrează în dispozițiile art. 63 din legea fondului funciar, fiind una patrimonială, iar valoarea terenului fiind sub 200.000 lei, competența de soluționare a cauzei aparține judecătoriei, în temeiul art. 95 pct. 1 lit. j NCPC, ce constituie dreptul comun.

Notă. În același sens și sentința civilă nr. 37 din 27 august 2013

3. Ordonanță de plată. Somarea societății la plata sumei reprezentând contravaloare servicii. Instanța competentă

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, sentința civilă nr. 38 din 29 august 2013

I. Prin cererea înregistrată la Tribunalul Specializat Cluj sub nr. .../1285/2013, reclamanta SC S. CLUJ SA a solicitat, în contradictoriu cu pârâta COMPANIA NAȚIONALĂ DE CĂI FERATE CFR SA, să se emită o ordonanță de plată care să conțină somarea pârâtei debitoare la a plăti suma de 985.241,99 lei reprezentând contravaloare prestări servicii, precum și penalități în cuantum de 25455,32 lei, cu cheltuieli de judecată.

S-a arătat în motivarea cererii că pârâta debitoare nu și-a îndeplinit obligația de a plăti lucrările executate de reclamantă în beneficiul ei.

II. Tribunalul Specializat Cluj a invocat din oficiu excepția necompetenței sale materiale admitând-o și declinându-și competența în favoarea Tribunalului Cluj prin sentința civilă nr. 1684/10 iunie 2013.

S-a arătat în motivarea acestei sentințe că faptul că litigiul se poartă între profesioniști nu atrage competența materială de soluționare a acestuia de către Tribunalul Specializat Cluj, acesta din urmă putând soluționa doar acele cauze care îi sunt expres atribuite prin lege.

III. Investit fiind cu soluționarea cauzei, Tribunalul Cluj a invocat la rândul său, din oficiu, excepția necompetenței sale materiale, admitând-o și declinându-și competența în favoarea Tribunalului Specializat Cluj prin sentința civilă nr. 377 din 21 august 2013.

S-a constatat, totodată, nașterea unui conflict negativ de competență între cele două tribunale, conflict ce se impune a fi soluționat de Curtea de Apel Cluj.

În motivarea sentinței s-a arătat, în esență, că legiuitorul nu a avut intenția de a transfera către secțiile civile ale tribunalelor competența de soluționare a cauzelor care, anterior noului Cod civil, erau calificate drept comerciale, acestea rămânând a fi soluționate în continuare de Tribunalele Specializate.

IV. Sesizată fiind cu soluționarea conflictului negativ de competență născut potrivit celor de mai sus, Curtea de Apel are în vedere următoarele:

În aplicarea prevederilor art. 228 din Legea nr. 71/2011, Consiliul Superior al Magistraturii a adoptat Hotărârea nr. 654 din 31 august 2011, prin care, între altele, a dispus reorganizarea ca tribunale specializate a tribunalelor comerciale Argeș, Cluj și Mureș, începând cu data de 01 octombrie 2011, având în vedere „volumul de activitate înregistrat la nivelul celor trei tribunale comerciale prin comparație cu volumul de activitate în materie comercială de la alte tribunale situate în localități în care își au sedii curți de apel, similar cu situația în care se află cele trei tribunale specializate și care au o schemă relativ apropiată cu cea rezultată din comasarea schemei tribunalului specializat cu cea a tribunalului de drept comun”.

Aceste considerente ce au întemeiat hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii vizează, în mod direct, încărcătura jurisdicțională a celor trei foste tribunale comerciale, criteriul cantitativ, rezultat din observarea numărului de dosare înregistrate pe rolul lor, fiind acela care, în mod decisiv, a impus reorganizarea lor ca tribunale specializate, iar nu ca simple secții civile în cadrul Tribunalelor Argeș, Cluj și Mureș.

Or, încărcătura avută în vedere era cea rezultată din competența atribuită celor trei tribunale potrivit dispozițiilor legale anterioare Legii nr. 71/2011 și Noului Cod civil, ceea ce trimite la concluzia că nu s-a avut în intenție ca sub guvernământul Noului C.civ. atribuțiile jurisdicționale ale acestora să cunoască o diminuare.

Trebuie remarcat, sub acest aspect, că schemele de personal ale fostelor tribunale comerciale au fost menținute, ceea ce, de asemenea, întărește concluzia evocată mai sus.

Pentru determinarea întregii competențe materiale a tribunalelor specializate trebuie avute în vedere inclusiv normele de competență de drept comun, cuprinse în Codul de procedură civilă, cu observarea însă a particularităților activității jurisdicționale a tribunalelor specializate, particularități rezultate din specificul competenței lor materiale anterioare intrării în vigoare a Noului Cod civil. Este îndeajuns de evident că transformarea fostelor tribunale comerciale în tribunale specializate implică o continuitate cu privire la tipurile de cauze care intră în competența lor, aceasta fiind rațiunea care justifică, în sensul Hotărârii nr. 654/2011 a Consiliului Superior al Magistraturii, sus-evocată, atât menținerea lor ca instanțe de sine stătătoare, cât și a schemelor de personal ce le-au fost alocate.

În cauza de față, raportul juridic stabilit între reclamantă și pârâtă era calificat, anterior actualului Cod civil, ca fiind unul de natură comercială, el atrăgând competența Tribunalului Specializat Cluj.

Astfel fiind, Curți îi rămâne să constate, în considerarea tuturor celor arătate mai sus, totodată văzând și prevederile art. 135 C.pr.civilă, că Tribunalului Specializat Cluj îi aparține și în prezent competența de soluționare a unui litigiu precum cel de față, acesta declinându-și în mod eronat competența în favoarea Tribunalului Cluj.

Această dezlegare este, de altfel, conformă cu jurisprudența Curții de Apel Cluj, ulterioară intrării în vigoare a Noului Cod Civil și a legii de punere în aplicare a acestuia; prin urmare, Curtea recomandă Tribunalului Specializat Cluj prin completele sale de judecată, să țină seama de aceste constante dezlegări, evitând provocarea unor conflicte de competență cu efect dilatoriu, deci susceptibile de a vătăma interesele părților litigante.

4. Internare într-o colonie de muncă. Caracterul politic al măsurii administrative

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă,, decizia civilă nr. 3385 din 5 septembrie 2013

Prin sentința civilă nr. 471 din 25 martie 2013 a Tribunalului Maramureș, a fost admisă în parte acțiunea formulată de reclamanții S.F.L. și S.T., în contradictoriu cu pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice.

A fost constatat caracterul politic al măsurii administrative a internării în colonii de muncă în perioada 20.03.1953-20.03.1955 (efectiv 20.03.1953-18.06.1954) dispusă prin Decizia M.S.S. nr. 522/1953 pentru „manifestări dușmănoase la adresa conducătorului U.R.S.S. și regimului de democrație populară”, măsură adoptată în privința lui S.G., născut în data de 1 iunie 1909 în comuna ..., județul Maramureș, fiul lui ..., decedat în 30.12.1988.

A fost respinsă în rest acțiunea, cu privire la obligarea pârâtului la plata de daune morale.

A fost respinsă cererea reclamanților de obligare a pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Starea de fapt

Reclamanții S.F.L. și S.T. sunt fiul respectiv soția lui S.G., născut în data de 1 iunie 1909 în comuna ..., jud. Maramureș, decedat în București în data de 30.12.1988.

Prin Decizia M.S.S. nr. 522 din 1953, acesta a fost încadrat în CM, internat pe o perioadă de 24 de luni în colonii de muncă, pentru perioada 20.03.1953 -20.03.1955, pentru manifestări dușmănoase la adresa conducerii URSS, fiind eliberat din Penitenciarul Caransebeș în data de 18.06.1954, după cum relevă fotocopia Biletului de Liberare nr. 1929/1954, a adresei nr. 2066 din 18.06.1954 emisă de Penitenciarul Caransebeș, de la fila 57 dosar, a notei datate 28.11.1953 de la fila 60 dosar și a referatului din 5 iunie 1954 emis de Ministerul Afacerilor Interne.

De asemenea, fotocopia carnetului de muncă al defunctului S.G. relevă o întrerupere de activitate în perioada 20.03.1953-14.08.1954.

Fișa personală, fișa matricolă penală atestă că autorul reclamanților (care în unele acte figurează cu prenumele G., născut în I. ori în S.) a suferit o măsură administrativă cu caracter politic.

Din cuprinsul referatului privind terminarea cercetărilor asupra numitului S.G., reținut în data de 21 martie 1953, de către Ministerul Securității Statului regiunea Baia Mare rezultă că acesta a fost apreciat ca fiind „un dușman recalcitrant împotriva regimului democrat, împotriva marilor dascăli ai proletariatului, a luptei pentru pace și dușmănos împotriva clasei muncitoare”, „un element șovinist aducând insulte la adresa partidului și organelor de securitate a Statului”. S-a reținut că acesta a comentat în jurul problemei încetării din viață a conducătorului Uniunii Sovietice, ar fi comentat spunând că regimul este ca acel din Uniunea Sovietică pentru distrugerea intelectualității.

De asemenea, din fișa personală depusă la fila 66 dosar rezultă că acesta s-a manifestat dușmănos și aducând insulte și injurii triviale conducătorului URSS cu ocazia încetării din viață, insulte la adresa guvernului URSS și al RPR, la adresa PMR și MSS, având manifestări șovine-naționaliste și împotriva ideologiei celor patru mari dascăli ai proletariatului. Fișa personală relevă că S.G. a fost internat pentru manifestări dușmănoase la adresa conducătorului URSS și a regimului de democrație populară.

Toate aceste acte se coroborează cu depoziția martorului M.G., audiat la propunerea reclamantului.

Dezlegarea în drept

Raportat la prevederile art. 4 alin. 2 din Legea nr. 221/2009 și la dispozițiile art. 2 alin. 1 din OUG nr. 214/1999, se apreciază că măsura administrativă a internării lui S.G. în colonii de muncă pe o perioadă de 24 luni, dispusă prin Decizia nr. 522/1953, a avut un caracter politic, autorul reclamanților susținând principii democratice contrare regimului politic al vremii, având o atitudine apreciată ca dușmănoasă.

Solicitarea reclamanților relativă la obligarea Statului Român la stabilirea cuantumului despăgubirilor nu poate fi, însă, primită, avându-se în vedere Deciziile nr. 1358/2010 și nr. 1360/2010, ale Curții Constituționale, publicate în Monitorul Oficial al României nr. 761 din data de 15 noiembrie 2010 și Decizia nr. 12 pronunțată la data de 19.09.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii.

Întrucât reclamanții nu au dovedit efectuarea unor cheltuieli de judecată în acest litigiu, conform prevederilor art. 274 Cod procedură civilă și art. 1169 din Codul civil de la 1864, cererea lor de obligare a pârâtului la plata acestora a fost respinsă.

Recursul pârâtului

Împotriva acestei sentințe, a declarat în termen legal recurs pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, solicitând modificarea ei, în sensul respingerii acțiunii, pe motiv că decizia nr. 522/1953 a fostului Minister de Interne este singurul act care atestă, eventual, trecerea prin sistemul penitenciar, însă nu și temeiul legal pentru stabilirea caracterului politic al măsurii administrative a internării în colonii de muncă, nefiind întemeiată pe vreun act normativ dintre cele prevăzute de art. 3 din Legea nr. 221/2009, nefiind suficientă constatarea făcută de prima instanță a faptului că antecesorul reclamanților a fost internat pentru că era dușman al regimului comunist.

Întâmpinarea reclamanților intimați

Reclamanții intimați, prin întâmpinare, au solicitat respingerea recursului, cu cheltuieli de judecată, pe motiv că detenția în Penitenciarul Caransebeș constituie o măsură administrativă cu caracter politic, așa cum a reținut prima instanță.

Analizând recursul formulat prin prisma motivelor invocate, raportat la dispozițiile art. 304¹ Cod proc. civ., curtea apreciază că acesta nu este fondat, întrucât s-a dovedit măsura detenției, s-a depus actul administrativ în baza căruia aceasta a avut loc, recurentul susținând, în esență, că acest act administrativ nu este fundamentat pe vreunul dintre actele normative enumerate în art. 3 din legea specială de reparație. În realitate, nu se poate susține că internarea fără vreun temei legal nu constituie o măsură administrativă cu caracter politic, deși a avut la bază opoziția față de regimul totalitar comunist. Art. 3 din Legea nr. 221/2009 indică actele normative abuzive în temeiul cărora au fost dispuse măsuri administrative cu caracter politic, în baza unor acte administrative. Neindicarea vreunui temei legal în cuprinsul actului administrativ prin care s-a dispus o măsură administrativă cu titlu de sancțiune pentru opoziția față de regimul totalitar comunist nu înlătură caracterul abuziv al măsurii, ci, dimpotrivă, îl accentuează. Aceeași a fost interpretarea instanțelor și în materia altor legi de reparație, cum ar fi Legea nr. 10/2001, respectiv că preluarea care nu a avut la bază vreun temei legal este una abuzivă, la fel ca preluarea care a avut la bază un temei legal considerat abuziv prin legea specială de reparație.

Din considerentele arătate, în temeiul art. 312 alin. 1 Cod proc. civ., curtea va respinge recursul ca nefondat.

Intimații au solicitat obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată în recurs, însă, deși întâmpinarea a fost redactată prin avocat, nu a fost depus vreun act care să ateste cuantumul onorariului avocațial, motiv pentru care, în temeiul art. 274 Cod proc. civ., solicitarea lor urmează a fi respinsă.

5. Anularea hotărârii consiliului parohial privind sistarea construcției de noi morminte și acceptare a înhumării în mormintele existente a soțului supraviețuitor. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3387 din 5 septembrie 2013

Prin cererea înregistrată inițial pe rolul Tribunalului Cluj – Secția Litigii de munca, Asigurări Sociale și Contencios Administrativ, reclamanta R.A. a chemat în judecată pe pârâtele PAROHIA GRECO CATOLICA A. ȘI EPISCOPIA ROMÂNĂ UNITA CU ROMA GRECO CATOLICA DE CLUJ GHERLA, solicitând instanței anularea parțială a Hotărârii Consiliului Parohial al pârâtei de rd. 1 din data de 04.07.2004 în ceea ce privește hotărârea de sistare completa a construcției de noi morminte și acceptare a înhumării în mormintele deja existente a soțului sau soției supraviețuitoare și obligarea pârâtei de rd. 2, în calitate de for ierarhic superior să nu se opună la înhumarea acesteia în mormântul părinților săi, situat în curtea bisericii pârâtei de rd. 1.

Prin Sentința civilă nr.15.891/18 Octombrie 2011, ...[a] Judecătoriei Cluj-Napoca, a fost respinsă în integralitate cererea reclamantei R.A., împotriva pârâtelor Parohia Greco Catolica A. și Episcopia Română Unită cu Roma Greco Catolica de Cluj-Gherla, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut în esență următoarele:

Prin hotărârea Consiliului Parohial al Parohiei Greco Catolice A. din data de 04.07.2004, s-a hotărât sistarea completă a construcției de noi morminte și acceptarea ca numai soții supraviețuitori să fie înmormântați în mormintele deja existente, contra sumei de 1200 de euro.

Conform adresei nr.1/12.01.2010, emisă de Parohia Greco Catolice A. către Episcopia Română Unita cu Roma, Greco-Catolica de Cluj-Gherla hotărârea a fost luată în vederea stopării construcției de noi morminte în curtea bisericii cu consecința ocupării întregii suprafețe din curtea bisericii și în acest fel împiedicarea Parohiei la desfășurarea activităților specifice.

Potrivit dispozițiilor art.27 alin.(1) din Legea nr.489/2006 *cultele recunoscute și unitățile lor de cult pot avea și dobândi, în proprietate sau în administrare, bunuri mobile și imobile, asupra cărora pot dispune în conformitate cu statutele proprii.*

De asemenea, potrivit art. 28 alin 1 din Legea nr. 489/2006 *unitățile locale ale cultelor pot avea și întreține, singure sau în asociere cu alte culte, cimitire confesionale pentru credincioșii lor. Cimitirele confesionale se administrează potrivit regulamentelor cultului deținător.*

În speță, este de necontestat de către părți că terenul pe care se află amenajat cimitirul în discuție este proprietate privată a Parohiei Greco Catolice A., hotărârea Consiliului Parohial al pârâtei fiind emisă atât în considerarea acestui criteriu subiectiv, cât și din considerente obiective, care vizează buna organizare și desfășurarea a activității parohiei în spațiul aferent bisericii organizate pe acest teren.

Instanța a apreciat că, solicitarea reclamantei de anulare parțială a hotărârii Consiliului Parohial este întemeiată strict pe considerente de ordin personal, în vederea creării exclusiv în favoarea acesteia a unei situații privilegiate față de toți ceilalți membri

ai comunității și, din punctul de vedere al pârâtei, constituie o restrângere a atributelor dreptului său de proprietate conferit de art.480 Cod civil.

Este adevărat că se invocă încălcarea unui drept al reclamantei - apreciat de acesta ca fundamental - însă, pe de o parte, dreptul său la acordarea unui loc de veci se raportează doar la autoritățile locale obligate a organiza la nivelul fiecărei comunități cimitire, nu și la unitățile de cult, care pot, nu sunt și obligate, să își organizeze cimitire confesionale potrivit propriilor regulamente. De asemenea, acest drept se opune în condițiile impuse de regulile proprii fiecărei organizări și nu conform propriilor dorințe ale solicitantului.

În acest context, instanța a apreciat că nu se poate înlătura, nici parțial, nici în integralitate, hotărârea Consiliului parohial cu privire la bunurile de care aceasta poate dispune în mod legal și obligată într-un sens contrar voinței sale, motiv pentru care instanța a respins în totalitate cererea formulată de reclamantă ca neîntemeiată.

Prin decizia civilă nr. 210/A din 23.04.2013 pronunțată de Tribunalul Cluj în dosarul nr. ..., ca urmare a casării prin decizia civilă nr.1725/2012 a Curții de Apel Cluj a deciziei civile nr.50/2012 a Tribunalului Cluj, s-a respins ca nefondat apelul declarat de reclamanta R.A., împotriva Sentinței civile nr.15.891/18 Octombrie 2011 ... [a] Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a menținut-o în totul, fără cheltuieli de judecată în apel.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de apel a reținut următoarele:

Așa cum în mod pertinent a reținut prima instanță prin Hotărârea Consiliului Parohial al Parohiei Greco Catolice A. din data de 04.07.2004, s-a hotărât sistarea completă a construcției de noi morminte și acceptarea ca numai soții supraviețuitori să fie înmormântați în mormintele deja existente, contra sumei de 1200 de euro.

De asemenea în mod pertinent s-a reținut că potrivit adresei nr.1/12.01.2010, emisă de Parohia Greco Catolice A. către Episcopia Româna Unita cu Roma, Greco-Catolica de Cluj-Gherla hotărârea atacată în prezentul litigiu a fost luată în vederea stopării construcției de noi morminte în curtea bisericii cu consecința ocupării întregii suprafețe din curtea bisericii și în acest fel împiedicarea Parohiei la desfășurarea activităților specifice.

Terenul pe care se află amenajat cimitirul în discuție este proprietate privată a Parohiei Greco Catolice A., aspect de a necontestat de părțile litigante și confirmat de înscrisurile existente la filele ... din dosarul de apel.

Prin răspunsul la adresa întocmită de către instanța de apel intimata Parohia Greco Catolică A. a relevat că din motive umanitare și morale prin Hotărârea Consiliului Parohial din data de 04.07.2012 s-a stabilit că pentru acele situații în care există soți supraviețuitori, să se permită înhumarea acestora, și numai a acestora, la momentul decesului lor.

Prin răspunsul la întrebarea nr.1 din interogatoriul administrat în fața instanței de apel apelanta R.A. a relevat că nu a încheiat un contract de concesiune cu Parohia Greco Catolică A. pentru loc de veci pe terenul proprietatea parohiei, situat în A., ..., jud.Cluj.

Prin răspunsul la întrebarea nr.5 din același interogatoriu apelanta a precizat că nu a încheiat nici un contract de concesiune cu intimata Parohia Ortodoxă A. însă a înțeles că a achitat o taxă pentru a folosi acel teren pentru a înmormânta părinții.

La întrebarea nr.11 din același interogatoriu apelanta a arătat că în anul 2010 că în cursul anului 2010 a concesionat un loc de veci în cimitirul localității A., situat pe deal efectuând lucrări pentru amenajarea mormântului.

Prin răspunsul la adresa instanței, înregistrat sub nr.7433/07.01.2013 Direcția de Sănătate Publică a Județului Cluj a precizat că până în prezent nu a fost înregistrată la DSP Cluj nici o solicitare din partea Parohiei Greco Catolice A. pentru autorizarea sanitară a unui cimitir conform ordinului MS nr.1030/2009.

Reprezentantul Parohiei Ortodoxe A. a precizat că deciziile luate de Biserica Greco Catolică după data predării cimitirului prin actul de donație nu le pot contesta și nici confirma, neavând nici un drept asupra noului proprietar, precizând de asemenea că înhumarea în acest spațiu este reglementată exclusiv de Biserica Greco Catolică.

În virtutea caracterului devolutiv în integralitate în fața instanței de apel s-a administrat și probațiunea testimonială, fiind audiat martorul J.C., care prin depoziția sa a relevat următoarele aspecte esențiale în soluționarea pricinii:

Martorul a precizat că de la data când cimitirul a fost preluat de către Parohia Greco Catolică nu s-au mai realizat înhumări ale altor persoane, precizând că nu s-a mai dat voie să se creeze morminte noi, întrucât nu mai este loc, fiind un teren îngust.

În continuarea depoziției martorul a precizat că după preluarea cimitirului de către Parohia Greco Catolică s-au mai efectuat înmormântări în mormintele existente, condiția fiind ca în mormintele vechi să existe două gropi, însă au existat situații în care au fost înmormântate unul peste celălalt și persoane care nu aveau calitatea soț.

În privința acestei ultime ipoteze martorul a invocat situația domnului B. înhumat în mormântul socrului său, însă același martor a precizat că această înmormântarea s-a realizat înainte ca Parohia Greco Catolică să ia decizia de a nu se mai face înhumări nici în mormintele vechi.

De asemenea martorul a mai arătat că mormântul doamnei R.A. are o singură groapă în care sunt înmormântați ambii săi părinți în opinia sa cele două sicrie ale părinților doamnei R. au fost așezate în mormânt unul peste celălalt.

În finalul depoziției sale martorul a precizat că o persoană care a avut mormânt în curtea bisericii și unde au fost îngropați părinții săi cu 2 gropi a fost cântărețul B.L. care a fost înmormântat în altă parte și nu în mormântul în care au fost înhumați părinții acestuia.

În aceste condiții, tribunalul, în deplină concordanță cu judecătorul fondului a conchis că solicitarea apelantei de anulare parțială a hotărârii Consiliului Parohial este întemeiată strict pe considerente de ordin personal, în vederea creării exclusiv în favoarea acesteia a unei situații privilegiate față de toți ceilalți membri ai comunității.

Nu a putut fi reținută ca fiind pertinentă critica apelantei potrivit căreia hotărârea Consiliului Parohial al Parohiei Greco Catolice A. este discriminatorie întrucât aceasta privește comunitatea locală în integralitatea sa și nu doar o anumită categorie de persoane, cu atât mai mult cu cât în cuprinsul acestei hotărâri nu se aduce în discuție condiția ca cel care urmează a fi înhumat să aparțină ritului greco-catolic.

De asemenea în mod judicios prima instanță a statuat că dreptul reclamantei la acordarea unui loc de veci se raportează doar la autoritățile locale obligate a organiza la nivelul fiecărei comunități cimitire, nu și la unitățile de cult, care pot, nu sunt și obligate, să își organizează cimitire confesionale potrivit propriilor regulamente.

Astfel, în conformitate cu art.27 alin 1 din Legea nr. 489/2006 cultele recunoscute și unitățile lor de cult pot avea și dobândi, în proprietate sau în administrare, bunuri mobile și imobile, asupra cărora pot dispune în conformitate cu statutele proprii iar în conformitate cu art.28 alin 1 din același act normative unitățile locale ale cultelor pot avea și întreține, singure sau în asociere cu alte culte, cimitire confesionale pentru credincioșii lor. Cimitirele confesionale se administrează potrivit regulamentelor cultului deținător. Identitatea confesională a cimitirelor istorice este protejată de lege.

Prin raportare la aceste dispoziții legale, tribunalul a statuat că hotărârea Consiliului Parohial al întinatei Parohia Greco Catolică A. a fost edictată atât în virtutea calității de proprietar asupra cimitirului cât și din rațiuni de ordin obiectiv, care vizează buna organizare și desfășurarea a activității parohiei în spațiul aferent bisericii organizate pe acest teren.

Tot prin raportare la dispozițiile legale anterior evocate, tribunalul a conchis că nu este întemeiată critica apelantei în sensul că nu se pot limita, prin regulamente interne ale unui cult persoanele care urmează a fi înhumate în mormintele deja edificate.

De asemenea nu a putut fi primită ca fiind fondată nici observația apelantei potrivit căreia în speță nu este vorba despre un mormânt nou, ci despre înhumarea într-un mormânt deja edificat, în condițiile în care Hotărârea Consiliului Parohial al Parohiei Greco Catolice A. din data de 04.07.2004, hotărâre care face obiectul prezentului litigiu, vizează atât sistarea completă a construcției de noi morminte cât și acceptarea ca numai soții supraviețuitori să fie înmormântați în mormintele deja existente.

Raportat la toate aceste considerente, tribunalul, în temeiul art.296 C pr civ a respins ca nefondat apelul declarat de reclamanta R.A., împotriva Sentinței civile nr.15.891/18 Octombrie 2011 pronunțată în dosarul civil nr.36.690/211/2010 al Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a menținut-o în totul.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta R.A. solicitând casarea deciziei civile nr. 210/2013 a Tribunalului Cluj și a sentinței civile nr. 15891/2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca, modificarea deciziei în sensul admiterii acțiunii formulate, cu cheltuieli de judecată.

În motivare s-a arătat că decizia și sentința atacate sunt nelegale și netemeinice din mai multe considerente. În primul rând instanța a acordat mai mult decât s-a cerut sau ceea ce nu s-a cerut, fiind incident art. 304 pct. 6 C.pr.civ. Reclamanta a urmărit prin acțiunea formulată anularea parțială a hotărârii atacate, respectiv a deciziei potrivit căreia se acceptă înhumarea în mormintele deja existente numai a soțului supraviețuitor. Nu s-a solicitat nici un moment construcția unui nou mormânt, reclamanta urmărind doar să mențină concesiunea asupra locului de veci în care au fost înmormântați defuncții săi părinți.

Al doilea motiv de recurs incident în cauză este întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 7 C.pr.civ. care devine incident când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii. Decizia recurată se întemeiază pe motive străine de natura pricinii, instanța motivând în principal respingerea acțiunii raportat la faptul că solicitarea apelantei de anulare parțială a hotărârii este întemeiată strict pe considerente de ordin personal, ori reclamanta încheiase o concesiune, astfel cum reiese din probele administrate, existând dovezi clare în acest sens, în consecință nefiind vorba despre o solicitare întemeiată strict pe considerente de ordin personal. În acest sens s-a arătat că solicitarea reclamantei are la bază

neîndeplinirea unei obligații și încălcarea unui drept rezultat dintr-un acord de voințe privind concesionarea locului de veci. Acest aspect rezultă din adeverința nr. 71/2012 emisă de Arhiepiscopia Clujului Parohia A. și din inscripția de pe piatra funerară a mormântului pe care figurează și numele reclamantei. Concesiunea nu are stipulat un termen, fiind vorba despre un loc de veci, prezumându-se că este vorba despre o concesiune pe termen nelimitat.

Invocându-se prevederile art. 27 alin. 1 și art. 28 alin. 1 din Legea nr. 489/2006, respectiv Regulamentul pentru organizarea și funcționarea cimitirelor parohiale și mănăstirești din cuprinsul eparhiilor Bisericii Ortodoxe Române s-a arătat că și în situația în care reclamanta nu ar fi fost titulara de la bun început a dreptului de concesiune, aceasta l-ar fi dobândit prin moștenire legală. S-a mai precizat că în virtutea aceluiași regulament invocat anterior tăblița de la mormânt trebuie să conțină numele și prenumele concesionarului și numărul actului de concesiune, figura și numărul locului, precum și dimensiunile acestuia, numele reclamantei fiind inscripționat pe piatra funerară alături de numele părinților.

S-a invocat și incidența dispozițiilor art. 304 pct. 8 C.pr.civ., instanța omițând să aibă în vedere lipsa de pregătire juridică a reclamantei în momentul în care a avut în vedere răspunsul acesteia la interogatoriu referitor la contractul de concesiune. Din probele administrate a rezultat că reclamanta a încheiat cu Parohia Ortodoxă un astfel de contract, achitând prețul concesiunii și primind chitanță, numele acesteia fiind inscripționat pe tăblița funerară.

Prin hotărârea Parohiei Greco-Catolice reclamantei i se încalcă dreptul dobândit ca urmare a convenției privind concesiunea locului de veci în care au fost înmormântați părinții săi, recunoașterea acestui drept neîmpiedicând sau afectând în vreun mod activitatea parohiei.

S-a apreciat de asemenea că decizia a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii, nefiind avute în vedere prevederile art. 5 alin. 5 din Legea nr. 489/2006.

Reclamanta nu a solicitat construirea unui nou mormânt ci doar continuarea concesiunii privitoare la locul de veci în care au fost înmormântați defuncții săi părinți, acest lucru nefiind în măsură să afecteze în mod concret activitatea parohială, mai ales în condițiile în care concesiunile sunt valabile în ce-i privește pe soții supraviețuitori.

În probațiune s-au depus la dosar două fotografii (filele 13-14 dosar).

În drept au fost invocate dispozițiile art. 299 și urm. C.pr.civ., art. 27 alin. 1 și art. 28 alin. 1 din Legea nr. 489/2006, Regulamentul pentru organizarea și funcționarea cimitirelor parohiale și mănăstirești din cuprinsul eparhiilor Bisericii Ortodoxe Române, art. 969 Cod civil.

Deși legal citate intimele Parohia Greco-Catolică A. și Episcopia Română Unită cu Roma Greco-Catolică de Cluj-Gherla nu au formulat întâmpinare.

Analizând recursul declarat de către reclamanta R.A. împotriva deciziei civile nr. 210/A din 23 aprilie 2013 a Tribunalului Cluj pronunțată în dosar nr. ..., Curtea reține următoarele:

În primul rând, raportat la conținutul cererii de recurs și la motivele de recurs formulate de către reclamantă, se impun câteva precizări.

Astfel, în primul rând se constată că motivele de recurs sunt ample dezvoltate și cuprind aspecte care nu au fost invocate de către reclamantă nici în cuprinsul cererii de chemare în judecată și nici în cererea de apel. Faptul că reclamanta nu a beneficiat de

asistență juridică calificată în fața primei instanțe și în apel nu este un aspect care să poată justifica invocarea unor motive noi în recurs, reclamanta având posibilitatea să își asigure asistență juridică calificată încă de la demararea procesului, iar nu numai în faza recursului. În consecință instanța va analiza motivele din cererea de recurs în limitele în care acestea se regăsesc și cererea de apel declarată împotriva sentinței pronunțate de judecătoria în primă instanță.

În ceea ce privește susținerea reprezentantului reclamantei în sensul că invocarea art.969 C.civ., respectiv a principiului forței obligatorii a contractelor care decurge din acest text de lege, este admisibilă pentru prima dată în recurs deoarece este vorba despre o chestiune de ordine publică, aceasta nu poate fi apreciată ca fiind întemeiată. Într-adevăr conform art.306 alin. 2 C.pr.civ., motivele de ordine publică pot fi invocate în fața instanței de recurs, chiar și din oficiu de către instanță, însă aspectele invocate de către reclamantă în recurs nu se pot circumscrie unor motive de ordine publică, în sensul avut în vedere de art.306 alin.2 C.pr.civ.

Din analiza cererii de recurs cu soluționarea căreia a fost investită instanța rezultă că au fost invocate mai multe motive de recurs, motive care vor fi analizate distinct, cu luarea în considerare a mențiunilor făcute anterior. Importantă este sublinierea făcută de către recurentă anterior enunțării motivelor de recurs, în sensul că prin hotărârea atacată Consiliul Parohial tinde la neexecutarea obligației rezultate din contractul de concesiune al locului de veci unde au fost înmormântați părinții reclamantei, toate motivele de recurs dezvoltate ulterior bazându-se practic pe aceasta.

1. Prin primul motiv de recurs, încadrat în drept în prevederile art.304 pct.6 C.pr.civ., se invocă faptul că instanța a acordat mai mult decât s-a cerut ori ceea ce nu s-a cerut. Atâta timp cât cererea formulată de către reclamantă având ca obiect anularea parțială a Hotărârii Consiliului Parohial din 04.07.2004 a fost respinsă ca neîntemeiată, soluția fiind menținută în apel, nu se pune problema incidenței acestui motiv de recurs raportat la unele mențiuni din considerentele hotărârilor, instanța de fond și apoi cea de apel, pronunțându-se în limitele în care au fost investite.

2. Al doilea motiv de recurs este greșit pe prevederile art.304 pct.7 C.pr.civ., susținându-se că decizia recurată se întemeiază pe motive străine de natura pricinii. În acest sens s-a arătat că deși din probele administrate rezultă în mod clar că reclamanta încheiase o concesiune, instanța a motivat soluția pronunțată în principal prin reținerea că solicitarea apelantei este întemeiată pe considerente de ordin personal.

În ceea ce privește această critică, un aspect important este acela că cererea de chemare în judecată formulată de către reclamantă a fost soluționată de către judecătoria doar prin raportare la dispozițiile legale invocate în aceasta, respectiv prevederile Legii nr.489/2006, instanța de fond nefăcând referire și neanalizând contractul de concesiune de care se prevalează acum reclamanta.

Cu toate acestea în cererea de apel reclamanta nu s-a prevalat de contractul de concesiune, menționat într-adevăr în cererea de chemare în judecată ca justificare a acesteia(fără a fi invocate însă dispozițiile art.969 C.civ. și principiul forței obligatorii a contractelor care decurge din acesta), dar neavut în vedere de judecătoria la pronunțarea soluției, invocând doar faptul că hotărârea atacată este discriminatorie în condițiile în care se permite înmormântarea în cimitirul aparținând Parohiei Greco Catolice A. doar a soțului sau soției celui deja înmormântat în acest cimitir. Rezultă deci că raportat la prevederile art.294 alin.1 și art.316 C.pr.civ., nu pot fi analizate criticile din cererea de

recurs formulate omisso medio și care sunt întemeiate pe contractul de concesiune și forța obligatorie a acestuia între părți.

În căile de atac instanța trebuie să se limiteze la părțile, obiectul și cauza cererii de chemare în judecată, astfel cum acestea au fost stabilite în fața instanței de fond. Astfel cum s-a precizat mai sus, în apel reclamanta nu a înțeles să conteste modul în care instanța de fond a stabilit obiectul și cauza cererii de chemare în judecată soluționate prin sentința pronunțată, criticile din apel axându-se pe alte considerente. Reclamanta nu se poate deci prevala în recurs de existența contractului de concesiune pentru a justifica cererea de anulare a hotărârii Consiliului parohial.

Cu privire la această critică, astfel cum s-a menționat mai sus, se impune a se face și precizarea că instanța de apel, pe baza probelor administrate în cauză, mai precis pe baza răspunsurilor la interogatoriul luat reclamantei, a reținut în considerentele deciziei atacate că nu s-a făcut dovada încheierii unui contract de concesiune a locului de veci între reclamantă și Parohia Ortodoxă A. sau Parohia Greco Catolică A.. Acest aspect a fost însă reținut doar tangențial, din considerentele deciziei atacate rezultând că nu a prezentat relevanță la pronunțarea soluției, instanța de apel pronunțându-se în limitele investirii sale prin cererea de apel.

3.A treia critică formulată de către reclamantă prin cererea de recurs este întemeiată în drept pe prevederile art.304 pct.9 C.pr.civ., invocându-se încălcarea și aplicarea greșită a legii prin decizia atacată. Se invocă faptul că instanța de fond și cea de apel nu a luat în calcul prevederile art.5 alin.5 din Legea nr.489/2006 la pronunțarea soluției, administrarea cimitirelor confesionale neputându-se face cu încălcarea principiilor generale de drept, invocându-se în acest sens contractul de concesiune încheiat între reclamantă și Parohia Ortodoxă și prevederile art.969 alin.1 C.civ.

Rezultă deci că deși se invocă încălcarea legii, reclamanta se prevalează de fapt în susținerile sale tot de existența contractului de concesiune încheiat și de prevederile art.969 alin.1 C. civ., aspecte asupra cărora curtea s-a pronunțat anterior.

Referitor la rațiunile avute în vedere de către Parohia Greco-Catolică A. în momentul emiterii hotărârii atacate de către reclamantă, atâta timp cât aceasta a fost adoptată cu respectarea legislației incidente, acestea nu pot fi cenzurate de către instanță.

Se reține și faptul că în recurs se reiterează teza că hotărârea atacată ar fi discriminatorie, discriminarea fiind invocată însă tot raportat la existența contractului de concesiune și a prevederilor art.969 alin.1 C.civ., respectiv art.5 alin.5 din Legea nr.489/2006, nefiind criticată din altă perspectivă reținerea instanței de apel în sensul că nu există discriminare, întreaga comunitate locală aflându-se în aceeași situație.

Având în vedere ansamblul considerentelor de mai sus, Curtea, în temeiul art.312 alin.1 C.pr.civ va respinge ca nefondat recursul declarat de reclamanta R.A. împotriva deciziei civile nr. 210 din 23 aprilie 2013 a Tribunalului Cluj pronunțată în dosarul nr. ..., pe care o va menține ca legală.

6. Lucrări de extindere și mansardare fără respectarea autorizației de construire. Obligare la încadrarea lucrărilor de construcție executate în prevederile autorizației de construire

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 6401 din 6 septembrie 2013

Prin sentința civilă nr. 20.714 din 25 octombrie 2012 a Judecătorei Cluj-Napoca, pronunțată în dosarul civil nr. .../211/2011 s-a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului formulată de reclamantul MUNICIPIUL CLUJ-NAPOCA prin PRIMAR, în contradictoriu cu pârâțul J.A.H. și s-a respins cererea.

S-a respins excepția lipsei calității procesuale active și a capacității procesuale de exercițiu a intervenientului în interes propriu a PRIMARULUI MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA.

S-a admis cererea de intervenție în interes propriu formulată de PRIMARUL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA în contradictoriu cu pârâțul J.A.H., iar pârâțul a fost obligat la încadrarea lucrărilor de construcție executare pe terenul din municipiul Cluj-Napoca, str. M., nr.20 în prevederile autorizației de construire nr.240/2009 și aducerea imobilului în starea inițială în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a sentinței.

Pârâțul a fost obligat să plătească intervenientului suma de 8,3 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că potrivit procesului verbal de contravenție nr 101 /11 Noiembrie 2010 pârâțul a fost sancționat contravențional pentru aceea ca în calitate de proprietar a executat lucrări de extindere și mansardare a imobilului existent pe strada M. nr. 20 nerespectând prevederile autorizației de construire 240/2009 nerespectări descrise în procesul verbal de contravenție.

De asemenea s-a arătat în procesul verbal ca măsurile dispuse se vor realiza, în termen de 60 de zile, respectiv solicitarea de la Primăria Cluj-Napoca de a analiza situația în vederea soluționării conform art. 28 și 32 din Legea nr. 50/1991.

Totodată din referatul întocmit la 28 aprilie 2011 de către Municipiul Cluj-Napoca a rezultat ca, pârâțul nu s-a conformat celor dispuse prin procesul verbal

Potrivit art.32 din Legea nr.50/1991:

(1) în cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: a) încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației; b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.

(2) în cazul admiterii cererii, instanța va stabili termenele limita de executare a măsurilor prevăzute la alin. (1).

(3) în cazul nerespectării termenelor limita stabilite, măsurile dispuse de instanța, în conformitate cu prevederile alin. (2), se vor duce la îndeplinire prin grija primarului, cu sprijinul organelor de poliție, cheltuielile urmând să fie suportate de către persoanele vinovate.

Fata de toate aceste considerente, instanța de fond a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului și a respins cererea acestuia fata de prevederile dispozițiilor art.32 alin 2 și 3 coroborat cu art. 28 alin 1 art. 26 și 27 din Legea

nr.50/1991, din care reiese ca Primarul este organul abilitat de lege sa sesizeze instanța pentru luarea masurilor prevăzute de art. 32 alin 1 lit. a si b din Legea nr.50/1991, sa duca la îndeplinire masurile dispuse de instanța în condițiile alin 2 si 3 ale art. 32 din actul normativ mai sus citat.

Având în vedere ca în cauza nu Primarul a fost cel care a sesizat instanța în cazul formulării acțiunii introductive instanța de fond a respins cererea Municipiului Cluj-Napoca.

S-a respins și excepția lipsei calității procesuale active și a capacității procesuale de exercițiu a intervenientului în interes propriu Primarul municipiului Cluj-Napoca invocate de pârât prin întimpinare, cu motivarea de mai sus, în plus legea speciala conferindu-i calitate procesuala activa Primarului dublata de capacitate procesuala de exercițiu în cazul formulării unor acțiuni de genul celei în cauza

S-a admis cererea de intervenție în interes propriu si a fost obligat pârâtul la încadrarea lucrărilor de construcție executate pe terenul din mun. Cluj-Napoca str. M. nr.20 în prevederile autorizației de construire nr.240/2009 și aducerea imobilului în starea inițială în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a sentinței, interpretând neprezentarea pârâtului la interogator ca o mărturisire deplină, în sensul art.225 Cod procedură civilă în ceea ce privește faptul că nu s-a conformat celor dispuse de organul constator

În baza art.274 Cod procedură civilă pârâtul a fost obligat să plătească intervenientului suma de 8,3 ron cheltuieli de judecată.

Prin decizia civilă nr. 48/A/ din 05.02.2013 a Tribunalului Cluj, pronunțată în dosarul nr. ..., s-a respins ca nefondat apelul declarat de pârâtul J.A.H. împotriva sentinței civile nr. 20.714 din 25 octombrie 2011 ...[a] Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a menținut-o în totul.

Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a reținut că, într-adevăr așa cum arată și intimatul Primarul mun.Cluj-Napoca, instanța de fond nu putea să rețină o altă stare de fapt, soluția din speța de față fiind consecința unei corecte aprecieri a situației de fapt și a interpretării la fel de corecte a dispozițiilor legale incidente.

Obligarea apelantului la încadrarea lucrărilor de construcție executare pe terenul din municipiul Cluj-Napoca, str. M., nr.20 în prevederile autorizației de construire nr.240/2009 și aducerea imobilului în starea inițială în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a sentinței este consecința nerespectării măsurilor complementare dispuse în sarcina sa prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr.101/11.11.2010. Din această perspectivă motivul invocat în susținerea netemeinicii și nelegalității sentinței apelate, respectiv că imobilul este în devălmășie, apelantul nefiind singurul proprietar, a fost apreciat ca neîntemeiat, neavând nici un suport juridic.

Astfel, prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. 101/11.11.2010 apelantul J.A.H. a fost sancționat cu amendă contravențională de 4000 lei pentru săvârșirea contravenției prev. de art.26 al.1 lit.b din Legea nr.50/1991, reținându-se sub aspectul stării de fapt că executând lucrări de extindere și mansardare a imobilului existent de pe str. M., nr. 20 nu a respectat prevederile autorizației de construire nr.240/2009, în sensul că a modificat fațada principală, a deschis goluri spre curtea de lumină și a reamplasat pereți ușori de compartimentare. Prin același proces-verbal s-a impus apelantului și obligația de a solicita Primăriei mun.Cluj-Napoca analizarea situației în vederea soluționării conform prev.art.28 coroborat cu art.32 din Legea nr. 50/1991.

Aceste măsuri au fost puse în sarcina apelantului tocmai în calitatea sa de proprietar al imobilului, neavând importanță că nu este singurul proprietar. Motivul de apel putea fi invocat doar în cadrul plângerii contravenționale împotriva procesului-verbal de contravenție, demers procedural la care apelantul nu a uzat, așa încât starea de fapt nu mai poate fi pusă în discuție în prezentul cadru procesual. Câtă vreme procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr.101/11.11.2010 nu a fost contestat în termenul legal, acesta a devenit titlu executoriu, iar sancțiunile și măsurile complementare dispuse pot fi puse în executare.

Faptul că alături de apelant mai este proprietar al imobilului și o altă persoană, în speță soția sa, nu îl absolvă pe apelant de obligația de a-și aduce la îndeplinirea măsurile dispuse prin procesul-verbal sus-arătat.

Față de toate acestea, apreciind legală și temeinică sentința civilă apelată, în temeiul art.296 cod pr.civilă, tribunalul a respins ca nefondat apelul declarat de pârâtul J.A.H. împotriva sentinței civile nr.20.714 din 25 octombrie 2011 ...[a] Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a menținut-o în totul. Fără cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei decizii, pârâtul J.A.H. a declarat recurs, în termen legal, solicitând instanței, admiterea acestuia, modificarea în tot a deciziei atacate, în sensul admiterii apelului formulat, cu consecința respingerii cererii de intervenție în interes propriu formulată de Primarul mun. Cluj-Napoca.

În motivarea recursului, pârâtul a arătat că nu este unicul proprietar al apt. nr. 1 din imobilul construcție situat în Cluj-Napoca, str. M., nr.20 așa cum rezultă din C.F. nr. 257601 – C1 – U1 Cluj-Napoca, imobilul fiind dobândit în timpul căsătoriei ca bun comun, motiv pentru care hotărârea pronunțată în cauză nu este opozabilă soției pârâtului și nu poate fi pusă în executare.

Hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se sprijină, cuprinde motive contradictorii sau străine de natura pricinii, fiind lipsită de suport probator și legal și pronunțată cu nerespectarea dispozițiilor art. 261 alin. 1 pct. 5 C.pr.civ., astfel că se încadrează în motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct.7. C.pr.civ.

În mod nelegal instanța a respins apelul formulat de pârât, întrucât în speță s-au încălcat prevederile art. 47 C.pr.civ. și art. 32 din Legea nr. 50/1991 coroborat cu prevederile O.G. nr. 2/2001.

În prezentul litigiu, coparticiparea procesuală este obligatorie, derivând din natura dreptului de proprietate codevălmașă pe care pârâtul recurent îl are împreună cu soția sa asupra imobilul în litigiu, astfel încât hotărârea pronunțată nu este opozabilă soției pârâtului, care nu are calitatea de parte în prezentul litigiu.

Din interpretarea art. 32 alin. 1 din Legea nr. 50/1991 coroborat cu prevederile O.G. nr. 2/2001 rezultă că, o contravenție este o faptă personală, iar prin întocmirea procesului-verbal de constatare a contravențiilor se urmărește tragerea la răspundere personală a autorului care se face vinovat de săvârșirea faptei ilicite.

Prin procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. 101/11.11.2010 Primarul mun. Cluj-Napoca l-a sancționat doar pe pârât pentru nerespectarea prevederilor autorizației de construire, cu toate că imobilul construcție se află în proprietate comună. Soția pârâtului nu avea calitatea de a ataca acest proces-verbal de constatare și sancționare, astfel încât măsura complementară dispusă nu poate fi pusă în executare față de aceasta.

Practic, prin hotărârea recurată sancționează indirect și celălalt proprietar devălmaș al imobilului afectându-i drepturile pentru o faptă pentru care nu a fost sancționat contravențional și nici nu a fost parte în prezentul litigiu pentru a-și face apărările.

Intervenientul intimat PRIMARUL MUN. CLUJ-NAPOCA a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat și, în consecință, menținerea deciziei atacate ca fiind legală și temeinică.

În susținerea poziției procesule intervenientul a arătat că motivele invocate de pârât trebuiau să fie analizate în cadrul plângerii contravenționale, demers procedural de care pârâtul nu a uzat, preferând să achite amenda contravențională.

Procesul-verbal de constatare a contravenției nu a fost contestat și astfel a devenit titlu executoriu, iar sancțiunile și măsurile complementare pot fi puse în executare.

Mai mult, activitatea de încadrare a lucrărilor în prevederile autorizației de construire în baza unui proces-verbal de contravenție rămas irevocabil, nu echivalează cu un act de dispoziție în sensul art. 35 alin. 2 teza II C.fam. pentru a se cere consimțământul expres al celuilalt soț.

Reclamantul intimat MUNICIPIUL CLUJ-NAPOCA prin PRIMAR, deși legal citat, nu și-a delegat reprezentant în instanță și nu a depus întâmpinare prin care să-și exprime opoziția procesuală.

Analizând decizia criticată prin prisma motivelor de recurs invocate și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Primul motiv de recurs invocat de pârât este cel reglementat de art. 304 C.pr.civ. potrivit căruia, modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situații, numai pentru motive de nelegalitate, pct.7, când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii, este apreciat de Curte ca fiind nefondat.

Motivarea hotărârii judecătorești constituie o garanție pentru părți împotriva eventualului arbitrar judiciar și singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a se exercita în mod real controlul judiciar.

Verificând hotărârea instanței de apel din această perspectivă, Curtea constată că aceasta respectă, întru-totul, prevederile art.261 alin.1 pct.5 C.pr.civ. potrivit căruia, hotărârea se dă în numele legii și va cuprinde: motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, cum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Astfel, tribunalul a arătat pe larg care au fost considerentele de fapt și de drept pentru care a respins apelul declarat de pârât, implicit cele care au dus la convingerea că prima instanță a soluționat în mod temeinic și legal acțiunea exercitată de intervenient.

Pe de altă parte, Curtea reține că atunci când se examinează o hotărâre, sub aspectul motivării ei, trebuie să se distingă între motivele de apel, mijloacele de apărare și argumentele invocate de părți, instanța având obligația de a analiza numai motivele de apel, mijloacele de apărare și, pronunțându-se asupra lor, să motiveze soluția dată, nu și argumentele pe care părțile le-au invocat în susținerea acestora, ceea ce în speță tribunalul a respectat pe deplin, astfel încât acest motiv de recurs, în opinia Curții, nu este întemeiat.

Cel de-al doilea motiv de recurs vizează încălcarea prevederilor art. 47 C.pr.civ. și art. 32 din Legea nr. 50/1991 coroborat cu prevederile O.G. nr. 2/2001 de către instanța de apel.

Astfel, prin procesul verbal de constatare a contravențiilor nr.101/11.11.2010 întocmit de Municipiul Cluj-Napoca, Direcția Poliția Comunitară, Serviciul Control Urbanism și Disciplina în Construcții, pârâtul J.A.H. a fost sancționat contravențional prin aplicarea unei amenzi în sumă de 4000 lei în temeiul art.26 alin.1 lit. b din Legea nr.50/1991 pentru că a executat lucrări de extindere și mansardare a imobilului existent de pe str. M. nr. 20, nerespectând prevederile autorizației de construire nr.240/2009, în sensul că a modificat fațada principală, a deschis goluri spre curtea de lumină și a reamplasat pereți ușori de compartimentare.

Prin același proces-verbal s-a impus pârâtului și obligația de a solicita Primăriei mun.Cluj-Napoca analizarea situației în vederea soluționării conform prevederilor art.28 coroborat cu art.32 din Legea nr. 50/1991, în termen de 60 de zile.

Pârâtul nu a contestat legalitatea și temeinicia procesului verbal de contravenție anterior menționat și a achitat amenda aplicată, așa cum rezultă din chitanța de la fila 10 din dosarul de fond.

De asemenea, până la împlinirea termenului de 60 de zile stabilit prin procesul verbal mai sus arătat, pârâtul nu a executat măsura dispusă prin acest act, așa cum s-a constatat prin procesul verbal nr.42/28.04.2011.

Art.32 alin.1 lit. a și b și alin.2 din Legea nr.50/1991 prevăd următoarele:

„(1) In cazul in care persoanele sanctionate contravențional au oprit executarea lucrarilor, dar nu s-au conformat in termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sanctiunea va sesiza instantele judecatoresti pentru a dispune, dupa caz:

- a) încadrarea lucrarilor în prevederile autorizației;
- b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.

(2) In cazul admiterii cererii, instanta va stabili termenele limita de executare a masurilor prevazute la alin. (1)”.

Deși de la data întocmirii procesului verbal de contravenție, 11.11.2010 și până la împlinirea termenului de 60 de zile, stabilit prin procesul verbal, pârâtul a avut la dispoziție suficient timp pentru îndeplinirea măsurii de intrare în legalitate, nu a executat această măsură și nici nu a făcut măcar vreun demers în acest sens anterior expirării termenului limită, Curtea constată că acțiunea intervenientului, respectiv a organului care a aplicat sancțiunea pentru săvârșirea contravenției constatate îndeplinește cerințele legale prevăzute de textul legal mai sus citat.

Corespunde realității că asupra imobilului înscris în CF nr.257601 Cluj Napoca, provenită din conversia de pe hârtie a CF nr.168327, A+1, nr.cad.12222-C1/1, situat în Cluj Napoca, str. M. nr. 20, compus din 1 cameră, 1 bucătărie, baie, pivniță, cu su=55,67 mp, cu pic înscrise în CF col.nr.168326, este întabulat dreptul de proprietate al pârâtului J.A.H. și soția, J.R.I., ca bun comun .

Art. 35 alin. 1 din Codul familiei prevede că soții administrează și folosesc împreună bunurile comune și dispun tot astfel de ele.

Alin.2 al aceluiași text legal prevede că, oricare dintre soți exercitând singur aceste drepturi este socotit că are și consimțământul celuilalt soț. Cu toate acestea, niciunul dintre soți nu poate înstrăina și nici nu poate greva un teren sau o construcție ce face parte din bunurile comune, dacă nu are consimțământul celuilalt soț.

Activitatea de încadrare a lucrărilor de construcție executate pe terenul din mun.Cluj Napoca str. M., nr.20 în prevederile autorizației de construire nr.240/2009 și

aducerea imobilului în starea inițială în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a sentinței nu echivalează însă cu un act de dispoziție în sensul art. 35 alin. 2 teza II din Codul familiei, pentru a se cere consimțământul expres al celuilalt soț astfel încât Curtea constată că în mod corect tribunalul a statuat că măsura a fost pusă în sarcina pârâtului tocmai în calitatea sa de proprietar al imobilului, neavând importanță că nu este singurul proprietar, iar câtă vreme procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr.101/11.11.2010 nu a fost contestat în termenul legal, acesta a devenit titlu executoriu, iar sancțiunile și măsurile complementare dispuse pot fi puse în executare. Faptul că pârâtul este coproprietar în devălmășie asupra imobilului, nu îl absolvă pe pârât de obligația de a-și aduce la îndeplinire măsura dispuse prin procesul-verbal sus-arătat.

Critica pârâtului recurent referitoare la faptul că în prezentul litigiu, coparticiparea procesuală este obligatorie, derivând din natura dreptului de proprietate codevălmașă pe care pârâtul recurent îl are împreună cu soția sa asupra imobilul în litigiu este, în opinia Curții, neîntemeiată.

Astfel, art.47 C.pr.civ. statuează că, mai multe persoane pot fi împreună reclamante sau pârâte dacă obiectul pricinii este un drept sau o obligațiune comună ori dacă drepturile sau obligațiile lor au aceeași cauză.

Coparticiparea procesuală reglementată de acest text legal este definită ca o reunire, activă, pasivă ori mixtă, în același proces, de la începutul sau pe parcursul desfășurării acestuia, a mai multor persoane care acționează sau împotriva cărora se acționează în aceeași calitate.

Contrar susținerilor pârâtului, norma juridică menționată reglementează instituția coparticipării procesuale subiective, facultativă, care are la bază ideea că fiind o simplă asociere procesuală, raporturile dintre participanți sunt guvernate de principiul independenței procesuale.

În speță, s-a respectat pe deplin principiul disponibilității care guvernează procesul civil român și, de altfel așa cum a menționat chiar pârâtul recurent, obiectul litigiului nu impunea o coparticipare procesuală pasivă obligatorie întrucât prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr.101/11.11.2010 pârâtul a fost singura persoană trasă la răspundere contravențională astfel că soția acestuia are calitatea de terț, nefiind obligatorie înprocesuarea ei în prezentul litigiu.

Mai mult decât atât, așa cum s-a arătat deja, art. 32 alin.1 din Legea nr.50/1991 prevede în mod expres cine sunt persoanele care au calitate procesuală pasivă în prezentul litigiu, respectiv „persoanele sancționate contravențional”, ori soția pârâtului nu a fost sancționată contravențional prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor astfel încât, în mod evident, nu putea fi chemată în judecată de către intervenient în calitate de pârâtă.

Este real că în aceste condiții hotărârea pronunțată nu este opozabilă soției pârâtului, care nu are calitatea de parte în prezentul litigiu, însă aceste aspecte pot fi invocate, eventual, în cadrul unui alt demers judiciar care privește faza de executare a hotărârii judecătorești.

Pentru aceste considerente de drept, Curtea în apreciază că în speță nu sunt incidente motivele de nelegalitate reglementate de art.304 pct.7 și pct.9 C.pr.civ. astfel că în temeiul art.312 alin.1 C.pr.civ. va respinge ca nefondat recursul declarat de pârâtul J.A.H. împotriva deciziei civile nr. 48/A din 05.02.2013 a Tribunalului Cluj, pronunțată în dosarul nr. ..., pe care o menține.

7. Drept la apărare. Încălcare. Casare cu trimitere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3490 din 16 septembrie 2013

Prin cererea lui, reclamantul B.V. a solicitat instanței anularea avizului comisiei superioare nr. 164 din 15.03.2012 emis de pârâțul I.N.E.M.R.C.M. și a deciziei nr. 15006 din 21.12.2012 a Comisiei Superioare de Evaluare a Persoanelor Adulte cu Handicap.

Prin sentința civilă nr. 1882/08.04.2013 a Tribunalului Sălaj, [...], s-a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Casa Națională de Pensii Publice, excepție invocată de către pârâtă.

S-a luat act de renunțarea la judecată a reclamantului B.V. față de pârâtul Ministerul Sănătății.

S-a respins ca nefondată acțiunea precizată a reclamantului B.V. împotriva pârâților Casa Națională de Pensii Publice și Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă pentru anularea avizului comisiei superioare nr. 164/15.03.2012, emis de pârâtul I.N.E.M.R.C.M. și a deciziei nr. 15006 din 21.12.2012 a Comisiei Superioare de Evaluare a Persoanelor Adulte cu Handicap. S-a stabilit onorariu definitiv pentru avocatul din oficiu, avocat B.A. în sumă de 300 lei, avansat din fondul statului către Baroul de Avocați Sălaj.

Soluția menționată a avut la bază următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 131 alin. 5 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice și art. 2 alin. 3 din H.G. nr. 118/2012, „C.N.P.P. are în subordine Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă, denumit în continuare INEMRCM, care este instituție publică cu personalitate juridică și autonomie științifică. În subordinea INEMRCM se înființează centre regionale de expertiză medicală a capacității de muncă”.

În această situație, instanța a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Casa Națională de Pensii Publice, deoarece pârâtul INEMRCM se află în subordinea directă a acesteia.

În baza art. 246 C.pr.civ. instanța a luat act de renunțarea la judecată a reclamantului B.V. împotriva pârâtului Ministerul Sănătății, făcută verbal în fața instanței de judecată în ședința publică din 18.03.2013.

De asemenea, tribunalul s-a raportat la procedura stabilită prin prevederile art. 71 al. 1-9 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, sens în care a reținut că prin certificatul de încadrare în grad de handicap nr. 12364 din 10.10.2012 emis de către Comisia de Evaluare a Persoanelor Adulte cu Handicap din cadrul Consiliului Județean Sălaj, s-a stabilit că reclamantul B.V. nu se încadrează în gradul de handicap ușor.

Prin avizul nr. 164 din 15.03.2012 emis de Comisia Superioară din cadrul pârâtului I.N.E.M.R.C.M. s-a stabilit că se mențin concluziile internării din perioada 21-24.02.2012 din INEMRCM privind deficiența funcțională, incapacitatea adaptativă și incapacitatea de muncă, concluziile fiind bazate pe rezultatele investigațiilor efectuate conform protocolului de diagnostic, în concordanță cu HG 155/2011.

Comisia Superioară de Evaluare a Persoanelor Adulte cu Handicap din cadrul M.M.F.P.S. a emis decizia nr. 15006 din 21.12.2012 prin care a respins contestația nr. 129716 din 24.10.2012 împotriva certificatului de încadrare în grad și tip de handicap nr. 12364 din 10.10.2012 eliberat de Comisia de Evaluare a Persoanelor Adulte cu Handicap Sălaj, motivat de faptul că, au fost respectate criteriile medico-psihosociale aprobate prin Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului sănătății publice nr. 762/1.992/2007 CAP. 7.I.

În conformitate cu prevederile art. 80 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, modificată și completată I.N.E.M.R.C.M. poate convoca persoanele convocate pe motiv de invaliditate, concluziile expertizării fiind obligatorii în privința stabilirii, după caz, a menținerii în același grad de invaliditate, încadrării în alt grad de invaliditate sau redobândirii capacității de muncă.

Prevederile Legii nr. 263/2010 sunt completate din punct de vedere metodologic prin dispozițiile art. 7¹ alin. 1 lit. c, alin. 2 și alin. 4 respectiv art. 8 lit. d¹ din anexa la H.G. nr. 1229/2005, modificată și completată, care stabilesc competența intimatului INEMRCM prin comisiile sale de avizare și control de a convoca pensionarii de invaliditate supuși revizuirii medicale, explorărilor funcționale și investigațiilor de laborator necesare evaluării capacității de muncă. Urmare acestor investigații, comisiile de avizare și control din cadrul intimatului emit decizii medicale asupra capacității de muncă.

Decizia asupra capacității de muncă a contestatorului nr. 437/24.02.2012 a fost emisă de Comisia de avizare și control din cadrul intimatului INEMRCM în concordanță cu competențele sale legale prin dispozițiile art. 7¹ alin. 1 lit. c și alin. 4 din Anexa la H.G. nr. 1229/2005, modificată și completată. Decizia respectă toate condițiile cerute pentru validitatea sa, fiind întocmită în urma internării reclamantului la INEMRCM, în conformitate cu Criteriile și normele de diagnostic clinic, diagnostic funcțional și de evaluare a capacității de muncă pe baza cărora se face încadrarea în gradul I, II și III de invaliditate, aprobate prin H.G. nr. 155/2011.

Având în vedere prevederile art. 78 alin. (6) din Legea nr. 263/2010 rap. la art. 7² alin. 2 lit. c din Anexa la H.G. nr. 1229/2005 și art. 99 din H.G. nr. 257/2011, în urma contestației formulate de reclamant, situația medicală a acestuia, întocmită în urma internării la INEMRCM, a fost reanalizat de Comisia Superioară de Expertiză Medicală a Capacității de Muncă din cadrul intimatului.

Prin intermediul Avizului nr. 164/15.03.2012 Comisia Superioară de Expertiză Medicală a Capacității de Muncă din cadrul intimatului INEMRCM s-a pronunțat în sensul menținerii concluziilor medicale, care au stat la baza emiterii Deciziei nr. 437/24.02.2012 adoptată de Comisia de avizare și control care funcționează în cadrul pârâtului.

Prin încheierea civilă din 04.03.2013 pronunțată de Tribunalul Sălaj în prezentul dosar, a fost admisă cererea de ajutor public judiciar a reclamantului, motivat de lipsa de venituri a acestuia, acordându-i-se asistență avocațială gratuită.

Instanța a stabilit onorariu definitiv în sumă de 300 lei pentru apărătorul din oficiu, avocat B.A., care va fi avansat din fondul statului către Baroul de Avocați Sălaj.

În aceste circumstanțe acțiunea reclamantului apare ca nefondată, fiind respinsă în consecință de către instanță.

Față de cele ce preced, instanța a respins ca nefondată acțiunea reclamantului.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul B.V., solicitând admiterea acestuia.

În susținere, reclamantul precizează că i-a fost încălcat dreptul la apărare întrucât nu i s-a dat cuvântul asupra fondului cauzei.

De asemenea, menționează că a depus la dosar acte medicale pe care le indică punctual, subliniind că acestea nu au fost însă avute în vedere de către prima instanță, deși erau de natură să infirme concluziile referitoare la capacitatea lui de muncă, sens în care apreciază că prima instanță nu a cercetat fondul cauzei.

Consideră că nu i-a fost respectat dreptul la apărare, câtă vreme avocatul desemnat din oficiu a studiat dosarul cu superficialitate, omițând să facă vreo referire la actele medicale pe care acesta i le-a pus la dispoziție. De asemenea, concluziile apărătorului din oficiu au constat doar într-o singură frază prin care a relatat că reclamantul recurent suferă de mai multe boli cronice nerecuperabile.

Intimatul pârât Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperarea Capacității de Muncă (INEMRCM) a depus întâmpinare în data de 25.07.2013 (f. 24), prin care s-a opus admiterii recursului, precizând că a respectat toate dispozițiile legale și procedurale privitoare la stabilirea capacității de muncă a recurentului-reclamant.

În acest sens, se arată că decizia și avizul care fac obiectul prezentului recurs au fost emise în condiții de deplină legalitate și în concordanță cu diagnosticul din Foaia de observație de expertiză medicală și recuperare a capacității de muncă nr. 1389/2012, întocmită cu ocazia internării reclamantului la INEMRCM în intervalul 21.02.2012 - 24.02.2012. Documentația medicală a fost administrată ca probă cu înscrisuri în fața instanței de fond.

În conformitate cu prevederile art. 80 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, modificată și completată, intimatul-pârât poate convoca persoanele pensionate pe motiv de invaliditate, concluziile expertizării fiind obligatorii în privința stabilirii, după caz, a menținerii în același grad de invaliditate, încadrării în alt grad de invaliditate sau redobândirii capacității de muncă. Prevederile Legii nr. 263/2010 sunt completate din punct de vedere metodologic prin dispozițiile art. 7* alin. (1) lit. c), alin. (2) și alin. (4) respectiv art. 8 lit. d*) din Anexa la H.G. nr. 1229/2005, modificată și completată, care stabilesc competența intimatului INEMRCM prin comisiile sale de avizare și control de a convoca pensionarii de invaliditate supuși revizuirii medicale în una dintre secțiile sale clinice, în vederea examinărilor medicale, explorărilor funcționale și investigațiilor de laborator necesare evaluării capacității de muncă. Urmare acestor investigații, comisiile de avizare și control din cadrul intimatului emit decizii medicale asupra capacității de muncă.

Decizia asupra capacității de muncă a recurentului - reclamant nr. 437/24.02.2012 a fost emisă de Comisia de avizare și control din cadrul intimatului-pârât, în concordanță cu competențele sale legale stabilite prin dispozițiile art. 7* alin. (1) lit. c) și alin. (4) din Anexa la H.G. nr. 1229/2005, modificată și completată. Decizia respectă toate condițiile cerute pentru validitatea sa, fiind întocmită în urma internării reclamantului în INEMRCM, în conformitate cu Criteriile și normele de diagnostic clinic, diagnostic funcțional și de evaluare a capacității de muncă pe baza cărora se face încadrarea în gradul I, II și III de invaliditate, aprobate prin H.G. nr. 155/2011.

Având în vedere prevederile art. 78 alin. (6) din Legea nr. 263/2010 rap. la art. 7^ alin. (2) lit. c) din Anexa la H.G. nr. 1229/2005 și art. 99 din H.G. nr. 257/2011, în urma

conestației formulate de recurentul-reclamant, situația medicală al acestuia, întocmită în urma internării la INEMRCM, a fost reanalizat de Comisia Superioară de Expertiză Medicală a Capacității de Muncă din cadrul intimatului-pârât. Prin intermediul Avizului nr. 164/15.03.2012, Comisia Superioară de Expertiză Medicală a Capacității de Muncă din cadrul intimatului INEMRCM s-a pronunțat în sensul menținerii concluziilor medicale care au stat la baza emiterii Deciziei nr. 437/24.02.2012 adoptată de Comisia de avizare și control a INEMRCM.

Afecțiunile documentate de recurentul-reclamant prin documentele administrate ca probe cu înscrisuri în fața instanței de fond nu modifică diagnosticul neinvalidant, stabilit în funcție de Criteriile de expertiză medicală aprobate prin H.G. nr. 155/2011. Recurentul-reclamant nu a solicitat administrarea probei cu expertiza medicală în fața instanței de fond, construindu-și acțiunea numai pe baza documentelor medicale menționate mai sus, fără relevanță în susținerea obiectului acțiunii sale.

În drept, se invocă dispozițiile Codului de procedură civilă, ale Legii nr. 263/2010 și ale H.G. nr. 1229/2005.

În probațiune s-au depus înscrisuri.

Recursul este fondat pentru cele ce succed:

Potrivit art. 24 din Constituția României, dreptul la apărare este garantat, iar în tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de avocat, ales sau numit din oficiu, în același sens fiind și prevederile art. 15 din legea nr. 304/2004.

Pentru a da valoare acestui principiu și în acord cu Directiva Consiliului uniunii Europene nr. 2003/8/CE, legiuitorul a instituit prin dispozițiile art. 6 al. 1 lit. a OUG nr. 51/2008 ajutorul public judiciar sub forma plății onorariului pentru asigurarea reprezentării, asistenței juridice și, după caz, a apărării, printr-un avocat numit sau ales, pentru realizarea sau ocrotirea unui drept ori interes legitim în justiție sau pentru prevenirea unui litigiu.

Potrivit art. 23 din OUG nr. 51/2008, ajutorul public judiciar sub forma asistenței prin avocat se acordă conform prevederilor cuprinse în Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, referitoare la asistența judiciară sau asistența judiciară gratuită.

Conform art. 2 al. 2 și 5 din Legea nr. 51/1995, în exercitarea dreptului la apărare, avocatul are dreptul și obligatia de a stăruii pentru realizarea liberului acces la justiție și pentru un proces echitabil.

Reținând normele legale evocate și având în vedere documentația existentă la dosar, Curtea apreciază că în cauză nu se poate reține că reclamantului recurent i-a fost respectat dreptul la apărare, respectiv că acesta ar fi beneficiat de un proces echitabil, câtă vreme avocatul desemnat din oficiu nu a acționat în sensul apărării intereselor lui.

Reclamantului i-a fost admisă cererea de ajutor public judiciar sub forma asistenței prin avocat și i-a fost desemnat un apărător din oficiu, însă dreptul la apărare i-a fost prejudiciat, fiind golit practic de conținut, concluzie justificată de lipsa exercitării oricăror mijloace juridice specifice în acest sens.

În concret, prin încheierea din 04.03.2013 reclamantului recurent i-a fost admisă cererea de ajutor public judiciar sub forma asistenței prin avocat. La primul termen de judecată ce a urmat admiterii cererii de ajutor public judiciar, respectiv 18.03.2013 cauza a fost amânată pentru data de 08.04.2013 pentru a da posibilitatea avocatului desemnat din oficiu să studieze dosarul.

În ședința publică din 08.04.2013, instanța a constatat depunerea unor acte, respectiv a pus în discuție excepția lipsei calității procesuale pasive proprii, invocată de către Casa Națională de Pensii Publice prin întâmpinare, excepție cu privire la care reprezentanta reclamantului a solicitat respingerea.

Constatând că nu s-au formulat cereri în probațiune, prima instanța a acordat cuvântul în dezbateri, iar în cadrul acestora reprezentanta reclamantului s-a limitat a solicita „admiterea acțiunii așa cum a fost formulată în scris”.

Deși în sarcina avocatului subzista obligația legală de a apăra interesele reclamantului, nu se poate reține că acesta a acționat în consecință. Astfel, avocatul nu a propus nicio probă, deși în raportul de obiectul cauzei, documentația de la dosar și susținerile din întâmpinările depuse, era necesară formularea de cereri în acest sens.

De asemenea, concluziile formulate cu ocazia dezbaterilor au confirmat o manieră superficială de îndeplinire a obligațiilor ce-i incumbau, în condițiile în care apărătorul s-a limitat la a solicita admiterea acțiunii așa cum aceasta a fost formulată.

Curtea concluzionează că judecarea la fondul cauzei s-a realizat cu încălcarea dreptului la apărare, calitatea serviciilor avocatului din oficiu afectând însăși accesul la justiție a reclamantului (cauza *Airey contra Irlandei*), în sensul art. 6 al. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că în baza art. 312 al. 1, 5 coroborat cu art. 304 pct. 5 Cod de procedură civilă, Curtea va admite recursul și va casa în parte sentința atacată și va trimite cauza spre rejudecare primei instanțe.

Vor menținute dispozițiile instanței privitoare la respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Casa Națională de Pensii Publice și la dispoziția prin care a luat act de renunțarea la judecată a reclamantului față de Ministerul Sănătății.

În rejudecare, în conformitate cu prevederile art. 316 Cod de procedură civilă, prima instanță va pune în vedere avocatului desemnat din oficiu în primul ciclu procesual să își exprime poziția procesuală cu privire la întâmpinările formulate în cauză de către instituțiile pârâte, să formuleze cereri în probațiune, cu atât mai mult cu cât prin întâmpinarea depusă în recurs de către intimatul Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperarea Capacității de Muncă (INEMRCM), se invocă omisiunea reclamantului de a solicita la fondul cauzei administrarea probei constând în expertiza medicală, precum și să utilizeze toate instrumentele specifice, astfel încât calitatea serviciilor să răspundă cerințelor impuse de legiuitor.

În virtutea rolului activ, prima instanță va dispune administrarea tuturor probelor necesare pentru a preveni orice greșală privind aflarea adevărului în cauză, astfel încât să pronunțe o hotărâre legală și temeinică. De asemenea, va veghea la modul în care avocatul desemnat din oficiu își duce la îndeplinire sarcinile și, în măsura în care este sesizat sau carențele serviciilor prestate de apărător sunt evidente, să procedeze fie la numirea unui alt avocat, fie să-l oblige pe cel deja numit să-și îndeplinească obligațiile.

**8. Cadru didactic preuniversitar. Ajutor financiar pentru
achiziționarea de cărți și programe educaționale pe suport electronic.
Admitere**

***Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 68/A din 10 septembrie
2013***

Prin cererea înregistrată sub nr.2393/100/2013, la data de 26.02.2013, reclamantul N.V., a solicitat instanței, în contradictoriu cu pârâta ȘCOALA GIMNAZIALĂ L., ca prin hotărârea ce o va pronunța să oblige pârâta la plata ajutorului financiar pentru achiziționarea de cărți și programe educaționale pe suport electronic necesare îmbunătățirii calității activității didactice în învățământul preuniversitar, pentru anul școlar 2009-2010, reprezentând echivalentul în lei a 100 de Euro, calculat la cursul de schimb valutar B.N.R. de la data plății, la valoarea actualizată în funcție de rata inflației la data plății.

În motivarea cererii reclamantul a arătat că, potrivit prevederilor Legii nr. 315/2006, „se acordă un ajutor financiar cadrelor didactice titulare și/sau suplinitoare calificate din învățământul preuniversitar, în vederea achiziționării de cărți sau de programe educaționale pe suport electronic, necesare îmbunătățirii calității activității didactice”. Acest ajutor „se acordă anual, la solicitarea cadrelor didactice, și reprezintă echivalentul în lei a 100 euro, calculat la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data plății”.

Prin H.G.nr.453/2007 s-au aprobat normele metodologice de aplicare a Legii nr. 315/2006, iar potrivit acestora „beneficiarii ajutorului financiar prevăzut de Legea nr.315/2006 sunt cadrele didactice titulare și/sau suplinitoare calificate, încadrate în învățământul preuniversitar, care sunt în activitate”, iar acordarea ajutorului financiar se face pentru fiecare cadru didactic, pentru funcția de bază”. Conform prevederilor art.2 din normele metodologice: „ajutorul financiar se acordă de unitatea de învățământ preuniversitar la care cadrul didactic își desfășoară activitatea. În cazul în care cadrul didactic își desfășoară activitatea în mai multe unități de învățământ, ajutorul financiar prevăzut la art. 1 alin. (2) se acordă de către unitatea de învățământ la care se păstrează și se completează carnetul de muncă”.

Acest ajutor financiar, numit și fond de carte, se acordă anual pe baza unei cereri formulate de beneficiar și care se înregistrează până la data de 1 noiembrie pentru anul următor, iar plățile se efectuează începând cu luna ianuarie din anul următor.

La rândul lor, unitățile școlare vor solicita lunar, până la data de 10 a fiecărei luni, la inspectoratul școlar, sumele necesare pentru plata ajutorului financiar aferent lunii următoare, iar inspectoratele școlare județene/al municipiului București vor solicita lunar, până la data de 20 a fiecărei luni, la Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului - Direcția generală buget-finanțe, patrimoniu și investiții, necesarul de deschideri de credite bugetare pentru luna următoare, urmând a aloca lunar către unitățile școlare sumele necesare efectuării plății ajutoarelor într-un cont de disponibil deschis în afara bugetului local. Plata ajutorului financiar se face de către unitățile de învățământ, integral, pe baza documentelor justificative, sau în avans, într-o singură tranșă, cu încadrare în cuantumul stabilit la art. 1 alin. (2). Justificarea sumelor primite ca avans se realizează în condițiile legii, în termen de 15 zile calendaristice.

Reclamantul a mai arătat că potrivit art. 6 din norme, responsabilitatea privind asigurarea ajutorului financiar prevăzut la art. 1 alin.2 revine directorului la nivelul instituției de învățământ, inspectorului școlar general responsabil de curriculum la nivelul inspectoratului școlar județean/al municipiului București și direcțiilor de specialitate la nivelul Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului.

Reclamantul a solicitat în termen acordarea acestui ajutor financiar, însă ajutorul nu i-a fost acordat pentru anul școlar 2009-2010.

În drept, s-au invocat dispozițiile Legii nr.315/2006 și cele ale H.G. nr.453/2007.

În vederea acțiunii, reclamantul a depus la dosar înscrișuri.

Pârâta nu a formulat întâmpinare la judecarea fondului cauzei.

Prin sentința civilă nr.1070 din 14 iunie 2013, pronunțată de Tribunalul Maramureș, s-a respins acțiunea civilă formulată de reclamantul N.V. în contradictoriu cu pârâta ȘCOALA GIMNAZIALĂ L.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Reclamantul a fost, în anul 2010 vizat în litigiu, cadru didactic cu norma de bază la unitatea de învățământ indicată în cerere.

Potrivit art. 1 din Legea nr. 315/2006, începând cu luna ianuarie a anului 2007, cadrele didactice titulare și/sau suplinoare calificate din învățământul preuniversitar beneficiază de un ajutor financiar în vederea achiziționării de cărți sau de programe educaționale pe suport electronic, necesare îmbunătățirii calității activității didactice.

Art. 2 din aceeași lege prevede că acest ajutor reprezintă echivalentul în lei a 100 Euro, calculat la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data plății.

Aceste sume se alocă potrivit art. 4 din lege de la bugetul de stat, prin Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului.

Potrivit art. 2 din Normele Metodologice de aplicare a Legii nr.315/ 2006, aprobate prin HG nr.453/2007, ajutorul financiar se acordă de unitatea de învățământ preuniversitar la care cadrul didactic își desfășoară activitatea; în cazul în care cadrul didactic își desfășoară activitatea în mai multe unități de învățământ, ajutorul financiar se acordă de către unitatea de învățământ la care se păstrează și se completează carnetul de muncă.

Art. 2 din Norme prevede că „ajutorul financiar se acordă anual pe bază de cerere formulată de beneficiar și înregistrată până la data de 1 noiembrie pentru anul următor la unitatea de învățământ la care beneficiarul exercită funcția de bază, iar plățile se efectuează începând cu luna ianuarie din anul următor”.

Procedura de alocare și de acordare a sumelor este detaliată de art. 5 din Norme, respectiv:

„(1) Unitățile școlare vor solicita lunar, până la data de 10 a fiecărei luni, la inspectoratul școlar, sumele necesare pentru plata ajutorului financiar aferent lunii următoare.

(6) Plata ajutorului financiar se face de către unitățile de învățământ, integral, pe baza documentelor justificative, sau în avans, într-o singură tranșă, cu încadrare în cuantumul stabilit la art. 1 alin. (2). Plata se face în lei, la cursul de schimb la data efectuării plății. Justificarea sumelor primite ca avans se realizează în condițiile legii, în termen de 15 zile calendaristice”.

Prima instanță a reținut că în prezenta cauză reclamantul a făcut dovada că s-a depus până la 01.11.2009 cerere prin care s-a solicitat acordarea dreptului dedus judecării, dar nu au fost depuse acte justificative privind achiziționarea de cărți sau de programe educaționale pe suport electronic, necesare îmbunătățirii calității activității didactice pentru anul școlar 2009-2010, astfel că procedura legală stabilită în vederea beneficiii de acest ajutor solicitat de reclamant nu a fost urmată.

Pentru aceste motive, tribunalul a apreciat ca fiind neîntemeiată acțiunea.

Împotriva acestei sentințe civile a formulat apel reclamantul N.V., considerând-o ca fiind nelegală și netemeinică pentru următoarele motive:

Legea nr.315/2006 prevede la art.1 următoarele: „se acordă un ajutor financiar cadrelor didactice titulare și/sau suplinoare calificate din învățământul preuniversitar, în vederea achiziționării de cărți sau de programe educaționale pe suport electronic, necesare îmbunătățirii calității activității didactice”. Acest ajutor „se acordă anual, la solicitarea cadrelor didactice, și reprezintă echivalentul în lei a 100 euro, calculat la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data plății”.

Art.2 alin.1 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 315/2006 prevede că: „ajutorul financiar se acordă de unitatea de învățământ preuniversitar la care cadrul didactic își desfășoară activitatea. În cazul în care cadrul didactic își desfășoară activitatea în mai multe unități de învățământ, ajutorul financiar prevăzut la art. 1 alin. (2) se acordă de către unitatea de învățământ la care se păstrează și se completează carnetul de muncă.”

Art.3 din norme prevede că acest ajutor financiar, numit și fond de carte, se acordă anual pe baza unei cereri formulate de beneficiar și care se înregistrează până la data de 1 noiembrie pentru anul următor, iar plățile se efectuează începând cu luna ianuarie din anul următor.

Apelantul arată că a solicitat în termen acordarea acestui ajutor financiar, prin cererea formulată la data de 29.10.2009.

Conform art.5 din Norme: „Unitățile școlare vor solicita lunar, până la data de 10 a fiecărei luni, la inspectoratul școlar, sumele necesare pentru plata ajutorului financiar aferent lunii următoare.”

Avându-se în vedere aceste dispoziții legale, apelantul arată că în mod greșit prima instanță i-a respins acțiunea întrucât normele metodologice nu prevăd obligativitatea depunerii în avans de documente justificative privind modul în care s-a cheltuit ajutorul de 100 de Euro.

În apel nu s-a formulat întâmpinare și nu s-au administrat probe noi.

Analizând apelul formulat de reclamantul N.V., prin prisma motivelor de apel invocate și a dispozițiilor legale aplicabile în cauză, se reține că acesta este fondat pentru următoarele considerente:

În vederea stimulării achiziționării de cărți sau de programe educaționale pe suport electronic, necesare îmbunătățirii calității activității didactice, în învățământul preuniversitar, legiuitorul a decis că se impune emiterea unei legi prin care să fie prevăzut dreptul la un ajutor financiar pentru cadrele didactice, în cadrul formării profesionale continue a acestei categorii de salariați, inițiativa în acest sens având la bază cunoașterea realităților economico-sociale, respectiv posibilitățile financiare pe care angajații vizați le au pentru a-și procura materialele necesare sporirii calității activității desfășurate.

A fost emisă astfel Legea nr.315/2006, prin care, la articolele 1 și 2 s-a prevăzut că Statul acordă anual un ajutor financiar reprezentând echivalentul în lei a 100 euro,

calculat la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data plății, cadrelor didactice titulare și/sau suplinitoare calificate din învățământul preuniversitar, în scopul achiziționării de cărți sau de programe educaționale pe suport electronic, necesare îmbunătățirii calității activității didactice, la solicitarea acestora.

Potrivit disp.art.4 din Legea nr.315/2006, sumele necesare acordării ajutorului financiar se asigură de la bugetul de stat, prin Ministerul Educației și Cercetării.

Analizând modul de exprimare de care a uzat legiuitorul în redactarea acestei legi, Curtea constată că toate dispozițiile acesteia au un caracter imperativ, nefiind prevăzută nicio condiționare în ceea ce privește plata ajutorului financiar la care sunt îndreptățite cadrele didactice, în cuantumul anual de 100 Euro, expres prevăzut de actul normativ.

Potrivit disp.art.8 alin.3 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă, în cazul în care dispozițiile din actul normativ ar avea un alt caracter, respectiv ar fi supletive, permissive, alternative, derogatorii, facultative, tranzitorii, temporare, de recomandare, sau altele asemenea, “aceste situații trebuie să rezulte expres din redactarea normelor”.

De altfel, în situația în care legiuitorul nu ar fi avut la bază studii temeinice de impact financiar, acesta nu ar fi prevăzut în mod expres cuantumul ajutorului financiar acordat, urmând ca de acest drept cadrele didactice să beneficieze în funcție de fondurile existente la un moment dat.

Se mai reține că și Normele metodologice de aplicare a Legii nr.315/2006, aprobate prin H.G. nr.453/2007, folosesc, în art.2, același mod de exprimare, imperativ, prevăzând că acordarea ajutorului financiar, ce reprezintă echivalentul în lei a 100 euro, calculat la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data plății, se face pentru fiecare cadru didactic, pentru funcția de bază.

De altfel, potrivit art.4 alin.3 din Legea nr.24/2000, actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Curtea reține că, potrivit prevederilor exprese ale art.4 alin.3 din Legea nr.24/2000, ce cuprind norme de tehnică legislativă obligatorii, prin actul normativ dat în aplicarea unei legi ce prevede un drept al cadrelor didactice, nu se poate adăuga la lege și goli astfel de conținut acest drept, exonerând astfel Statul de obligația pe care și-a asumat-o prin Legea nr.315/2006.

Se mai reține că legiuitorul, adoptând această lege, a avut în vedere, în primul rând, conform art.30 alin.1 lit.a) din Legea nr.24/2000, cerințele care reclamă intervenția normativă, respectiv imperativul stimulării achiziționării de cărți sau de programe educaționale pe suport electronic, necesare îmbunătățirii calității activității didactice, în învățământul preuniversitar, considerând insuficiente reglementările în vigoare, ori nu se poate reține că scopul legii ar putea fi atins doar prin simpla prevedere legală a unui drept la un ajutor financiar, ci cadrele didactice vor fi “stimulate” numai în situația în care se va plăti efectiv suma prevăzută expres cu acest titlu, atunci când legiuitorul a edictat norma.

De asemenea, conform art.8 alin.1 din Legea nr.24/2000, legiuitorul a avut, pentru adoptarea acestei legi, avizul tuturor autorităților interesate în aplicarea acesteia, deci și a Ministerului Finanțelor Publice.

Mai mult, conform disp.art. 23 și 30 alin.1 din Legea nr.24/2000, Statul, la elaborarea acestei legi a luat desigur în considerare “diferitele ipoteze ce se pot ivi în activitatea de aplicare a actului normativ” și “efectele avute în vedere” prin această

reglementare, în urma evaluării impactului financiar asupra bugetului consolidat atât pe termen scurt, cât și pe termen lung (5 ani), inclusiv informații cu privire la cheltuieli și venituri, astfel încât nu se poate reține că, deși a prevăzut imperativ prin lege plata acestui drept financiar, ulterior, în cursul aplicării acestor prevederi legale, achitarea efectivă a acestor drepturi bănești, ar putea fi afectată de condiția existenței fondurilor necesare.

De asemenea, pentru aceleași considerente, în sensul că prin normele metodologice date în scopul organizării executării legii nu se poate adăuga la lege, se reține că achitarea efectivă a ajutorului financiar pentru cărți nu poate fi afectată nici de condiția depunerii în prealabil a unor documente justificative privind achiziționarea de cărți sau de programe educaționale pe suport electronic.

De altfel, în acest sens chiar și disp.art.5 alin.6 din Normele aprobate prin H.G. nr.453/2007 prevedeau în mod alternativ modalitatea de plată a ajutorului financiar pentru cărți, una dintre modalități fiind și cea a plății acestor drepturi bănești în avans, într-o singură tranșă.

În consecință, Curtea reține că, întrucât potrivit art.3 din Norme, reclamantul a formulat cerere pentru plata ajutorului financiar prevăzut de Legea nr.315/2006, aferent anului 2010, la data de 29.10.2009, cerere înregistrată la angajator sub nr. 517(fila nr.4 dosar de fond), acesta îndeplinind toate condițiile cerute de lege pentru plata în avans a ajutorului, iar conform art.6 din H.G. nr.453/2007, responsabilitatea privind asigurarea ajutorului financiar prevăzut la art.1 alin.2 revine directorului la nivelul instituției de învățământ, inspectorului școlar general responsabil de curriculum la nivelul inspectoratului școlar județean/al municipiului București și direcțiilor de specialitate la nivelul Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, în mod eronat prima instanță a respins ca neîntemeiată acțiunea acestuia.

Pentru aceste considerente, în temeiul disp.art.480 alin.2 Cod.proc.civilă., *urmează să se admită apelul formulat de reclamantul N.V. și să se schimbe în tot sentința civilă pronunțată de prima instanță, în sensul de a se admite acțiunea formulată de reclamantul N.V. în contradictoriu cu ȘCOALA GIMNAZIALĂ L., pârâta fiind obligată să-i plătească reclamantului ajutorul financiar de 100 Euro, prevăzut de Legea nr.315/2006 pentru achiziționarea de cărți și programe educaționale pe suport electronic necesare îmbunătățirii calității activității didactice, pentru anul 2010, calculat la cursul de schimb valutar B.N.R. de la data plății, actualizat cu indicele de inflație la data efectivă a plății efective.*

9. Încetarea raporturilor de muncă. Necesitatea efectuării mențiunilor în carnetul de muncă, iar nu în registrul general de evidență al salariaților

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 46/A din 2 septembrie 2013

Prin sentința civilă nr. 2208 din 29 aprilie 2013 a Tribunalului Sălaj, pronunțată în dosar nr. ... a fost admisă cererea formulată de reclamantul I.V.B. în contradictoriu cu pârâțul INSPECTORATUL TERITORIAL DE MUNCĂ SĂLAJ - ZALĂU și în consecință s-a constatat că raporturile de muncă dintre reclamant și SC I. SRL au încetat la data de 01.07.2009 în baza art. 65 alin. 1 Codul Muncii și a fost obligat pârâțul să facă cuvenitele mențiuni în Registrul General de Evidență al Salariaților.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Potrivit mențiunilor din cartea sa de muncă, începând 16.11.2007 între reclamant și I. S.R.L. s-au derulat raporturi de muncă, care s-au încheiat cu data de 01.07.2009.

Ulterior împotriva societății s-a declanșat procedura insolvenței care s-a încheiat prin pronunțarea sentinței civile nr. 1490/15 martie 2010 de către Tribunalul Sălaj, care a dispus în final inclusiv radierea societății din registrul comerțului.

Reclamantul nu a solicitat în perioada declanșării acestei proceduri să i se închidă cartea de muncă, astfel încât situația juridică a acestuia, nu a fost reglementată.

Pentru a-și clarifica situația sa juridică a inițiat acest litigiu, numai că în cauză nu a mai putut sta societatea angajatoare, aceasta fiind radiată din Registrul Comerțului.

În drept pentru constatarea încetării raporturilor de muncă au fost reținute dispozițiile art. 65 alin. 1 din Codul Muncii, iar pentru efectuarea cuvenitelor mențiuni în Registrul General de Evidență a Salariaților au fost reținute dispozițiile art. 4 coroborat cu art. 8 alin. 6 din H.G.500/2011.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel pârâțul INSPECTORATUL TERITORIAL DE MUNCĂ SĂLAJ solicitând modificarea sentinței civile atacate.

În motivarea apelului pârâțul susține că prin sentința atacată a fost obligat să facă, mențiunile de încetare a raporturilor de muncă existente între numitul I.V. și S.C. I. S.R.L. în Registrul General de Evidență a Salariaților, precizând că este în imposibilitatea de a duce la îndeplinire prevederile dispozitivului acestei sentințe, deoarece în conformitate cu prevederile H.G. nr. 500/2011, obligativitatea completării și modificării datelor din registrul general de evidență a salariaților unei firme, revine angajatorului sau după caz prestatorului de servicii și nicidecum Inspectoratului Teritorial de Muncă, care are numai posibilitatea de a vizualiza datele existente într-un registru fără a putea face modificări în acesta.

În acest sens au fost invocate dispozițiile art. 6 alin. 1 din hotărâre arătată potrivit căroră „angajatorii sau, după caz, prestatorii de servicii au obligația de a completa și transmite registrul la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își au angajatorii sediul sau domiciliul...”

Având în vedere cele de mai sus s-a solicitat admiterea apelului în sensul obligării I.T.M. Sălaj la operarea acestor mențiuni, în carnetul de muncă al reclamantului, deoarece acest carnet se afla în păstrarea acestuia. De asemenea s-a arătat că nefiind operate mențiunile de încetare a raporturilor de munca I.T.M. nu poate elibera carnetul de muncă titularului, iar acesta nu poate să beneficieze de anumite facilități rezultate în urma prestării unei activități pe o anumită perioadă de timp.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, Curtea constată că acesta este fondat pentru considerentele ce succed.

Prima instanță a constatat că raporturile de muncă ale reclamantului au încetat începând cu data de 01.07.2009 și a obligat pârâțul să facă înscrierile în Registrul de Evidență.

Curtea reține că este corectă observația din motivele de apel potrivit căreia Inspectoratul Teritorial de Muncă nu are atribuții de completare a registrului general de evidență a salariaților, în acest sens fiind dispozițiile art. 6 din OG nr. 500/2011, privind registrul general de evidență al salariaților și dispozițiile art. 40 lit. g din Codul Muncii.

Deținerea în formă electronică a registrului de către Inspectoratul Teritorial de Muncă are scopul doar de informare a acestei autorități în vederea exercitării controlului privind modul de ținere și completare a registrului de către angajator.

Față de cele arătate obligația stabilită de prima instanță, de efectuare a mențiunii de încetare a raporturilor de muncă a reclamantului este greșit stabilită.

De altfel reclamantul a solicitat înscrierea mențiunii de încetare a raporturilor de muncă nu în registrul general de evidență al salariaților societății falite, ci în carnetul de muncă al acestuia.

În sensul acestei solicitări se observă din motivele de apel că pârâtul deține carnetul de muncă al reclamantului și având în vedere că societatea angajatoare a reclamantului a fost radiată din registrul persoanelor juridice urmare a închiderii procedurii de lichidare, efectuarea mențiunii solicitate de reclamant devine operabilă de către pârât, așa cum de altfel acesta s-a declarat de acord prin motivele de apel.

Utilitatea completării carnetului de muncă cu mențiunea solicitată de reclamant este pentru acesta în afara oricărei îndoieli și prin aceasta se justifică și interesul în admiterea apelului, având în vedere că potrivit art. 1 din Decretul nr. 92/1976, în prezent abrogat, act normativ care însă a stat la baza înscrierilor, prevede că „carnetul de muncă este actul oficial prin care se dovedește vechimea în muncă, vechimea în funcție, meserie sau specialitate, timpul lucrat în locuri de muncă deosebite, retribuiția tarifară de încadrare și alte drepturi ce se includ în acesta, înscrieri pe baza cărora se pot acorda drepturi de care reclamantul ar putea să beneficieze.

Mențiunea încetării raporturilor de muncă este în legătură cu aceste aspecte.

În raport de cele expuse în baza art. 480 alin. 2 din NCPC, urmează să fie admis apelul și schimbarea în parte a hotărârii apelate, în sensul obligării pârâtului la efectuarea mențiunii încetării raporturilor de muncă ale reclamantului în carnetul de muncă al acestuia.

Urmează a se dispune menținerea celorlalte dispoziții din hotărâre.

10. Decizie de desfacere a contractului de muncă. Încălcarea dispozițiilor art. 252 alin.(2) lit. b) din Codul muncii referitoare la precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat. Nulitate

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3415 din 9 septembrie 2013

Prin acțiunea înregistrată pe rolul instanței la data de 24.07.2012, reclamanta C.V. a formulat contestație împotriva deciziei nr. 41/B/523/2012 emisă de pârâta C.N.C.F. SA București – Sucursala „Centrul Regional de Exploatare, Întreținere și Reparații CF și i-a solicitat instanței să anuleze decizia nr. 41/B/523/2012 și să dispună restituirea sumelor reținute cu titlu de sancțiune – constând în reducerea salariului de bază cu 10% pe o perioadă de 3 luni începând cu data de 01.07.2012.

Prin sentința civilă nr. 8630/20.05.2013 a Tribunalului Cluj, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea, reținându-se următoarele considerente:

Reclamanta este angajată a pârâtei ca și șef serviciu I, în cadrul Serviciului Buget, analize, indicatori.

În perioada 21.05.2012-15.06.2012 la societatea pârâtă s-a desfășurat un control financiar de gestiune de către Revizoratul General de Siguranța Circulației și Control Serviciul Control Financiar de Gestiune.

În data de 01.06.2012 s-a numit o comisie de cercetare în vederea deficiențelor constatate cu ocazia acestui control.

Prin convocatorul din data de 08.06.2012 reclamanta a fost chemată să dea relații cu privire la „acordare viza CFP facturi lucrări”. În cuprinsul convocatorului s-au menționat prevederile art. 251 alin. 3 și ale art. 251 alin 4 din Codul muncii.

Ca urmare a acestei convocări reclamanta a dat o notă de relații în data de 11.06.2012.

În data de 20.06.2012 s-a formulat o notă privind propunerile de sancționare disciplinară a salariaților răspunzători de deficiențele constatate în procesul verbal de control financiar de gestiune încheiat în data de 15.06.2012 la societatea pârâtă, printre care și reclamanta.

În data de 03.07.2012 s-a emis decizia atacată prin acțiunea care face obiectul prezentei cauze.

Raportat la această stare de fapt instanța a constatat următoarele:

Susținerea reclamantei că nu ar fi fost convocată în vederea efectuării cercetării este neîntemeiată.

Astfel convocatorul din data de 08.06.2012, semnat de către reclamantă, conține solicitarea adresată acesteia de a da relații cu privire la fapta pentru care a fost ulterior sancționată și citează articole din Codul muncii referitoare la cercetarea disciplinară, respectiv art. 251 alin. 3 și ale art. 251 alin 4. În aceste condiții, instanța apreciază că este evident că acest convocator a fost întocmit în vederea efectuării cercetării disciplinare prealabile. Având în vedere că în cuprinsul deciziei de sancționare s-a precizat expres că, potrivit art. 251 alin. 3 din Codul muncii neprezentarea salariatului (...) dă dreptul angajatorului să dispună sancționarea fără efectuarea cercetării disciplinare prealabile, tribunalul apreciază că și pentru reclamantă trebuia să fie clar că, în speță, s-a procedat la convocarea sa în vederea cercetării disciplinare prealabile.

În consecință, în speță, angajatorul și-a îndeplinit obligația de a o convoca pe reclamantă în vederea cercetării sale prealabile. Instanța reține de asemenea, că decizia de sancționare s-a emis ca urmare a cercetărilor efectuate cu ocazia controlului din perioada 21.05.2012 – 15.06.2012 și după ce reclamanta a dat o notă scrisă de relații în urma convocării sale. În aceste condiții instanța constată că există toate elementele unei cercetări disciplinare prealabile, și va reține că decizia de sancționare a fost emisă după efectuarea acestei cercetări.

Cu privire la conținutul deciziei de sancționare instanța a constatat că luată individual această decizie nu conține toate elementele prevăzute de art. 251 din Codul muncii, respectiv după cum arată și reclamanta, aceasta nu arată care sunt prevederile din statutul personal, contractul individual de muncă, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă au fost încălcate și nici motivele pentru care au fost înlăturate apărările reclamantei.

Însă, că nu se impune anularea deciziei de sancționare pentru faptul că aceasta nu arată care sunt prevederile din statutul personal, contractul individual de muncă, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă au fost încălcate. Aceasta deoarece în cuprinsul notei de constatare la care notei conținând propunerea de sancționare sunt cuprinse punctual atribuțiile din fișa postului pe care aceasta și le-a încălcat, respectiv pct. 5 și 7 dintre sarcinile sale.

Cu privire la cerința expunerii motivelor pentru care au fost înlăturate apărările reclamantei instanța a observat că într-adevăr formula cuprinsă în decizia de sancționare, adică „nu se verifică apărările formulate de dumneavoastră” este atât de generală încât echivalează cu o lipsă a expunerii acestor motive.

De asemenea că nici în cuprinsul notei privind propunerile de sancționare nu este cuprinsă propriu-zis o expunere a motivelor pentru care au fost înlăturate apărările reclamantei.

Cu toate acestea, după cum rezultă din cuprinsul notei de relații formulate de reclamantă cu ocazia audierii sale, reclamanta a arătat doar care este motivul care a dus la includerea greșită a comisionului ITM pe facturi și cui îi aparține sarcina elaborării devizului. În aceste condiții instanța a apreciat că reclamanta nu a formulat apărări propriu-zise cu privire la fapta reținută în sarcina sa recunoscând practic faptul că a acordat viză CFP pe facturi având anexate situații de lucrări în care era inclus comisionul ITM în procent de 0,75% executate după 01.02.2011. În plus din cuprinsul deciziei și al propunerii de sancționare oricum rezultă cu claritate care sunt motivele pentru care a fost reclamanta sancționată. Nu în ultimul rând, reclamanta nu a formulat apărări propriu-zise cu privire la fapta care a fost reținută în sarcina sa ca abatere disciplinară nici prin acțiunea formulată în fața instanței de judecată.

Pentru motivele expuse anterior tribunalul a apreciat că nu se impune anularea deciziei de sancționare pentru lipsa expunerii motivelor de înlăturare a apărărilor reclamantei. Rezumând aceste motive sunt următoarele: reclamanta nu a formulat apărări concrete referitoare la fapta reținută în sarcina sa cu ocazia efectuării cercetării disciplinare; din cuprinsul deciziei și al propunerii de sancționare se înțelege clar care sunt motivele pentru care a fost sancționată reclamanta; aceasta nu a contestat nici în fața instanței de judecată fapta reținută în sarcina sa.

Din punctul de vedere al individualizării sancțiunii, aplicarea față de reclamantă a unei sancțiuni de reducere a salariului cu 10% pe o perioadă de 3 luni este întrutotul adecvată, ținând cont de criteriile prevăzute de art. 250 din Codul muncii. O sancțiune mai puțin severă cum ar fi avertismentul sau o reducere mai mică a salariului nu s-ar justifica având în vedere că o conduită cum este cea a reclamantei conduce la plata nejustificată a unor sume de bani de către societatea pârâtă, ceea ce poate conduce la pierderi patrimoniale importante pentru angajator. Este prin urmare important ca, fără a fi excesivă, sancțiunea aplicată să fie suficient de severă pentru a determina nerepetarea pe viitor de către reclamantă a faptei pentru care a fost sancționată.

În consecință, niciunul dintre motivele invocate de reclamantă în cuprinsul acțiunii sale nu sunt de natură să atragă anularea deciziei de sancționare, motiv pentru care a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată în cauză.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta C.V., solicitând admiterea recursului, modificarea sentinței instanței de fond în sensul admiterii contestației, așa cum aceasta a fost formulată.

Consideră reclamanta că decizia de sancționare este nelegală și temeinică pentru următoarele argumente:

Cercetarea disciplinară nu a avut loc în mod efectiv. Scopul echipei de control ai cărei membri au fost numiți prin delegația nr. 4/1/227/2012, a fost acela de a efectua un control de fond asupra gestionării și gospodăririi mijloacelor materiale și bănești, precum

și modul de organizare și exercitare a controlului financiar preventiv la Sucursala CREIR CF. Cluj și, nicidecum, acela de a efectua cercetarea disciplinară a reclamantei.

Echipa de control a fost numită de către revizoratul General de Siguranță a Circulației și Control, Serviciul CFG prin nota nr. 4/1/285/01.06.2012, deși atributul numirii unei comisii de cercetare disciplinară a salariaților aparține Consiliului de Administrație. O astfel de comisie a fost numită doar prin Hotărârea nr. 8/22.03.2013.

La data întocmirii notei nr. 4/1/285/01.06.2012, nu putea să intre în discuție o eventuală cercetare disciplinară, întrucât faptele pretins săvârșite de către reclamantă nu erau constatate de către echipa de control, nefiind sesizat angajatorul în acest sens.

Actul de sesizare a societății pârâte cu privire la rezultatele controlului efectuat îl constituie nota nr. 4/1/209/20.06.2012. Prin urmare, nota de relații din 11.06.2013 a fost dată de către reclamantă în cadrul operațiunii de control, referitor la faptele constatate cu ocazia efectuării acestuia, această notă neavând valoarea unei note explicative date în cursul cercetării disciplinare, nefiind convocată anterior în acest sens.

Convocatorul nu respectă dispozițiile art. 252 al. 2 din Codul Muncii, întrucât nu indică obiectul întreprinderii.

Nulitatea absolută a deciziei este determinată de încălcarea prevederilor art. 252 al. 2 lit. a, b și c din Codul muncii coroborate cu cele ale cap. X art. 9.10; 9.11 din Regulamentul Intern pentru aparatul propriu. Aceasta nu cuprinde nici o mențiune privitoare la prevederile din statutul de personal, contractul individual de muncă, regulamentul intern sau CCM care au fost încălcate de către reclamantă.

Din perspectiva art. 250 din Codul Muncii se arată că societatea recurentă nu a indicat criteriile care au fost avute în vedere la aplicarea sancțiunii disciplinare, aceasta cu atât mai mult cu cât la individualizarea acesteia trebuia să se aibă în vedere că reclamanta își desfășoară activitatea în cadrul societății de peste 20 ani, interval în care conduita acesteia a fost una ireproșabilă. De asemenea, aceasta este la prima abatere.

Prin întâmpinarea formulată, pârâta C.N.C.F.SA București - Sucursala C.R.E.I.R. CF Cluj s-a opus admiterii recursului.

După o expunere a stării de fapt, susține pârâta că au existat etape distincte de cercetare : inițial, cea financiar-contabilă care a declanșat ulterior cercetarea disciplinara asupra personalului salariat care, prezentând deficiente de activitate la controlul financiar, si-a încălcat, in fapt, obligațiile de serviciu.

Numirea comisiei de cercetare disciplinară nu este atributul Consiliului de administrație, ci aparține directorului general, conform art. 20 al. 1 lit. b, al. 2 din Statutul companiei.

Reclamanta a fost cercetată disciplinar în mod efectiv, prilej cu care aceasta a dat o notă de relații, a formulat apărări, care însă au fost înlăturate ca neîntemeiate.

Decizia contestată respectă prevederile art. 251 și art. 252 din Codul Muncii.

Nu au fost administrate probe.

Recursul este fondat pentru cele ce succed:

Potrivit dispozițiilor art. 252 al. 2 din Codul Muncii “ Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu: a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară; b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat; c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile

prevăzute la art. 251 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea; d) temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică; e) termenul în care sancțiunea poate fi contestată; f) instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.”

Prevederile evocate constituie dispoziții cu caracter imperativ referitoare la necesitatea respectării cerințelor obligatorii de conținut pe care trebuie să le îndeplinească decizia de sancționare și vizează protejarea angajatului față de eventuale măsuri abuzive sau nejustificate ale angajatorului.

Mențiunile și precizările obligatorii trebuie au, de asemenea, rolul de a-l informa concret și complet pe salariat cu privire la faptele, motivele și temeiurile de drept pentru care i se aplică sancțiunea, inclusiv cu privire la căile de atac și termenele în care are dreptul să constate temeinicia și legalitatea măsurilor dispuse din voința unilaterală a angajatorului.

Cerințele impuse de legiuitor trebuie să fie îndeplinite cumulativ, lipsa oricăreia din acestea determinând, prin urmare, nulitatea absolută a deciziei de sancționare.

De altfel, prin decizia nr. 1243/2011, Curtea Constituțională a reținut că prevederile art. 252 al. 2 lit. b din Codul muncii au ca scop asigurarea stabilității raporturilor de muncă, a desfășurării acestora în condiții de legalitate și a respectării drepturilor și îndatoririlor ambelor părți ale raportului juridic de muncă. În același timp, este menită să asigure apărarea drepturilor și intereselor legitime ale salariatului, având în vedere poziția obiectiv dominantă a angajatorului în desfășurarea raportului de muncă.

Aplicarea sancțiunilor disciplinare și, în mod special, încetarea raportului de muncă din voința unilaterală a angajatorului sunt permise cu respectarea unor condiții de fond și de formă riguros reglementate de legislația muncii, în scopul prevenirii eventualelor conduite abuzive ale angajatorului.”

Analizând sub aspect formal decizia contestată (f. 7 fond), Curtea reține că aceasta contravine dispozițiilor art. 252 al. 2 lit. b din Codul Muncii, întrucât în nu indică expres care sunt prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de reclamantă.

Astfel, observă că în cuprinsul decizie societatea pârâtă a făcut trimiteri la dosarul de cercetare nr.4/1/309/20.06.2012, la sancțiunea și temeiul legal al sancțiunii aplicate, precizând că aplicarea sancțiunii a fost determinată de „nerespectarea sarcinilor prevăzute în fișa postului”. Această mențiune are însă un caracter generic, nefiind suficientă pentru a răspunde exigențelor stabilite de legiuitor, câtă vreme nu permite o determinare concretă a normelor efectiv încălcate și care atrag calificarea ca abatere disciplinară gravă a faptei reclamantei.

Curtea nu împărtășește punctul de vedere al primei instanțe potrivit căruia nulitatea absolută a deciziei este asanată prin indicarea punctuală în nota de constatare, ce conține propunerea de sancționare, a atribuțiilor din fișa postului încălcate de către reclamantă, respectiv pct. 5 și 7.

Pe de o parte, în cuprinsul deciziei contestate nu se regăsește nicio trimitere la această notă, iar pe de altă parte, chiar admitând că decizia poate face corp comun cu un act anexă, probațiunea administrată nu confirmă că această notă a fost comunicată reclamantei anterior sau concomitent cu decizia de concediere.

Mai mult, nota amintită indică doar sarcinile de serviciu încălcate - pct. 5 și 7 din fișa postului, fără a preciza care sunt prevederile din statutul de personal, regulamentul

intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă încălcate. Împrejurarea că aceste mențiuni ar avea un caracter determinabil, în sensul că ar permite identificarea concretă chiar și de către instanță a normelor din regulament, statut, contract individual de muncă sau, după caz, contract colectiv de muncă, nu poate fi acceptată.

O atare ipoteză ar permite substituirea în prerogativele angajatorului, deși acesta din urmă este singurul în măsură să stabilească în cadrul cercetării disciplinare care sunt dispozițiile încălcate de către salariat.

Concluzionând că decizia de sancționare a reclamantei este lovită nulitate absolută ca urmare a încălcării prevederilor art. 252 al. 2 lit. b din Codul Muncii, Curtea apreciază că nu se mai impune o analiză a celorlalte motive de recurs.

Pentru toate acestea, în baza art. 312 al. 1, 3 Cod de procedură civilă curtea va admite recursul, va modifica sentința atacată, în sensul că va admite acțiunea reclamantei C.V. formulată în contradictoriu cu pârâta C.N.C.F. SA – BUCUREȘTI - SUCURSALA "C.R.E.I.R. CF" CLUJ și, în consecință, în temeiul art. 80 al. 1 și 2 va anula Decizia nr. 41/B/3/523/2012 emisă de pârâtă și o va obliga pe aceasta să restituie reclamantei sumele reținute în aplicarea deciziei de sancționare menționată anterior.

Ca parte căzută în pretenții, potrivit art. 274 Cod de procedură civilă pârâta va fi obligată să plătească reclamantei suma de 2500 de lei cheltuieli de judecată la fond, respectiv 1000 lei, cheltuieli de judecată în recurs, reprezentând onorariu avocațial, conform chitanțelor depuse la dosar.

11. Exploatare balast. Evaluarea prejudiciului cuvenit proprietarului terenului

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3558 din 15 septembrie 2013

Soluția primei instanțe

Prin sentința civilă nr. 1721/06.04.2012 pronunțată în dosarul nr. .../328/2010 al Judecătorei Turda, a fost admisă în parte acțiunea civilă formulată de reclamantul S.E. în contradictoriu cu pârâta SC P.C. SRL, având ca obiect pretenții.

A fost obligată pârâta la plata în favoarea reclamantului a sumei de 229.535 lei precum și a sumei de 30.000 euro, reprezentând despăgubiri.

S-a respins restul pretențiilor reclamantului.

A fost obligată pârâta la plata în favoarea reclamantului a cheltuielilor de judecată în cuantum de 13.563,50 lei, reprezentând taxe judiciare de timbru și onorarii experți.

Starea de fapt

Terenul în litigiu este identificat în tarla 47, parcela 184, în suprafață de 6600 mp, fiind înscris în Titlul de proprietate nr. 28045/1644 din data de 06.03.1997, prin care reclamantului i-a fost reconstituit dreptul de proprietate.

Terenul se identifică în regim de carte funciară cu imobilul înscris în CF 50598 Mihai Viteazu, cu nr. cadastral 50598, în suprafață de 6600 mp, având ca proprietar tabular pe reclamantul S.E., cu titlu de lege.

Potrivit identificării topografice realizate prin expertiza tehnică în specialitatea topografie, de către expert tehnic judiciar, inginer D.A.N., la fața locului au fost identificate în concret **trei loturi**:

- respectiv lotul 1 cu suprafața de 45 mp,

- lotul 2 cu suprafața de 4397 mp, reprezentând teren în întregime săpat,
- lotul 3 cu suprafața de 2158 mp, reprezentând imobil rămas fără acces la drum.

În cauză, s-a stabilit, prin expertiza tehnică în specialitatea geologie, efectuată de către expert tehnic judiciar inginer Z.L. că, în urma excavării, de pe terenul reclamantului S.E. a fost excavată o cantitate de **14.915,34 mc de balastru**. S-a stabilit totodată prin expertiza tehnică în specialitatea agricultură întocmită de către expert tehnic judiciar, inginer G.P., că terenul a devenit ca urmare a excavărilor efectuate, **impropriu pentru agricultură**.

Instanța a reținut că probele administrate în cauză confirmă susținerile reclamantului, în sensul că terenul al cărui proprietar este a fost excavat pentru exploatarea de balastru de către pârâtă, fără ca aceasta să-l fi despăgubit în vreun fel.

Pârâta a recunoscut efectuarea de lucrări de excavare a terenului reclamantului, însă a precizat că a avut în acest sens acordul reclamantului, în condițiile în care între părți au existat negocieri în vederea înstrăinării terenului de către reclamant în favoarea pârâtei. Reclamantul nu a contestat existența acestor negocieri, însă a precizat că ele nu au fost duse la capăt, părțile neînțelegându-se cu privire la prețul de vânzare.

Instanța a avut în vedere, însă, că aceste negocieri nu s-au concretizat în încheierea vreunui act juridic și, mai mult, discuțiile prelabile care ar fi avut loc între părți sunt lipsite de relevanță câtă vreme terenul reclamantului a fost excavat înainte de a se fi rezolvat situația juridică a acestuia. Faptul ca nu s-a ajuns la un acord asupra prețului nu-i da dreptul paratei să exploateze terenul reclamantului gratuit. Cu atât mai mult se impune această concluzie, cu cât excavarea terenului a avut loc înainte de data stabilită de părți pentru discuțiile legate de vânzarea-cumpărarea terenului.

Începând exploatarea terenului, respectiv excavarea acestuia pentru obținerea de balastru, fără a deține proprietatea asupra terenului, parata a încălcat grav dreptul de proprietate al reclamantului, sancționată de Constituție și de art.1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, producând acestuia un prejudiciu.

În ceea ce privește despăgubirile solicitate de către reclamant, s-a reținut că potrivit art. 998-999 C. civ. orice faptă a omului care cauzează altuia un prejudiciu obliga pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat a-l repara..

Acest text constituie temeiul răspunderii civile delictuale în dreptul civil roman, iar pentru antrenarea acestei răspunderi trebuie îndeplinite, cumulativ, mai multe condiții, respectiv existența unei fapte ilicite, existența unui prejudiciu, existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția celui care a cauzat prejudiciul, constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat.

S-a reținut că fapta ilicită a pârâtei, constă în efectuarea de lucrări de excavare asupra unui teren care nu îi aparținea, iar culpa să rezidă în aceea că a efectuat lucrările de excavare, cunoscând că situația juridică a acestui teren nu era reglementată, iar negocierile cu reclamantul nu erau finalizate.

La dosarul cauzei au fost depuse de către reclamant, în cadrul probei cu înscrisuri, procesul-verbal încheiat de Comisia din cadrul Primăriei com. Mihai Viteazu, care s-a deplasat în teren pentru a verifica susținerile reclamantului, solicitarea transmisă de către Instituția Prefectului Județului Cluj către instituțiile abilitate în vederea verificării respectării de către pârâtă a normelor legale ce reglementează activitatea de exploatare a agregatelor minerale, precum și procesul-verbal de control încheiat de Primăria com. Mihai Viteazu împreună cu reprezentanții Direcției Apelor Mureș și în prezența

reprezentanților pârâtei, acte din care rezultă și alte nereguli identificate în activitatea de exploatare a pârâtei.

Prejudiciul produs reclamantului prin exploatarea ilicită, rezultă din expertizele întocmite în cauză și constă în **degradarea substanțială a terenului, ce atrage scăderea valorii sale de circulație.**

Astfel, s-a avut în vedere că din întreaga suprafață de teren deținută în proprietate de către reclamant, o suprafață de **4397 mp a fost excavată**, iar potrivit expertizei în specialitatea geologie efectuată în cauză, de pe această suprafață s-a exploatat balastru în cantitate de 14.915,34 mc. Expertul a înlăturat din calcul masa vegetala, care nu are utilitate practică și folosind prețul pentru un mc de balast practicat și comunicat de către pârâtă, de **12,9321 lei/mc la care se adaugă TVA, a calculat valoarea prejudiciului produs reclamantului, prin comercializarea balastrului excavat de pe terenul său de către pârâtă, la o valoare de 229.535,14 lei.**

În ceea ce privește **porțiunea de teren adiacentă gropii excavate, în suprafață de 2158 mp, rămasă fără acces la drum** și identificată prin expertiza tehnică în specialitatea topografie, între punctele de contur 206, 26, 27, 28, 29, 30, 207, 200, 201, aceasta a fost evaluată prin expertiza tehnică în specialitatea evaluarea proprietății imobiliare la suma de **30.000 euro.**

Astfel fiind instanța a reținut că în cauză este dovedită întrunirea condițiilor răspunderii civile delictuale, pârâta PC P.C. SRL fiind astfel ținută să repare prejudiciul cauzat reclamantului prin exploatarea fără drept a terenului acestuia. Reținând – raportat la concluziile raportului de expertiză tehnică în specialitatea agricultură – că repararea în natură a prejudiciului, prin readucerea terenului la destinația avută anterior, respectiv de teren agricol, deși posibilă, nu a fost solicitată de către reclamant, instanța a obligat pârâta la repararea în echivalent a prejudiciului produs, respectiv prin acordare de despăgubiri.

În ceea ce privește cuantumul sumei la care pârâta a fost obligată, acesta a fost stabilit la suma de 229.535 lei – reprezentând contravaloarea balastrului excavat și comercializat de către pârâtă – precum și suma de 30.000 euro, reprezentând valoarea terenului în suprafață de 2158 mp, rămasă fără cale de acces la drum și care se află pe marginea gropii excavate de către pârâtă, nemaiputând fi astfel folosit conform destinației sale inițiale.

În baza art. 274 Cod. proc. civ, reținând culpa procesuală a pârâtei, instanța a dispus obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 13.563,50 lei, reprezentând taxe judiciare de timbru și onorarii experți, conform chitanțelor de la dosar. S-a reținut de asemenea că, deși reclamantul a solicitat și obligarea la plata onorariului avocațial, la dosarul cauzei, nu au fost depuse înscrisuri care să dovedească achitarea de către reclamant a unor sume cu acest titlu.

Apelul

Prin decizia civilă nr. 261/A/22 mai 2013 a Tribunalului Cluj, a fost admis apelul declarat de SC P.C. SRL împotriva sentinței civile nr. 1721/06.04.2012 pronunțată în dosar nr. .../328/2010 al Judecătoriei Turda, care a fost schimbată în parte, în sensul că a fost admisă în parte acțiunea civilă formulată de S.E. în contradictoriu cu SC P.C. SRL și în consecință a fost obligată pârâta să plătească reclamantului suma de 229.535 lei.

A fost obligată pârâta să plătească reclamantului suma de 9123 lei cheltuieli de judecată parțiale reprezentând taxa de timbru și onorarii experți.

Au fost menținute restul dispozițiilor sentinței atacate.

A fost respinsă cererea intimatului S.E. de obligare a apelantei la plata cheltuielilor de judecata în apel.

A fost obligat intimatul să plătească apelantei SC P.C. SRL suma de 2095 lei cheltuieli de judecata în apel.

Considerente

Starea de fapt reținută de către judecătoria, respectiv realizarea unor lucrări de excavare balastru, din terenul reclamantului nu a fost contestată.

Reclamantul, așa cum a reținut și prima instanță, în temeiul art. 480 vechiul Cod Civil, are dreptul să se bucure de toate prerogativele oferite de calitatea sa de proprietar.

Este probat că pârâțul a realizat lucrări de excavare și a dispus de materialul rezultat obținut în urma acestei activități, astfel încât, prin fapta sa a cauzat un prejudiciu reclamantului.

În cauză, nu s-a probat existența vreunei convenții încheiate între părți. Doar calitatea de proprietar îi conferea pârâtei dreptul de a realiza activități asupra terenului.

Existența unor discuții purtate între părți nu justifică acțiunea pârâtei. Era necesar încheierea unei convenții în limitele și cu respectarea dispozițiilor art. 969 C. civil, care astfel să îi permită realizarea acestor lucrări.

Practic, prin motivele invocate atât în întâmpinare, cât și în apel, apelanta invocă ca și o cauză de excludere a existenței răspunderii civile delictuale fapta victimei.

În această ipoteză, în condițiile în care elementele răspunderii civile delictuale în sarcina apelantei sunt probate, respectiv acțiunea de realizare a scoaterii balastrului fără a exista un acord expres și neechivoc al reclamantului, realizarea unui prejudiciu ca urmare a schimbării caracteristicilor terenului ce nu mai poate fi folosit conform destinației inițiale, existența unei culpe probată prin activitatea de ridicare a balastrului fără acordul reclamantului, precum și a unui raport de cauzalitate între faptă și prejudiciu, pârâțul apelant ar trebui să dovedească că prejudiciul a fost cauzat nu numai de fapta sa, ci și de fapta ilicită și culpabilă a victimei.

Doar în acest condiții, când fapta ilicită și culpabilă a victimei a contribuit la producerea prejudiciului, victima este decăzută, în parte, din dreptul la reparații.

În fața instanței de apel, au fost depuse declarații testimoniale luate în fața organelor de urmărire penală, care au pronunțat rezoluția din dosarul 2485/P/2008 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Turda. Aceste declarații testimoniale sunt în măsură să probeze că între părți au existat discuții, însă aceste discuții au avut ca obiect vânzarea – cumpărarea terenului.

Acest act juridic nu s-a finalizat în forma prevăzută de lege, iar, în aceste condiții, nu se poate reține existența unei fapte păgubitoare a reclamantului.

Așa cum a reținut și prima instanță, discuțiile prealabile sunt lipsite de relevanță câtă vreme terenul a fost excavat înainte de a fi rezolvată situația juridică a acestuia, iar activitatea de excavare s-a realizat înainte de a exista acest acord. Din nicio declarație nu rezultă că părțile s-au înțeles respectând principiului disponibilității și al consensualismului, să încheie o convenție prin care reclamantul să cedeze parte din atributele dreptului sau de proprietate (atributul folosinței), dreptul de a culege produsele, respectiv balastrul.

În aceste condiții, răspunderea apelantului pentru atingerea adusă bunului reclamantului există și trebuie angajată.

Din probele administrate rezultă că **parte din acest teren nu a fost supus acțiunii apelantei, suprafața de 2158 mp nefiind afectată de vreo lucrare, rămânând în forma în care acesta a existat.**

Principiile răspunderii civile delictuale prevăd că repararea prejudiciului trebuie să se facă în natură, subsidiar prin echivalent.

În condițiile speței de față, trebuie reținut că reclamantul a solicitat prin cererea de chemare în judecată despăgubirea pentru prejudiciul suferit prin excavarea fără forme legale a terenului.

Deoarece acest teren nu a fost afectat, intimatul este în continuare în măsură să folosească acest teren.

Susținerile apelantei că **acest teren beneficiază în continuare de acces (așa cum rezultă din planșele foto anexate rapoartelor de expertiză) prin edificarea unor rampe nu sunt contestate. Existența acestor rampe confirmă că terenul în continuare poate fi folosit raportat la destinația sa inițială și actuală.**

Pe de altă parte, reclamantul a solicitat repararea prejudiciilor ca urmare a excavării terenurilor. În cauza de față, inclusiv prin administrarea expertizei în apel, s-a stabilit că **repararea în natură a terenului excavat este posibilă, expertul indicând lucrările necesare precum și costul acestora.**

În condițiile în care terenul poate fi adus în starea inițială, prin efectuarea lucrărilor indicate de expert restul suprafeței neexcavate poate să fie folosit conform destinației inițiale ca un tot unitar.

Având în vedere această expertiză, instanța a apreciat că suma stabilită de instanța de fond cu titlu de despăgubiri, prin perspectiva respectării principiului reparării în natură a prejudiciului, este corectă. Prin expertiza administrată în apel s-a probat că sumele necesare aducerii terenului în situația inițială sunt mult mai mari decât cele acordate de către instanța de fond. **Valoarea balastrului ca și bun obținut în urma exploatării nu are relevanță atât timp cât cheltuielile aducerii terenului în starea inițială sunt mai mari decât valoarea acestui material.**

Faptul că reclamantul a înțeles să limiteze această valoare nu creează o prezumție de nelegalitate, raportat la sumele care ar fi trebuit achitate în vederea aducerii terenului în situația inițială.

Pentru aceste considerente instanța a apreciat soluția instanței de fond ca fiind temeinică doar în parte, **obligarea apelantei la plata sumei de despăgubiri în cuantum de 30.000 Euro nefiind justificată.**

În fața instanței de fond reclamantul a făcut cheltuieli de judecată cu administrarea expertizelor, precum și achitarea taxelor de timbru.

Din expertizele administrate, raportat la soluția pronunțată, **utile s-au dovedit doar expertizele efectuate de experții Z., G. și D.** Expertiza efectuată de d-nul L. nu-și găsește utilitatea în condițiile în care evaluarea acestui teren nu se impune.

Raportat la limitele în care a fost admisă acțiunea, culpa procesuală a fost reținută doar în aceste limite. Așadar, pârâtul a plătit doar taxa de timbru în limita acțiunii admise, astfel ca instanța a schimbat hotărârea, în sensul stabilirii cheltuielilor de judecată în fața instanței de fond în cuantum de 9123 lei.

Recursul

Împotriva acestei decizii, au declarat în termen legal recurs ambele părți.

Reclamantul a solicitat modificarea ei, în sensul respingerii apelului pârâtei, cu consecința menținerii hotărârii primei instanțe, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului său, reclamantul învederează că hotărârea cuprinde motive contradictorii și străine de natura pricinii și este dată cu încălcarea și greșita aplicare a normelor de drept material, întrucât și porțiunea de 45 mp de lângă drumul public este nefolosibilă, iar suprafața de 2158 mp de teren a rămas fără acces la drumul public, neexistând vreo rampă de acces în groapa lăsată în locul terenului exploatat ilegal, astfel că terenul rămas în proprietatea reclamantului nu mai poate fi folosit, fiind greșită reținerea instanței de apel în sensul că reclamantul nu a contestat existența rampelor dovedită prin planșele foto anexate raporturilor de expertiză, în condițiile în care reclamantul a făcut acest lucru în întâmpinarea depusă în apel, iar expertul Zileri arată expres că nu există astfel de rampe și că, la drumul public, groapa este adâncă de 7 m, fără a indica existența vreunui drum de acces, dimpotrivă, din fig. 5 din acest raport rezultând că, pe porțiunea de teren rămasă în proprietatea reclamantului, groapa are un perete drept, fără vreo rampă de acces.

În aceste condiții, instanța și-a motivat hotărârea pe argumente străine de natura pricinii.

Expertiza L. arată, de asemenea, că a identificat la fața locului o parcelă de teren care nu mai are acces la drumul public, hotărârea fiind nemotivată, pentru că nu indică în concret care probe sau fotografii fac dovada existenței unei rampe de acces.

În aceste condiții, instanța de apel l-a privat în mod nelegal de posibilitatea de a exploata terenul de 2158 mp, care a rămas fără acces la drumul public, neputând fi folosit potrivit destinației sale.

Greșit a redus instanța de apel cheltuielile de judecată, deși nu a fost sesizată cu un asemenea capă de cerere, reducând suma despăgubirilor în mod nelegal, pe motiv că ar exista un acces la drumul public.

Pârâta a solicitat, în principal casarea cu trimitere spre rejudecare în vederea completării probațiunii, dar aceasta doar prin concluziile pe fondul recursului, iar, în subsidiar, modificarea deciziei atacate în sensul admiterii în totalitate a apelului pârâtei, schimbării în totalitate a sentinței apelate, în sensul respingerii acțiunii, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului ei, pârâta învederează că greșit a apreciat instanța de apel că sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, ignorând probele de la dosar, fără a ține seama de împrejurarea că, între părți, a existat un acord în sensul de a începe lucrările de excavare, acord care nu a mai fost finalizat prin încheierea unui contract de vânzare-cumpărare din culpa reclamantului, care, atunci când s-a terminat exploatarea, i-a comunicat că îi va plăti atâția bani câți va cere.

Instanța de apel nu a ținut cont de principiile care guvernează răspunderea civil delictuală, care, prin funcția sa reparatorie, are drept scop repunerea patrimoniului persoanei prejudiciate în situația anterioară. Principiul de bază al răspunderii civile delictuale se referă la obligația de reparare. Restabilirea situației anterioare presupune respectarea a două principii, și anume, acela al reparării integrale și acela al reparării în natură a prejudiciului, însă numai dacă aceasta este posibilă, altminteri dispunându-se reparația prin echivalent.

Reparația dispusă trebuie să fie justă și integrală, fără a depăși, însă, prejudiciul suferit, întrucât, altminteri, reclamantul s-ar îmbogăți fără justă cauză.

Instanța de apel, atunci când a stabilit prejudiciul, a ținut cont de valoarea balastului exploatat și nu de prejudiciul efectiv suferit, sumele stabilite prin raportul de expertiză fiind ireale, motiv pentru care s-a și solicitat o contraexpertiză, probă respinsă de instanța de apel.

Analizând recursurile formulate prin prisma motivelor invocate, curtea constată următoarele:

În ceea ce privește recursul reclamantului, acesta se referă la valoarea terenului care nu a fost exploatat de către pârâtă, însă despre care susține că nu mai poate fi exploatat conform destinației sale de către reclamant, pentru că nu mai are acces la drumul public.

Instanța de apel a reținut că prima instanță a stabilit greșit starea de fapt și că acest teren are acces la drumul public, motivând în considerente că această împrejurare rezultă din planșele foto anexate rapoartelor de expertiză efectuate în apel, rampe ce nu au fost contestate de către părți. Planșe foto au fost anexate doar raportului de expertiză întocmit de ing. expert Z.L.. Este adevărat că instanța de apel nu indică exact expertiza și filele, dar singurele fotografii existente în dosar până la data soluționării apelului sunt cele de la f. 134-139 din dosarul judecătoreiei, din care instanța de apel a reținut existența unor rampe la marginile terenului exploatat, apreciind că suprafața rămasă neexploată ar avea acces la drumul public dacă ar traversa suprafața exploatată în zona acestor rampe. Reclamantul susține că ar fi contestat existența acestor rampe, susținută în motivele de apel de către pârâtă, prin întâmpinarea depusă la dosar. Din analiza dosarului instanței de apel, însă, rezultă că reclamantul nu a depus la dosar întâmpinare, împrejurare reținută de instanța de apel în considerentele hotărârii pronunțate.

Așadar, instanța de apel și-a motivat hotărârea și motivele reținute nu sunt nici străine de natura pricinii și nici contradictorii, nesubzistând motivul de recurs prev. de art. 304 pct. 7 Cod proc. civ., împrejurare raportat la care, în mod legal nu a mai acordat despăgubiri pentru terenul ce nu a fost exploatat de către pârâtă, neîncălcând vreo normă de drept substanțial ce stabilește repararea prejudiciului în cazul răspunderii civile delictuale, nesubzistând, astfel, nici motivul de recurs prev. de art. 304 pct. 9 Cod proc. civ.

Cheltuielile de judecată ale reclamantului acordate de prima instanță raportat la petitele admise au fost corect reduse, raportat la capătul de cerere respins, nefiind acordate cele aferente stabilirii prejudiciului pentru acest teren, fiind respectate dispozițiile art. 274 alin. 1 și 276 Cod proc. civ., instanța de apel neaplicând greșit legea nici sub acest aspect.

Referitor la recursul pârâtei, în cuprinsul apelului, aceasta a arătat că greșit a fost evaluat prejudiciul pentru terenul exploatat raportat la prețul pe care l-a obținut de pe balastul exploatat, întrucât acesta cuprinde nu doar valoarea balastrului, ci și cheltuielile de exploatare.

Instanța de apel a apreciat greșit că prejudiciul reclamantului constă în valoarea balastrului prelucrat și comercializat, întrucât, în realitate, acesta a fost prejudiciat doar cu valoarea balastrului în formă neexploată, în condițiile în care terenul nu poate valora mai mult decât ceea ce rezultă din exploatarea sa.

Nu se pune problema reparării prejudiciului în natură și nici nu s-a solicitat acest lucru, întrucât valoarea lucrărilor necesare ar depăși cu mult valoarea terenului anterior exploatării, astfel că termenul de comparație utilizat de instanța de apel nu este unul

corect, sub acest aspect subzistând motivul de recurs invocat de pârâtă constând în greșita aplicare a normei de drept substanțial raportat la evaluarea prejudiciului, acesta trebuind să se raporteze la prejudiciul efectiv suferit de către reclamant și care este valoarea balastrului înainte de a fi exploatat, valoare ce rezultă din raportul de expertiză întocmit de expertul Z.L. de la f. 133 din dosarul judecătorei, de 88.746,27 lei, nepunându-se problema luării în considerare a prețului cu care acesta a fost vândut în urma exploataării și prelucrării ca urmare a investițiilor pârâtei.

Sub acest aspect, recursul pârâtei este fondat, motiv pentru care, în temeiul art. 312 alin. 1-3 raportat la art. 304 pct. 9 Cod proc. civ., curtea îl va admite și va modifica parțial decizia recurată în sensul unei noi evaluări a prejudiciului, conform criteriului mai sus reținut.

Fiind în culpă procesuală în această fază a procesului, în temeiul art. 316 raportat la art. 298 și 274 alin. 1 Cod proc. civ., reclamantul va fi obligat să-i plătească pârâtei cheltuieli de judecată solicitate de aceasta în recurs, constând în taxa judiciară de timbru și timbrul judiciar achitate.

12. Condamnat politic. Neîndreptățire la contravaloarea bunurilor confiscate

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3453 din 10 septembrie 2013

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul instanței la data de 22 martie 2012, reclamanții B.A., B.T. și B.L.I. au solicitat în contradictoriu cu pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice reprezentat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj, constatarea caracterului politic al condamnării antecesorelor lor B.V. și acordarea unor daune materiale și morale pentru suferințele pricinuite acestuia în timpul executării pedepsei politice. S-a mai solicitat și obligarea pârâtului la plata în favoarea reclamanților a cheltuielilor de judecată.

Prin Sentința civilă nr. 430/23.05.2012, Tribunalul Cluj a respins cererea de chemare în judecată pentru considerentul că reclamanții nu au făcut dovada calității lor de moștenitori după defunctul B.V., persoana condamnată politic.

De asemenea, instanța a reținut că petitul având ca obiect daunele morale a rămas fără temei legal prin declararea neconstituționalității prevederilor art. 5 alin.1 lit. a) din Legea 221/2009, petitul având ca obiect constatarea caracterului politic este neîntemeiat având în vedere că potrivit art. 1 alin. 1 alin. 2 lit. i) din Legea 221/2009, condamnarea suferită de antecesorul reclamanților este recunoscută de drept ca având caracter politic. Petitul având ca obiect daunele materiale a fost respins pentru considerentul că reclamanții nu au precizat cuantumul acestor daune, iar în baza actelor aflate la dosar, instanța nu a fost în măsură să le cuantifice.

Reclamanții au declarat recurs împotriva acestei sentințe, care a fost admis prin Decizia civilă nr. 4131/R/2012 pronunțată de Curtea de Apel Cluj, la data de 02.10.2012, sentința atacată fiind casată cu trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

În considerentele deciziei, instanța de recurs a reținut că în situația în care instanța de fond a apreciat că reclamanții nu și-au dovedit calitatea de succesori ai defunctului B.V., și prin urmare nu au calitate procesuală activă în cauză, nu mai era în măsură să

analizeze pe fond temeinicia cererii reclamanților având ca obiect despăgubirile sau caracterul politic al condamnării.

Instanța de recurs a reținut că reclamanții au depus în fața primei instanțe o cerere de amânare a cauzei înregistrată la data de 02.05.2012. Instanța a ignorat această cerere care, deși depusă la dosar după lăsarea cauzei în pronunțare, putea fi avută în vedere câtă vreme pronunțarea a avut loc la data de 23.05.2012.

Prin soluția pronunțată instanța a încălcat prevederile art. 129 alin. 5 C. proc. civ., care impun judecătorului să stăruie prin toate mijloacele legale pentru a preveni orice greșeală în stabilirea adevărului în cauză, iar în cazul în care probele nu sunt îndestulătoare pentru lămurirea în întregime a cauzei, să dispună completarea de către părți a acestor probe.

Trimisă spre rejudecare, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului la data de 11.10.2012, păstrându-și numărul unic de înregistrare.

Prin sentința civilă nr. 138 din 01.03.2013 a Tribunalului Cluj s-a admis în parte acțiunea și s-a constatat caracterul politic al condamnării la pedeapsa de 15 ani închisoare aplicată prin sentința 906/08.07.1958 a Tribunalului Militar al Regiunii III Militare Cluj antecesorului reclamanților B.V., născut la data de ... în comuna ..., fiul lui ... a decedat la data de ....

S-a respins cererea pentru daune morale.

A fost obligat pârâtul să plătească reclamantelor 26.395 lei despăgubiri pentru daune materiale.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

B.V. născut la data de ... în comuna ..., fiul lui ... a decedat la data de 04.01.2011.

Prin Sentința nr. 900 din 08.07.1958 pronunțată de Tribunalul Militar al Regiunii a III Militară Cluj în dosar nr. 596/1958, B.V. a fost condamnat la pedeapsa de 15 ani muncă silnică și 8 ani degradare civilă pentru infracțiunea prevăzută și pedepsită de art. 6 alin. 1 combinată cu art. 1 lit. c din decretul 199/1950

Totodată, s-a dispus prin sentință confiscarea totală a averii condamnatului.

Prin Decizia nr. 213/1958 a Tribunalului Suprem – Colegiul Militar, a fost admis recursul mai multor condamnați printre care și B.V., sentința atacată a fost modificată în parte în sensul că li s-a schimbat încadrarea juridică a faptelor sau infracțiunilor reținute din infracțiunea prev. de art. 6 alin. 1 combinat cu art. 1 lit. C din Decretul 199/1950 în infracțiunea prev. de art. 284 alin. ultim C. penal., combinat cu art. 186 alin. 1 C. penal însă s-au menținut pedepsele aplicate.

Condamnatul B.V. a fost tatăl reclamanților după cum rezultă din certificatul de moștenitor nr. 165/2012 depus la fila 23 în dosarul Curții de Apel.

Din pedeapsa aplicată B.V. a executat 6 ani și 2 luni.

Potrivit dispozițiilor Legii 221/2009 art. 1 alin. 1 lit. a), pedeapsa aplicată antecesorilor reclamanților constituie de drept o condamnare cu caracter politic.

Deși caracterul politic al condamnării este recunoscut de drept potrivit legii, nu există nici un text legal care să interzică reclamanților să solicite instanței ca și pe cale judiciară să constate caracterul politic.

Din acest considerent, văzând dispozițiilor art. 4 alin. 4 și art. 1 alin. 1 lit. a) din Legea 221/2009, instanța a admis cererea reclamanților constatând caracterul politic al condamnării aplicate antecesorului lor prin Sentința penală nr. 900/08.07.1958.

În ceea ce privește cererea pentru acordarea daunelor morale, reține că pretenția reclamantilor a rămas lipsită de temei legal, câtă vreme prin Decizia nr. 1358 a Curții Constituționale, dispozițiile art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea 221/2009, ce constituiau temeiul de drept al pretenției reclamantilor la daune morale, a fost declarat neconstituțional, iar potrivit dispozițiilor art. 31 alin 3 din Legea dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. În ceea ce privește pretenția reclamantilor la daune materiale, reține că din precizarea depusă la dosar în fața Curții de Apel, reclamantii au arătat că pretențiile lor sunt în sumă de 27.150 lei din care 8.000 lei reprezintă valoarea unei iape, 5000 lei a unui mânz, 450 lei a trei oi, 3000 lei trei porci, 4000 lei valoarea a două claie de fân de 2000 kg, 4000 lei valoarea unei claie de ovăz de 4000 kg, 500 lei valoarea a cinci saci de cartofi de 100 kg, 1000 lei valoarea a cinci saci de grâu de 200 kg, 1200 lei valoarea a 4 saci de ovăz de 400 kg.

Prin precizarea depusă la data de 19.02.2013, reclamantii au arătat că-și majorează pretențiile la suma de 56.858 lei, din care 16.100 lei reprezintă valoarea unei iape, 15 000 lei a unui mânz, 1350 lei a trei oi, 4995 lei trei porci, 13680 lei valoarea a două claie de fân de 2000 kg, 4387,2 lei valoarea unei claie de ovăz de 4000 kg, 630 lei valoarea a cinci saci de cartofi de 100 kg, 420 lei valoarea a cinci saci de grâu de 200 kg, 336 lei valoarea a 4 saci de ovăz de 400 kg.

Reclamantii au dovedit confiscarea de la antecesorul lor a bunurilor pretinse prin acțiune, prin Sentința civilă nr. 1819/1958 pronunțată la data de 30.12.1958 de Tribunalul Popular al raionului Huedin, sentință prin care a fost soluționată contestația la sechestrul formulată de numiții Bortig Crăciun și B.A..

În cuprinsul acestei sentințe s-a reținut că prin procesul verbal de sechestrul din data de 28.02.1958, în baza hotărârii de condamnare a lui B.V., s-au confiscat de la acest 2 ha de pământ, un vițel de bivoliț de 2 ani, o iapă, un mânz, 3 oi, 3 porci, o căruță cu ham, 7 cămăși, 1 costum bărbătesc, 2 clăi de fân, o claie de ovăz, 5 saci de cartofi, 5 saci de grâu, 4 saci ovăz.

Ca urmare a admiterii parțiale a contestației la sechestrul, au fost scoase de sub sechestrul terenurile, un vițel de bivoliț, o căruță cu han 7 cămăși și un costum bărbătesc, restul bunurilor enumerate mai sus rămânând sechestrate în vederea confiscării.

În vederea dovedirii întinderii valorii despăgubirilor, reclamantii au depus la dosar adresa Direcției Agricole Județene Cluj emisă la data de 12.12.2012 din care rezultă prețul/ kg la grâu, orz, cartofi și carne de porc în viu, și anume la grâu un preț maxim de 1,30 lei/kg și preț minim 1,10 lei/kg, orz 1,30 lei/kg maxim, preț minim 1 leu, cartofi, preț maxim 1,80 lei /kg, preț minim 1,20 lei/ kg, carne de porc în viu preț maxim 10 lei, preț minim 8 lei.

De asemenea reclamantii au mai depus la dosar extrase de pe site-uri publicitare specializate în vânzare de produse agricole, extrasele fiind depuse la filele 37-50 dosar.

Instanța a apreciat pertinente și concludente probele depuse, având în vedere că și experții evaluatori de bunuri mobile se raportează la întocmirea lucrărilor de evaluare la același gen de oferte de vânzare.

Din probele depuse la dosar, instanța a apreciat că întinderea prejudiciului pretins de reclamant este de 26.395 lei din care 360 lei reprezintă contravaloarea a cinci saci de

grâu a câte 60 de kg, la un preț mediu de 1,20 lei/ kg, 240 lei reprezintă contravaloarea a 4 saci de ovăz a câte 160 de kg la un preț mediu de 1 leu/kg, 480 lei reprezintă contravaloarea a cinci saci de cartofi a câte 50 de kg, la un preț mediu de 1,50 lei/kg, 4000 lei reprezintă contravaloarea a două clăi de ovăz a câte 2000 kg la un preț mediu de 1 leu/kg, 2000 lei reprezintă contravaloarea a două clăi de fân a câte 2000 kg la un preț mediu de 0,50 lei/kg, 4995 lei reprezintă contravaloarea a trei porci a câte 185 kg la un preț mediu de 9 lei/kg, 1350 lei reprezintă contravaloarea a trei oi a câte 450 lei fiecare, 8000 lei contravaloarea unei iepe, iar 5000 lei contravaloarea unui mânz.

Dintre ofertele depuse la dosar, reclamantii și-au raportat pretențiile în privința iepei și a mânzului la prețuri maxime, însă instanța nu a reținut aceste prețuri având în vedere că ele se pretindeau de către ofertați pentru animale deosebite, de rasă, însă, având în vedere situația materială a antecesorului reclamantilor, așa cum se deduce aceasta din natura și numărul bunurilor confiscate, apreciem că acesta ar fi putut avea în proprietate animale obișnuite de muncă și nu animale de rase superioare.

Din acest considerent instanța a avut în vedere ofertele de prețuri pentru animale obișnuite de muncă în limita sumelor care apăreau repetitiv.

Pentru considerentele de fapt reținute mai sus, având în vedere prev. 5 alin. 1 lit. b) din Legea 221/2009, instanța a admis în parte pretențiile materiale ale reclamantilor, obligând pârâtul să plătească acestora suma de 26.395 lei despăgubiri pentru daune materiale.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamantii și pârâtul STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE.

1. Prin recursul declarat de reclamantii s-a solicitat desființarea în parte a sentinței civile nr. 138/2013 a Tribunalului Cluj și admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată.

În motivare s-a arătat că sentința pronunțată este criticabilă sub aspectul calculelor efectuate în ceea ce privește bunurile mobile confiscate și pentru care s-au acordat despăgubiri.

În drept au fost invocate prevederile art. 304 pct. 5, 6 și 7 C.pr.civ.

Pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului declarat de către reclamantii, invocând decizia nr. 6/2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, decizie obligatorie pentru instanțele de judecată din momentul publicării în Monitorul Oficial, adică 29.04.2013.

2. Prin recursul declarat de STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE s-a solicitat modificarea sentinței civile nr. 138/2013 a Tribunalului Cluj în sensul respingerii acțiunii formulate.

În motivare s-a arătat că în ceea ce privește despăgubirile acordate pentru bunurile mobile hotărârea este nelegală raportat la decizia nr. 6 /2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii.

În ceea ce privește petitul având ca obiect constatarea caracterului politic al condamnării dispuse împotriva antecesorului reclamantilor, acesta este inadmisibil în condițiile în care este vorba despre o condamnare cu caracter politic de drept, dublându-se astfel caracterul politic prevăzut de lege, în același sens pronunțându-se și Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 1600/2011.

Făcându-se referire la prevederile art. 111 C.pr.civ. s-a arătat că reclamanții nu justifică un interes în formularea acestui capăt de cerere.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 8 și 9 C.pr.civ.

Intimatul B.L.I. a formulat întâmpinare la recursul declarat de către pârât, solicitând respingerea acestuia.

În motivare s-a arătat că în conformitate cu prevederile art. 5 alin. 1 lit. b din Legea nr. 221/2009 instanța este abilitată să acorde contravaloarea bunurilor confiscate ca urmare a condamnării politice, confiscarea fiind dovedită în cauză.

În ceea ce privește constatarea caracterului politic al condamnării în mod corect a fost admis acest capăt de cerere de către instanța de fond.

Analizând recursurile declarate de reclamanții și de pârâtul STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE împotriva sentinței civile nr. 138 din 01.03.2013 a Tribunalului Cluj, Curtea reține următoarele:

În primul rând se impune a se analiza critica din recursul pârâtului privind constatarea caracterului politic al condamnării dispuse împotriva antecesorului reclamanților, acesta fiind petitul principal al cererii de chemare în judecată.

Se reține că această critică este formulată numai raportat la faptul că este vorba despre o condamnare care are de drept caracter politic, fiind inadmisibil deci a se constata din nou în hotărâre caracterul politic al condamnării. De asemenea, raportat la prevederile art.111 C.pr.civ. s-a invocat lipsa interesului reclamanților în formularea acestui capăt de cerere, motivată tot prin aceea că este vorba despre o condamnare cu caracter politic de drept.

Rezultă deci că ceea ce s-a invocat de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj în ședință publică în susținerea poziției de respingere a acestui capăt de cerere, nu se regăsește ca și critică în recursurile formulate de părți, nefiind vorba despre o chestiune de ordine publică care să poată fi invocată în condițiile art.306 alin.2 C.pr.civ. În consecință nu va fi analizată de către Curte, aceasta nefiind investită a face această analiză în cazul în care nu a fost invocată în condițiile și termenele prevăzute de Codul de procedură civilă.

Referitor la critica formulată de către pârât, menționată mai sus, aceasta este nefondată.

Practica constantă și unitară a instanței de recurs este în sensul admisibilității acestui petit formulat(a se vedea în acest sens decizia civilă nr.3542/2012 și decizia civilă nr.5115/2012), de constatare a caracterului politic al condamnărilor prevăzute la art.1 alin.2 din Legea nr.221/2009, persoanele condamnate politic sau succesorii acestora având interes în acest sens. Legea nr.221/2009 prevede la art.1 alin.2 în mod generic caracterul politic de drept al condamnărilor enumerate limitativ de text dar numai prin constatarea instanței în acest sens se individualizează caracterul politic al măsurii, nominalizându-se persoana împotriva căreia a fost luată.

Aceasta cu atât mai mult cu cât în urma declarării neconstituționalității art.5 alin.1 lit.a din Legea nr.221/2009 prin decizia Curții Constituționale nr.1358/2010 nu mai pot fi acordate despăgubiri cu titlu de daune morale pentru condamnărilor cu caracter politic suferite, singura reparație morală rămânând constatarea caracterului politic al condamnării sau măsurii administrative prin hotărârea judecătorească, indiferent dacă este vorba despre o condamnare sau măsură administrativă având de drept caracter politic sau nu.

În ceea ce privește a doua critică formulată, de această dată în ambele recursuri, aceasta se referă la despăgubirile acordate pentru bunurile mobile confiscate. În timp ce pârâtul invocă decizia în interesul legii nr.6/2013 pentru a susține poziția de respingere a capătului de cerere având acest obiect, reclamanții formulează critici din perspectiva sumelor stabilite cu titlu de despăgubiri pentru bunurile mobile confiscate.

Curtea apreciază că prima chestiune care trebuie tranșată este aceea a sferei de aplicare a art.5 alin.1 lit.b din Legea nr.221/2009, prin recursul declarat de către pârâtul Statul Român contestându-se faptul că legiuitorul ar fi avut în vedere și bunurile mobile.

Art.5 alin.1 lit.b din Legea nr.221/2009 prevede că persoanele îndreptățite conform alin.1 al art.5 pot solicita obligarea Statului la acordarea de despăgubiri reprezentând **echivalentul bunurilor confiscate** prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr.10/2001, ale Legii nr.247/2005.

Prin decizia în interesul legii nr.6/2013, publicată în Monitorul Oficial al României nr.245/29.04.2013 această problemă a fost tranșată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în sensul că :”În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, stabilește că pot fi acordate despăgubiri materiale numai pentru aceleași categorii de bunuri care fac obiectul actelor normative speciale de reparație, respectiv Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare și Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, sub imperiul cărora partea interesată să nu fi obținut deja o reparație.”

Decizia în interesul legii este obligatorie pentru instanțele de judecată conform prevederilor art. 330⁷ alin.4 C.pr.civ, de la momentul publicării în Monitorul Oficial, impunându-se deci a fi avută de către instanță în soluționarea recursului.

Rezultă deci că nu mai pot fi acordate despăgubiri reprezentând echivalentul bunurilor mobile confiscate în cazul cererilor întemeiate în drept pe dispozițiile art.5 alin.1 lit.b din Legea nr.221/2009, critica din recursul declarat de pârât care se referă la această problemă fiind întemeiată.

În consecință nu se mai pune problema analizării criticilor din recursul reclamanților referitoare la quantumul despăgubirilor acordate cu acest titlu.

Având în vedere considerentele de mai sus Curtea, în temeiul art.312 alin.1 și 3 C.pr.civ. va respinge recursul declarat de reclamanții B.L.I., B.A. și B.T. împotriva sentinței civile nr.138/2013 a Tribunalului Cluj și va admite în parte recursul declarat de pârâtul STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE împotriva aceleiași sentințe pe care o va modifica în sensul că va respinge cererea de acordare a despăgubirilor pentru daune materiale, menținând restul dispozițiilor sentinței.

13. Grefier. Recalculare pensie, luându-se în considerare stagiul de cotizare utilizat la deschiderea drepturilor inițiale de pensie

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia civilă nr. 3330 din 2 septembrie 2013

Prin sentința civilă nr. 754 din 27.02.2013 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, a fost respinsă, ca neîntemeiată, contestația formulată și precizată de reclamanta M.M.

împotriva Deciziei nr. 112105/27.07.2011, privind de revizuirea pensiei de serviciu, emisă de pârâta Casa județeană de Pensii Bistrița-Năsăud. Fără cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Prin sentința civilă nr.12/F/2011, instanța analizând decizie prin care s-a recalculat pensia reclamantei în baza legii nr.119/2010 și s-a sistat pensia de serviciu, s-a pronunțat irevocabil în sensul că reclamanta nu este îndreptățită să beneficieze de pensie de serviciu, după intrarea în vigoare a Legii nr.119/2010, statuările din această hotărâre impunându-se părților din prezentul dosar cu putere de lucru judecat în sensul de prezumție legală, astfel că nu se poate pronunța o altă soluție decât una identică cu cea anterioară.

S-a reținut incidența în cauză a Deciziei din 7 februarie 2012, pronunțată în cauzele conexe Ana Maria Frimu, Judita Vilma, Edita Tanko, Marta Molnar și Lucia Ghețiu(foste grefiere, pensionate, cărora li s-a recalculat pensia potrivit legii nr.119/2010 și le-a fost înlăturată pensia de serviciu) împotriva României, publicată n M.Of. la data de 20 decembrie 2012, instanța europeană a reținut că deși articolul 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție garantează plata prestațiilor sociale pentru persoanele care au achitat contribuții la bugetul asigurărilor sociale, acest lucru nu poate fi interpretat ca oferind dreptul la acordarea unei pensii într-un quantum determinat (a se vedea, în special, Skorkiewicz c. Poloniei, decizia din 1 iunie 1999, nr. 39860/98; decizia Jankovic c. Croației, nr. 43440/98; decizia Kuna c. Germaniei, nr. 52449/99; Blanco Callejas c. Spaniei, decizia din 18 iunie 2002, nr. 64100/00, și Maggio și alții c. Italiei, 31 mai 2011, nr. 46286/09, 52851/08, 53727/08, 54486/08 și 56001/08, par. 55).

Referitor la stagiul complet de cotizare, s-a reținut că reclamantei i s-a acordat pensie de serviciu, începând cu data de 01.09.2009 aceasta fiind data la care s-au pus în plată drepturile stabilite prin decizia nr.112105/07.07.2009, privind acordarea pensiei de serviciu.

Este real faptul că, potrivit anexei nr.3 a Legii nr.19/2000, la data de 1 septembrie 2009 data la care reclamantei i-a fost acordată pensia de serviciu(și nu 3 iulie cum susține reclamanta), stagiul complet de cotizare era de 27 de ani și 10 luni (și nu 27 de ani și 2 luni), însă reclamanta evită să arate faptul că, pentru aceeași dată, în anexa 3 a Legii nr.19/2000, era prevăzută și vârsta standard de pensionare pe care asiguratul trebuia să o aibă pentru a-i fi incident stagiul complet de cotizare de 27 ani și 10 luni, vârsta standard prevăzută fiind de 58 ani și 8 luni.

Or, la data acordării pensiei de serviciu reclamanta nu avea vârsta standard de pensionare, de 58 de ani și 8 luni, ea având doar 53 de ani, 10 luni și 14 zile, fiind născută la data de 17.10.1955 astfel că reclamanta nu se încadrează în situația de excepție prevăzută de art.8 alin.3 din metodologia de calcul a pensiei prevăzută de OUG nr.59/2011.

Tribunalul a reținut că, potrivit art.8 alin.2 al metodologiei de calcul, stagiul complet de cotizare utilizat la determinarea punctajului mediu anual conform acestei metodologii, este cel prevăzut în anexa nr. 1, potrivit căreia stagiul complet de cotizare în privința reclamantei este de 30 de ani iar conform alin.3, prin excepție de la prevederile alin.2, la determinarea punctajului mediu anual se ia în considerare stagiul de cotizare utilizat la deschiderea drepturilor inițiale de pensie, astfel cum a fost acesta reglementat în legislația în vigoare la data stabilirii acestora, în măsura în care acesta este mai favorabil beneficiarului.

Pentru a fi incidentă această excepție se impune ca, la data acordării pensiei de serviciu, să fii fost îndeplinite cumulativ cerințele pentru acordarea pensiei pentru limită de vârstă și stagiul complet de cotizare.

Or, în speță, la data acordării pensiei de serviciu (data deschiderii dreptului la pensie) reclamanta nu îndeplinea cerința vârstei standard de pensionare pentru a beneficia de pensie pentru limită de vârstă astfel că, pentru determinarea punctajului mediu anual, nu i se poate aplica stagiul complet de cotizare de 27 ani și 10 luni incident doar asiguraților care, la data de 1 septembrie 2009, aveau împlinită vârsta standard de pensionare, de 58 ani și 8 luni.

Se constată că, potrivit art.2 alin.2 din Legea nr.119/2010, pensia de serviciu a reclamantei doar a devenit pensie pentru limită de vârstă, chiar dacă nici la acea dată reclamanta nu îndeplinea cerința vârstei standard de pensionare, care era de 58 ani și 11 luni, conform anexei 3 a Legii nr.19/2000.

La stabilirea punctajului mediu anual pentru pensiile de serviciu devenite pensii pentru limită de vârstă se utilizează stagiul complet de pensionare prevăzut în anexa 3 a legii nr.19/2000, numai dacă la data deschiderii dreptului la pensie (care coincide cu data acordării pensiei de serviciu) beneficiarul pensie de serviciu îndeplinea cumulativ cerințele prevăzute de Legea nr.19/2000 privind vârsta standard de pensionare și stagiul complet de cotizare, întrucât doar atunci prevederile Legii 19/2000 sunt mai favorabile decât cele din anexa 1 la metodologia de calcul prevăzută de OUG nr.59/2011, care prevede stagiul de cotizare și vârsta de pensionare în funcție de anul nașterii și, în funcție de aceste elemente, reclamantei i se aplică stagiul complet de cotizare de 30 de ani

În ce privește decizia nr.4/2011 a ÎCCJ, pronunțată asupra recursului în interesul legii tribunalul a reținut că dezlegările date prin această decizie nu privesc situații cum este cea din prezenta speță, cât timp reclamanta nu beneficiază de reducerea vârstei standard de pensionare, statuările ICCJ referindu-se la situația în care solicitantul beneficiază de reducerea vârstei standard de pensionare determinată fie de prestarea activității în alte grupe de muncă decât condiții normale, fie de realizarea stagiului de cotizare în condiții de handicap, etc.

S-a mai reținut că în cuprinsul deciziei s-au menționat motivele de fapt pentru care s-a stabilit cuantumul pensiei de 1249 lei, fiind indicate: stagiul de cotizare realizat, stagiul complet de cotizare prevăzut de lege, vârsta la data pensionării, vârsta standard de pensionare, condițiile în care a fost realizat stagiul complet de cotizare, punctajul total realizat, punctajul mediu anual, valoarea punctului de pensie, neimpunându-se expunerea acestor motive și la rubrica motivare, cât timp ele au fost indicate în cuprinsul deciziei.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta M.M., solicitând modificarea sentinței atacate în sensul admiterii contestației astfel cum a fost precizată.

În motivarea recursului s-a arătat că sentința atacată este nelegală, fiind interpretate greșit dispozițiile Legii nr. 119/2010 și a art. 41 alin.2 și 4 și art.77 din Legea nr. 19/2000, întrucât conform art. 2 și 3 alin. 2 din Legea 119/2010 beneficiarii pensiilor speciale, la data recalculării pensiilor în baza Legii nr. 119/2010 îndeplineau condițiile de pensionare ale Legii nr. 19/2000 atât în ceea ce privește vârsta standard de pensionare cât și stagiul complet de cotizare astfel cum sunt prevăzute în anexa 3. În consecință, instanța de fond în mod greșit a apreciat că la data transformării pensiei de serviciu în pensie de

limită de vârstă în sistemul public reclamata nu îndeplinea cumulativ condițiile vârstei standard de pensionare și stagiul complet de cotizare.

Analizând și coroborând prevederile art.2 art.3 din Legea nr. 119/2010, art.2, art.8 al.3, anexa 1 din metodologia de calcul la această ordonanță din O.U.G. nr. 59/2011 art. 41 al.2 și 4, anexa 3 din Legea nr. 19/2000, recurenta consideră că la data transformării pensiei de serviciu în pensie pentru limită de vârstă, îndeplinea în sensul atât art.3 al.2 din Legea nr. 119/2010 condiția de limită de vârstă pentru pensionare, având un stagiul total de cotizare de 34 ani 8 luni și 15 zile, față de un stagiul complet de cotizare necesar potrivit anexei 3 la Legea nr. 19/2000 de 27 ani și 10 luni.

S-a mai invocat incidența în cauză a Deciziei în interesul legii nr. 4/2011, care chiar dacă privește o altă situație decât cea în speță, conține opinia I.C.C.J referitoare la aplicabilitatea anexei 3 din Legea nr. 19/2000 la stabilirea punctajului mediu anual.

Prin precizarea înregistrată la data de 31 iulie 2013 recurenta MĂRGINEAN MĂRIA a invocat și incidența în cauză a dispozițiilor art. 8 alin. 3 din O.U.G. nr. 59/2012, coroborat cu dispozițiile art. 68 din Legea nr. 567/2004.

La data pensionării, avea îndeplinite condițiile pentru a beneficia de pensie de serviciu ca și greșier, respectiv o vechime în serviciu de 34 ani, potrivit art. 68 alin. 1 din Legea nr. 567/2004. Coroborând acest text cu art.8 alin. 3 din anexa 1 la O.U.G. nr. 59/2012, recurenta apreciază că pensia sa pentru limită de vârstă trebuia calculată prin stabilirea punctajului în raport de stagiul complet de cotizare de 25 de ani, stagiul prevăzut de Legea nr. 567/2004 avut în vedere la stabilirea pensiei mele de serviciu și care în mod evident este mai favorabil, așa cum se desprinde și din considerentele deciziei nr. 60/2012 pronunțată de Curtea Constituțională.

Este evident că legiuitorul a avut în vedere toate situațiile prevăzute de legile speciale, respectiv și cea prevăzută de art. 68 alin. 1/1 din Legea nr. 567/2004, în care pensia de serviciu se stabilește la cerere, fără condiția limitei de vârstă și cu îndeplinirea condiției vechimii de 25 ani numai în funcția de greșier, caz în care la aplicarea Legii nr. 119/2010 trebuia considerată ca îndeplinită și condiția vârstei standard de pensionare, aspect apreciat în mod nelegal de către instanța de fond ca fiind neîndeplinit. Având în vedere considerentele expuse, solicită admiterea recursului, modificarea sentinței atacate în sensul anulării deciziei nr.112105/2011 emisă de Casa Județeană de Pensii Bistrița Năsăud și obligarea intimatei să-i recalculeze pensia prin stabilirea punctajului mediu anual în raport de stagiul complet de cotizare de 25 ani, prevăzută de art.68 din Legea nr. 567/2004 ca urmare a aplicării dispozițiilor art.8 alin.3 din Anexa 1 la O.U.G. nr. 59/2011.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Art. 8 din Anexa (privind Metodologia de calcul privind revizuirea pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c-h din Legea 119/2010) la OUG 59/2011 prevede că „(1) Punctajul mediu anual se determină prin împărțirea numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale realizate la stagiul complet de cotizare.

(2) Stagiul complet de cotizare utilizat la determinarea punctajului mediu anual conform prezentei metodologii este cel prevăzut în anexa nr. 1.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), la determinarea punctajului mediu anual se ia în considerare stagiul de cotizare utilizat la deschiderea drepturilor inițiale de

pensie, astfel cum a fost acesta reglementat în legislația în vigoare la data stabilirii acestora, în măsura în care acesta este mai favorabil beneficiarului”.

Contrar celor reținute de instanța de fond, Curtea consideră, având în vedere și considerentele reținute de Curtea Constituțională cu privire la acest aspect în Decizia nr. 60/2012, că stagiul de cotizare utilizat la deschiderea drepturilor de pensie ale recurentei îl reprezintă vechimea în specialitate care era necesară pentru acordarea pensiei de serviciu personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor conform art. 68 alin. 1 din Legea 567/2004, respectiv 25 de ani.

Recurenteii nu i s-a deschis dreptul la pensie în temeiul Legii 19/2000, astfel încât în mod greșit Tribunalul s-a raportat la dispozițiile acestei legi pentru a determina dacă dispozițiile art. 8 alin. 3 din Anexa la OUG 59/2011 sunt aplicabile în cauză, sintagma „legislația în vigoare la data stabilirii acestora”, referindu-se la actele normative care reglementau pensiile speciale, în cazul pensiilor personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor Legea 567/2004. În plus, prevederea legală menționată anterior se referă la stagiul de cotizare utilizat la deschiderea drepturilor de pensie și nu la cel care putea fi utilizat conform legii care reglementa sistemul public de pensii la data deschiderii dreptului la pensie al recurenteii, respectiv Legea 19/2000. În consecință, pentru aplicarea dispozițiilor art. 8 alin. 3 din Anexa la OUG 59/2011 nu era necesar ca recurenta să îndeplinească cumulativ condițiile prevăzute de Legea 19/2000 pentru acordarea pensiei pentru limită de vârstă (vârstă standard de pensionare și stagiul minim de cotizare).

Pentru aceste considerente, reținând incidența în cauză a art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, Curtea va admite în temeiul art. 312 alin. 1 și 3 Cod procedură civilă recursul declarat de reclamanta M.M. împotriva sentinței civile nr. 754 din 27.02.2013 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, pronunțată în dosar nr. 3673/112/2011, care va fi modificată în parte în sensul că se va admite în parte acțiunea reclamantei M.M. împotriva pârâtei Casa Județeană de Pensii Bistrița-Năsăud, se va anula decizia nr. 112107 din 27.07.2011 emisă de pârâtă și se va obliga pârâta să recalculeze pensia reclamantei prin utilizarea unui stagiul complet de cotizare de 25 de ani începând cu data de 01.09.2010.

Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței instanței de fond, care nu au făcut obiectul prezentului recurs.

14. Plângere la Legea nr. 10/2001. Îndreptățire la măsuri reparatorii prevăzute de Legea nr. 165/2013

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3473 din 26 septembrie 2013

Prin acțiunea civilă înregistrată la data de 17 iulie 2006, reclamantii G.M.G., G.G. junior, M.G.G., M.T.B., K.B., K.D.O.I., K.F., C.J., B.P., K.G. au solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța în contradictoriu cu pârâții Primarul Municipiului Turda, și RADP TURDA, să dispună: anularea Deciziei nr.5/8 ianuarie 2003 emisă de Primarul Mun.Turda, în aplicarea disp. Legii 10/2001 în soluționarea Notificării înregistrate la Biroul executorului judecătoresc M.D. din Turda, jud. Cluj, sub nr. 184/25 iunie 2001 în ceea ce privește acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent pentru nr. top.755/l/3, 756/3, Acces în suprafață de 479 m.p. (înscris în CF 404 Turda,

A+28), respectiv no top.755/l/2, 756/2, Curte în suprafață de 424 m.p și să dispună obligarea intimetei la restituirea în natură a imobilelor deținute de acestea, situate în Turda, str. A., nr..., jud. Cluj, identificate cu nr. top. 755/l/3, 756/3, Acces în suprafață de 479 m.p. (înscris în CF 404 Turda, A+28), respectiv no top.755/1/2,756/2, Curte în suprafață de 424 mp, actualmente transpus în CF nou în favoarea RADP Turda.

În subsidiar s-a solicitat obligarea solidară a intimaților a emite o nouă dispoziție pentru restituirea în natură a imobilelor deținute de acestea, situate în Turda, str. A., Jud. Cluj, identificate cu nr. top. 755/l/3, 756/3 Acces în suprafață de 479 m.p. (înscris în CF 404 Turda, A+28), respectiv no top.755/1/2, 756/2, Curte în suprafață de 424 m.p, cu obligarea solidară a intimatelor la plata cheltuielilor de judecată.

Prin extinderea și precizarea de acțiune formulată la data de 06.10.2011 de către reclamanții G.M.G., G.G. junior, M.G.G., M.T.B. s-a solicitat introducerea în cauză în calitate de pârâți a Municipiului Turda , Serviciului Administrarea Patrimoniului Imobiliar și SC Domeniul Public SA Turda.

Prin extinderea și completarea de acțiune formulată de reclamanți la data de 02.11.2011, s-a solicitat introducerea în cauză în calitate de pârâți și a numiților C.G., R.V.,născ. C., urmând ca în contradictoriu cu aceștia să stabilească instanța limitele de proprietate ale imobilului solicitat de reclamanți a fi restituit în condițiile Legii 10/2001, în conformitate cu concluziile raportului inițial de expertiză judiciară în specialitatea topografie efectuat de către ing. D.A.N., limita față de aceștia fiind liniile drepte dintre punctele 15, 16, 17, 18, 19, 20, 2, 27, 15, în această ordine.

Prin sentința civilă nr. 886 din 13.12.2012 pronunțată de Tribunalul Cluj s-a admis în parte acțiunea civilă extinsă și precizată formulată de reclamanții G.M.G., G.G. jr., M.G.G., M.T.B., K.B., K.D.O.I., K.F., C.J., B.P. și K.G., toți prin mandatar G.F.E. în contradictoriu cu parații Primarul Municipiului Turda, SC Domeniul Public Turda SA, continuatoarea în drepturi a RADP Turda, Municipiul Turda Serviciul Administrarea Patrimoniului Imobiliar, C.G., R.V. născ. C. și în consecință:

- s-a anulat în parte Dispoziția nr.5/08.01.2003 emisă de Primarul Municipiului Cluj-Napoca cu privire la imobilul înscris inițial în CF nr.404 Turda, nr. top. 755 și 756, astfel:

- s-a dispus restituirea în natură în favoarea reclamanților a suprafeței de 1117 mp., configurată cu culoare roșie între punctele 3, 6,8,14, în anexa 3 a raportului de expertiză întocmit în cauză de expert D.A., raport care împreună cu răspunsul la obiecțiuni, face parte integrantă din prezenta hotărâre; a suprafeței de 622 mp. configurată în același raport cu culoare verde, între punctele 3,14,15,20, precum și a suprafeței de 486 mp., configurată în raport cu culoare portocalie, între punctele 15,25,24,23,16,22,21,19,20;

- s-a dispus restituirea în natură , în favoarea reclamanților a corpurilor de clădire identificate existente asupra imobilului în suprafață de 622 mp. configurată în raportul de expertiză întocmit de expert D.A. anexa 3 cu culoare verde, între punctele 3,14,15,20.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale Dispoziției nr.5/08.01.2003.

S-au respins celelalte pretenții ale reclamanților.

Au fost obligați parații Primarul Municipiului Turda, Municipiul Turda și SC Domeniul Public Turda SA să achite reclamanților suma de 4.470 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin Dispoziția nr.5/08.01.2003 emisă de Primarul Municipiului Turda s-a dispus cu privire la imobilul situat în Turda, str. R. nr.47, în favoarea numiților G.M., G.G. jr., M.G., M.T., moștenitori ai defunctei G.A. și K.B., D.O., K.F., C.J. și B.P., moștenitori ai defunctului K.F. restituirea în natură a apartamentului nr.1 corp A, nr. top.755/1/2/S/I și 756/2/S/I cu cota de teren aferentă 48/290 mp., ap. nr.2 corp A nr. top.755/1/2/S/II și 756/2/S/II cu cota de teren aferentă 72/290 mp., ap.nr.3 corp A nr. top.755/1/2/S/III și 756/2/S/III cu cota de teren aferentă 55/290 mp., ap.nr.4 corp A nr. top.755/1/2/S/IV și 756/2/S/IV cu cota de teren aferentă 29/290 mp., ap.nr.5 corp A nr. top.755/1/2/S/V și 756/2/S/V cu cota de teren aferentă 49/290 mp., ap.nr.6 corp A nr. top.755/1/2/S/VI și 756/2/S/VI cu cota de teren aferentă 29/290 mp., ap.nr.7 corp A nr. top.755/1/2/S/VII și 756/2/S/VII cu cota de teren aferentă 8/290 mp., ap.nr.2 corp B nr. top 755/1/3/S/II și 756/3/S/II cu cota de teren aferentă de 21/119 mp., ap.nr.3 corp B nr. top 755/1/3/S/III și 756/3/S/III cu cota de teren aferentă de 16/119 mp., și ap.nr.4 corp B nr. top 755/1/3/S/IV și 756/3/S/IV cu cota de teren aferentă de 3/119 mp., precum și a terenului din curte în cotă de 1373/2345 mp. cu r. top 755/1/1 și 756/1, s-a propus acordarea de despăgubiri bănești pentru ap. nr.1 corp B care s-a înstrăinat în temeiul Legii nr.112/1995 precum și pentru suprafața de 200 mp. cu nr. top 755/2 asupra căreia s-a edificat o casă proprietate privată și de asemenea pentru diferența de teren din interiorul curții, teren în cotă de 682/2345 mp. (f.5 vol.I).

Prin Sentința civilă nr.1223/2003 a Tribunalului Cluj rămasă definitivă și irevocabilă, astfel cum a fost îndreptată prin încheierea din 19.01.2004, s-a dispus anularea parțială a Dispoziției nr.5/08.01.2003 emisă de Primarul Mun. Turda în sensul că au fost menționate cotele ce revin reclamantilor din imobilele menționate, respectiv G.M.G.-1/16 parte, G.G. jr.1/16 parte, M.G.G. -1/16 parte, M.T.B. -1/16 parte, K.B.-3/32 parte, K.D.O.I. -3/32 parte, K.F. -3/32 parte, K.G. -3/32 parte, B.P.-3/16 parte, C.I. -3/16 parte.

Instanța a reținut că dispoziția amintită a fost dată în soluționarea notificării înregistrate la BEJ M.D. sub nr.184/25.06.2001 și la Primăria Municipiului Turda sub nr.12501/27.06.2001, formulată de G.M., G.G. jr., M.G., M.T. precum și a notificării nr.173/14.02.2002 a BEJ M.D., înregistrată la Primăria Mun. Turda sub nr.7381/15.02.2002, formulată de K.B., D.O., K.F., K.G. C.J. și B.P..

Prin notificarea înregistrată sub nr.184/25.06.2001 la BEJ M.D. reclamanții G.M., G.G. jr., M.G., M.T. au solicitat, în temeiul Legii nr.10/2001 restituirea în natură a imobilului situat la adresa administrativă în Turda, str. R. nr.47 înscris în CF nr.404 Turda, nr. top 755/1, 756 cu destinația casă, curte și grădină în intravilan în suprafață de 1840+505 mp. Prin aceeași notificare s-a solicitat acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilul cu nr. top. 755/2 cu destinația loc de casă în intravilan în suprafață de 56 stjp(200 mp.), teren atribuit în folosință veșnică familiei C.G. și V., asupra căruia aceștia au edificat o construcție înregistrată în CF 11492 Turda.

Prin notificarea înregistrată sub nr.173/25.06.2001 la BEJ M.D. reclamanții K.B., D.O., K.F., K.G. C.J. și B.P. au solicitat restituirea în natură în baza Legii nr.10/2001 a imobilelor situate în Turda, str. R. nr.47 corp A și B înscris în CF nr.404 Turda nr. top 755/1 casă și curte în suprafață de 1840 mp. și nr. top 756 grădină în suprafață de 505 mp., precizând că pentru apartamentul vandut în temeiul Legii nr.112/1995 solicită despăgubiri bănești.

În vederea identificării imobilelor în litigiu s-a dispus efectuarea unei lucrări în specialitatea topografie de către expert V.F., iar ulterior s-a încuviințat realizarea unei noi lucrări de către expert D.A.N..

De asemenea, dată fiind precizarea de acțiune a reclamanților în sensul că solicită și restituirea în natură a construcțiilor, s-a dispus și efectuarea unui raport de expertiză tehnică în construcții de către expertul L.N.A.

Este de menționat că, la pronunțarea soluției, instanța a avut în vedere expertiza topografică întocmită de expert D.A.N., lucrare care, spre deosebire de cea inițială, efectuată de d-na expert V.F., a răspuns tuturor obiectivelor și obiecțiunilor formulate, într-o manieră documentată, clară și argumentată, în măsură să lămurească instanța cu privire la situația imobilelor în litigiu.

De altfel, modul relativ superficial și pe alocuri lacunar în care a fost realizată cea dintai lucrare, a și determinat instanța să încuviințeze efectuarea unei noi lucrări topografice în cauză.

Așadar, conform documentației întocmite de dl. expert D.A., imobilele revendicate se identifică după cum urmează: **S1** în suprafață de 1117 mp. (față de cota de 1373/2345 cat s-a prevăzut în Dispoziția nr.5/2003), ce poate fi restituită în natură, asupra căreia sunt edificate corpurile A și B din care fac parte apartamentele propuse prin dispoziție a fi restituite în natură, **S2** în suprafață de 622 mp. real măsurată (față de 682/2345 cat s-a menționat în Dispoziția nr.5/2003), care de asemenea poate fi restituită în natură, proprietar fiind Statul Roman cu titlu de drept naționalizare în baza Decretului nr.92/1950 și **S3** în suprafață de 807 mp., posesor Statul Roman, cu titlu de drept naționalizare în baza Decretului nr.92/1950 și parații familia C.

Această ultimă suprafață se compune, la randul ei din suprafețele de 486 mp. cu destinația actuală de cale de acces, afectată de amenajări de utilitate publică, cea de 223 mp. aflată în curtea grădiniței de pe str. A. nr.25 și afectată și de o parte a clădirii grădiniței, respectiv 11 mp., cea de 50 mp. situată în curtea imobilului din str. A. nr.27 și cea de 48 mp. situată în curtea imobilului din str. A. nr.27 A.

S-a impus precizarea că, așa cum a relevat atât raportul de expertiză efectuat, cât și depozițiile martorilor audiați, imobilele revendicate prezintă fronturi la două străzi, respectiv atât la str. R., cât și la str. A. din municipiul Turda.

Martorii audiați au mai precizat totodată că anterior naționalizării, nu exista delimitare între imobilele prevăzute actualmente cu nr. administrative 25 și 27 din str. A., ele reprezentând o singură proprietate deținută de antecesorii reclamanților, familia K., care era împrejmuită cu un gard aflat la extremitatea imobilelor cu nr. administrative actuale 25 și 27.

În acest sens este relevant faptul că o parte dintre reclamanți, respectiv K.B., D.O., K.F.,K.G. C.J. și B.P. au formulat notificări și pentru imobilul situat în str. A. nr.25 construcție și teren aferent, având actualmente destinația de grădiniță, respectiv cele înregistrate la BEJ M.D. sub nr.170/2002 și nr.486/2001, precum și cea înregistrată sub nr.485/2001 privind imobilul situat în str. A. nr.27 cu nr. top.755/2 pentru care s-a emis Dispoziția nr.116/07.02.2003 a Primarului Municipiului Turda.

În ce privește corpurile de clădire existente asupra imobilului în suprafață de 622 mp. configurat în raportul de expertiză întocmit de expert D.A. anexa 3 cu culoare verde, între punctele 3, 14, 15, 20, solicitate a fi restituite în natură, se reține că raportul de expertiză tehnică în specialitatea construcții a concluzionat în sensul că acestea sunt

clădiri vechi, edificate înainte de naționalizare și care ulterior au suferit modificări nestructurale. Niciuna dintre cele două clădiri nu este nouă, nu s-au făcut adăugiri la clădirile vechi, astfel încât acestea nu se încadrează în prevederile art.19 al.1 din Legea nr.10/2001. Este real că a existat un gang de trecere care a fost închis transformându-se în acest fel în încăperi pentru birouri, însă expertul opinează că nici această lucrare nu a condus la transformarea clădirii în una nouă, care să atragă incidența dispozițiilor legale anterior menționate.

Concluziile raportului de expertiză se coroborează și cu depozițiile martorilor audiați în cauză care au arătat că, respectivele corpuri de clădire au existat anterior naționalizării, ele reprezentând la acea epocă, grajdurile aparținând antecesorilor reclamanților.

Față de aceste rețineri, este fără relevanță împrejurarea că, în anul 2004, în cadrul unei proceduri necontencioase, paratul Municipiul Turda și-a întabulat dreptul de proprietate asupra acestor clădiri, cu titlu de drept construcție proprie, ele fiind înscrise în CF 13.432 Turda.

De altfel, s-a constatat că parații nici nu au înțeles să formuleze obiecțiuni față de concluziile raportului de expertiză în specialitatea construcții întocmit în cauză de expertul L.N.A..

În ce privește deținătorii acestor clădiri, s-a reținut că prin HCL nr.196/30.11.2010 au fost date în administrarea Serviciului Public Administrarea Patrimoniului Imobiliar Turda, iar conform art.4 din acest act normativ „predarea -preluarea spațiului se va face în baza unui protocol încheiat între Serviciul Public Administrarea Patrimoniului Imobiliar și SC Domeniul Public SA Turda”.

Apoi, așa cum parata SC Domeniul Public SA Turda a precizat în cadrul întâmpinării depuse, ea este continuatoarea în drepturi a RADP Turda, reorganizată potrivit HCL nr.60/07.05.2009.

Reținând această stare de fapt, instanța a constatat că sunt incidente dispozițiile art. 10 din Legea nr. 10/2001, care prevăd că în situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent. Ca atare, se apreciază că sunt susceptibile de a fi restituite în natură corpurile de clădire identificate, existente asupra imobilului în suprafață de 622 mp. configurată în raportul de expertiză întocmit de expert D.A. anexa 3 cu culoare verde, între punctele 3, 14, 15, 20.

În ce privește terenul revendicat, este așa cum rezultă din expertiza topografică efectuată, este susceptibilă de a fi restituită în natură suprafața de 1117 mp. configurată cu culoare roșie între punctele 3, 6, 8, 14, în anexa 3 a raportului de expertiză întocmit în cauză de expert D.A. precum și cea de 622 mp. configurată în același raport cu culoare verde, între punctele 3, 14, 15, 20, asupra căreia sunt edificate construcțiile menționate anterior.

Apoi, instanța a apreciat că poate fi restituită în natură și suprafața de 486 mp. configurată în raport cu culoare portocalie, între punctele 15, 25, 24, 23, 16, 22, 21, 19, 20, întrucât chiar dacă este străbătută de rețele apă și electricitate, este vorba despre utilități care deservește imobilele construcții amplasate pe terenul în suprafață de 622 mp. și care au fost restituite prin prezenta hotărâre reclamanților.

Potrivit art. 10.3 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, sintagma "amenajări de utilitate publică" are în vedere acele suprafețe de teren afectate unei utilități publice, respectiv, suprafața de teren supusă unor amenajări destinate a deservi nevoile comunității, și anume, căi de comunicație (străzi, alei, trotuare, etc), dotări tehnico-edilitare subterane, amenajări de spații verzi din jurul blocurilor de locuit, parcuri și grădini publice, piețe pietonale și altele.

Ori, rețelele edilitare ce străbat suprafața de 486 mp. sunt destinate să deservească exclusiv imobilele proprietate privată, ce au fost restituite reclamanților.

Instanța a apreciat însă că cererea reclamanților nu este întemeiată pentru diferența solicitată de 321 mp., compusă din suprafețele de 50 mp., 48 mp. și respectiv 223 mp.

Astfel, suprafețele de 50 mp. și respectiv 48 mp. configurate în raportul de expertiză anexa 3 între punctele 19-17-22 se identifică cu nr. top. 754/2 care nu face obiectul notificărilor în temeiul cărora a fost emisă dispoziția contestată în prezenta cauză. Așa cum s-a reținut anterior, notificările ce au condus la emiterea Dispoziției nr.5/2003, au vizat imobilele înscrise în CF 404 Turda nr. top 755/1 și 756, iar prezenta acțiune vizează de asemenea doar aceste imobile.

Pe de altă parte, referitor la imobilul purtând nr. top.754/2 s-au formulat notificări de către o parte dintre reclamanți, notificări ce nu fac obiectul prezentului dosar și în privința cărora urmează a se pronunța o dispoziție de către unitatea deținătoare.

De asemenea nu se poate dispune nici restituirea suprafeței de 223 mp. identificată în raportul de expertiză anexa 3 între punctele 16-23-24-25 reprezentând terenul aferent grădiniței, întrucât atât construcția în care funcționează grădinița, cât și terenul aferent acesteia, fac obiectul altor notificări decât cele care au stat la baza emiterii Dispoziției nr.5/2003, și împotriva căreia reclamanții au promovat prezenta contestație. În același timp, acest teren apare înscris sub nr. top 757 și nr.top758, nesolicitate pe calea prezentului demers.

Urmează ca, îndreptățirea reclamanților pentru aceste imobile și eventualele măsuri reparatorii, să fie stabilite în urma analizării respectivelor notificări.

Având în vedere considerentele și temeiurile legale expuse, instanța văzând și dispozițiile art. din Legea nr.10/2001 a admis în parte acțiunea promovată, conform dispozitivului prezentei hotărâri.

Față de soluția adoptată, în temeiul art.274 C.pr.civ. instanța a obligat parații Primarul Municipiului Turda, Municipiul Turda și SC Domeniul Public Turda SA să achite reclamanților suma de 4.470 lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând onorariile experților D.A. și L.N.A. Nu au fost acordate cheltuielile legate de onorariul expertului topograf V.F. dat fiind că lucrarea întocmită de aceasta nu a fost avută în vedere la soluționarea cauzei.

În privința onorariului avocațial pretins, s-a reținut că, nefiind depusă decât copia unui bon fiscal, nu există certitudinea că acesta reflectă suma achitată de reclamanți cu titlu de onorariu avocațial în acest dosar, astfel încât nu a fost acordat.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamanții G.M.G., G.G., M.G.G. și M.T.B., pârâtul PRIMARUL MUNICIPIULUI TURDA și pârâtul SERVICIUL PUBLIC ADMINISTRAREA PATRIMONIULUI IMOBILIAR TURDA.

I.Prin recursul declarat de reclamanții G.M.G., G.G., M.G.G. și M.T.B. s-a solicitat modificarea sentinței civile nr. 886/20112 a Tribunalului Cluj în sensul

admiterii în întregime a cererii formulate, dispunându-se restituirea în natură și a imobilelor identificate în cuprinsul raportului de expertiză efectuat de către expertul D.A.N. în anexa nr. 3 având suprafețele de 223 m.p., 50 m.p. și 48 m.p., cu cheltuieli de judecată în fond și recurs.

În motivare s-a arătat că în mod greșit instanța de fond a reținut că cererea formulată nu este întemeiată pentru suprafața de 321 m.p. compusă din suprafețele de teren indicate mai sus.

În anexa nr. 3 a raportului de expertiză topografică întocmit în cauză de către expertul D.A.N. este marcat conturul imobilelor identificate cu nr. topografic 755 și 756 în suprafață de 2.546 m.p., cele 3 suprafețe de teren menționate în recurs făcând parte din imobilele cu nr. topo. 755 și 756. Acest lucru rezultă cu evidență din anexa nr. 4 a raportului suplimentar de expertiză efectuat de către același expert.

Concluziile expertizei au fost interpretate greșit de către instanța de fond, ceea ce a vrut să sublinieze expertul fiind faptul că imobilul de pe str. A. nr. 27 se identifică cu nr. topo. 754/2 pe acest număr topografic situându-se și imobilul de la nr. administrativ 27A și parțial cel de la nr. 28, însă suprafețele litigioase de 50 m.p. și 48 m.p. nu fac parte din imobilele situate la nr. administrative 27 și 27A de pe str. A..

Faptul că proprietarii imobilelor de la nr. 27 și 27A folosesc o suprafață mai mare de teren decât cea evidențiată în CF, respectiv pe un alt contur decât cel al nr. topo. 754/2 nu poate conduce la concluzia reținută de către prima instanță, acesta fiind de altfel motivul pentru care în cauză s-a formulat și o cerere de grănițuire.

În privința suprafeței de 223 m.p. s-a arătat că acest teren face parte din imobilul cu nr. topo. 755, 756 iar nu din imobilul cu nr. topo. 757, 758.

S-a mai învederat că hotărârea instanței de fond este criticabilă și în privința cheltuielilor de judecată, nefiind acordate cheltuieli de judecată reprezentând onorariul achitat expertei V.F. cu motivarea că această lucrare nu a fost avută în vedere la soluționarea cauzei. Această împrejurare nu este de natură a priva părțile de dreptul de a recupera cheltuielile de judecată, instanța având posibilitatea să reducă onorariul iar nu să oblige partea să îl achite, fără a mai putea recupera această cheltuială.

În privința onorariului avocațial, în mod greșit nu a fost acordat acesta, simpla deținere a bonului fiscal de către reclamantii făcând dovada achitării de către aceștia a onorariului avocațial, chiar dacă pe bon nu apare numele reclamantilor.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 7-9 C.pr.civ. și art. 304¹ C.pr.civ.

Intimatul Primarul municipiului Turda a formulat întâmpinare la recursul formulat de reclamantii solicitând respingerea acestuia.

În motivare s-a arătat că într-adevăr suprafața de teren de 223 m.p. identificată în anexa nr. 3 a raportului de expertiză întocmit de către expertul D.A.N. face parte din vechile numere topografice 755, 756. Din această suprafață o porțiune de 11 m.p. este afectată de clădirea Grădiniței nr. 19, imobil care nu face obiectul litigiului. Ori, potrivit art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 pentru această suprafață de 11 m.p. urmează a se stabili dreptul reclamantilor la măsuri reparatorii constând în despăgubiri.

În ceea ce privește diferența de 212 m.p. din curtea Grădiniței nr. 19, restituirea acesteia nu poate fi încadrată în prevederile art. 16 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, acest text de lege referindu-se la imobilele construcții preluate în mod abuziv care nu au fost demolate, nefiind aplicabil în cazul terenurilor. Sunt aplicabile prevederile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, posibilitatea restituirii în natură a terenului fiind subordonată

afecțării sale. Curtea grădiniței este un spațiu îngrădit și delimitat de celelalte proprietăți, special conceput și amenajat pentru satisfacerea nevoilor unității de învățământ. Restituirea unei porțiuni din acest teren ar fi de natură să afecteze funcțional spațiul conceput pentru a deservi grădinița.

S-a mai arătat că accesul în incinta grădiniței se face exclusiv pe parcela de teren identificată în raportul de expertiză ca fiind S3¹ în suprafață de 486 m.p.

Totodată imobilul teren din incinta grădiniței cade sub incidența prevederilor pct. 2.2.2 din anexa II a HG nr. 525/1996 pentru aprobarea Regulamentului general de urbanism, pentru funcționarea unităților destinate învățământului preșcolar existând obligativitatea asigurării unei suprafețe de teren de minim 22 m.p./copil. Raportat la numărul de copii înscriși la grădiniță ar fi necesară o suprafață de teren de 506 m.p.

2. Prin recursul declarat de pârâul PRIMARUL MUNICIPIULUI TURDA s-a solicitat modificarea în parte a sentinței pronunțate de tribunal în sensul respingerii solicitării reclamanților de restituire în natură a imobilului în suprafață de 486 m.p. cu destinația drum de acces și acordarea în favoarea acestora de măsuri reparatorii în echivalent pentru această suprafață urmând a se constitui o servitute de trecere auto și cu piciorul conform raportului de expertiză efectuat în cauză, respingându-se solicitarea reclamanților de restituire a corpurilor de clădire C1 și C2 edificate asupra imobilului teren în suprafață de 622 m.p. și a terenului aferent acestora.

În motivare s-a arătat că sentința atacată este lipsită de temei legal fiind dată cu încălcarea flagrantă a dispozițiilor legale imperative ale art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001.

Raportat la actele existente la dosar și la concluziile raportului de expertiză efectuat în cauză restituirea terenului cu destinația drum de acces în suprafață de 486 m.p. s-a dispus eronat. Această suprafață de teren este afectată de amenajări de utilitate publică subterană de apă, gaz și canalizare, precum și de stâlpi de electricitate care nu deservește doar imobilele construcții identificate C1 și C2 în raportul de expertiză, deserving imobilele amplasate pe cele două laturi ale drumului, imobile situate administrativ pe str. A. nr. 25, 25A, 27, 27A și imobilul învecinat celui de la nr. 27A, neidentificat cu nr. administrativ în raportul de expertiză.

Un alt aspect ignorat de către instanța de fond este însăși destinația de drum de acces a acestui imobil. Din acest drum se realizează accesul atât la imobilul aflat în administrarea Serviciului Public Administrarea Patrimoniului Imobiliar Turda, cât și la imobilele aflate în proprietatea unor persoane fizice. Această suprafață de teren este nerestituibilă în natură raportat la prevederile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001.

Chiar în cazul în care s-ar stabili măsuri reparatorii prin echivalent pentru acest imobil se impune constituirea unei servituți de trecere peste imobilul teren în suprafață de 622 m.p. restituit reclamanților în natură, imobilul construcție C3 și terenul aferent acestuia neavând cale de acces prin altă parte.

O altă critică formulată constă în aceea că soluționarea cauzei s-a făcut cu depășirea temeiului legal al acțiunii astfel cum a fost indicat de reclamanți prin acțiunea introductivă.

Temeiul de drept al acțiunii a fost indicat ca fiind art. II din Titlul I al Legii nr. 247/2005.

Dispoziția primarului nr. 5/2003 a fost contestată în termenul legal de 30 zile prevăzut de Legea nr. 10/2001, contestația fiind soluționată irevocabil prin sentința civilă

nr. 1223/2003 a Tribunalului Cluj. În cadrul contestației formulate în anul 2003 reclamanții au criticat dispoziția doar sub aspectul cotelor de proprietate care le reveneau fără a solicita măsuri reparatorii pentru imobilele construcții identificate C1, C2. Reclamanții nu au invocat nici un drept asupra acestor construcții în cadrul procedurii administrative derulate anterior emiterii dispoziției primarului. Abia prin extinderea și precizarea de acțiune depusă la data de 06.10.2011 s-a solicitat restituirea în natură a acestor construcții.

Prin art. II din Titlul I al Legii nr. 247/2005 legiuitorul nu a dat persoanelor îndreptățite posibilitatea de a formula pretenții noi de restituire ci doar posibilitatea de a contesta natura măsurilor reparatorii dispuse prin dispoziție pentru imobilele ce cădeau la data emiterii acestora sub incidența prevederilor art. 16 alin. 1 din Legea nr. 10/2001. Recunoașterea de către instanța de fond a îndreptățirii reclamanților la restituirea în natură a celor două construcții echivalează cu o repunere în termenul de contestare a dispoziției nr. 5/2003, fapt inadmisibil raportat la prevederile art. II Titlul I al Legii nr. 247/2005.

În drept au fost invocate dispozițiile Legii nr. 10/2001, HG nr. 250/2007, art. II din Titlul I al Legii nr. 247/2005, art. 304 pct. 9 și art. 304¹ C.pr.civ.

3.Prin recursul declarat de pârâțul SERVICIUL PUBLIC ADMINISTRAREA PATRIMONIULUI IMOBILIAR TURDA s-a solicitat admiterea recursului și respingerea acțiunii formulate de către reclamanți în ceea ce privește suprafața de 486 m.p. cu destinația drum de acces.

În motivare s-a arătat că această suprafață de teren identificată în raportul de expertiză are destinația de drum de acces, fiind afectată de amenajări de utilitate publică în sensul art. 10 pct. 3 din Normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001.

Din raportul de expertiză întocmit în cauză rezultă că clădirea identificată C3 în raportul de expertiză nu are altă cale de acces decât pe terenul în suprafață de 486 m.p. la care s-a făcut referire mai sus.

Reclamanții au formulat întâmpinare la recursul declarat de pârâți solicitând respingerea acestora, cu cheltuieli de judecată.

În motivare s-a arătat că soluția instanței de fond este temeinică și legală sub aspectul restituirii în natură a terenului în suprafață de 486 m.p., acesta fiind străbătut de rețele de apă și electricitate care deservește numai construcțiile amplasate pe terenul de 622 m.p. restituit reclamanților. Nu se poate deci admite raportat la dispozițiile art. 10 pct. 3 din HG nr. 250/2007 că suprafața de 486 m.p. ar fi afectată de amenajări de utilitate publică, această suprafață neavând destinația de stradă sau alee și nedeservind nevoile comunității, fiind mai degrabă un drum de servitute de trecere către imobilele situate pe str. A. nr. 25, 25A, 27, 27A aflate în proprietatea unor persoane fizice. Pentru exercitarea dreptului de proprietate cu privire la aceste imobile aparținând terților se poate crea un drum de servitute asupra acestui imobil.

Pentru domeniul de aplicare al Legii nr. 10/2001 prezintă relevanță deosebită respectarea exigențelor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție care trebuie să primească prioritate față de dreptul intern, ori în privința suprafeței de 486 m.p. nu se poate considera că există o cauză de utilitate publică, utilitatea fiind privată, restrânsă la un număr mic de persoane.

În ceea ce privește depășirea temeiului legal al acțiunii s-a arătat că soluția primei instanțe de restituire a corpurilor de clădire C1 și C2 își găsește justificarea în primul rând

în faptul că în favoarea reclamanților a fost restituită suprafața de 622 m.p. asupra căreia sunt amplasate construcțiile.

Pe de altă parte, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în sensul admisibilității unei acțiuni în revendicare întemeiată pe dreptul comun, chiar fără parcurgerea procedurii reglementate de Legea nr. 10/2001 (cauza Faimblat împotriva României). În cazul în care se recunoaște acest drept cu atât mai mult trebuie recunoscută posibilitatea reclamanților de a dobândi restituirea în natură a construcțiilor și a terenului aferent în cadrul unei proceduri speciale, în caz contrar încălcându-se art. 6 alin. 1 al Convenției.

La data de 12.04.2013 s-a formulat de către M.M. și M.A. o cerere de intervenție accesorie prin care s-a solicitat admiterea în parte a recursului declarat de către Primarul municipiului Turda în sensul de a se respinge solicitarea de restituire în natură în favoarea reclamanților a imobilului în suprafață de 486 m.p. având destinația de cale de acces.

S-a arătat în cuprinsul cererii că această suprafață a fost restituită cu încălcarea art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 și art. 10 pct. 3 din HG nr. 250/2007.

În probațiune s-au depus la dosar înscrisuri: extras CF nr. 55489 Turda, plan de amplasament al imobilului proprietatea intervenienților, cărțile de identitate ale intervenienților și planșe foto.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 49 alin. 3, art. 51 și art. 54 C.pr.civ.

La solicitarea instanței s-au comunicat relații referitor la imobilul în litigiu de la EON-GAZ DISTRIBUȚIE SA, Compania de Apă ARIEȘ SA.

S-a depus de asemenea la dosar de către Serviciul Public Administrarea Patrimoniului Imobiliar o adresă emisă de către Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Avram Iancu” al județului Cluj.

Analizând recursurile declarate de reclamanții G.M.G., G.G., M.G.G. și M.T.B., pârâțul PRIMARUL MUNICIPIULUI TURDA și pârâțul SERVICIUL PUBLIC ADMINISTRAREA PATRIMONIULUI IMOBILIAR TURDA împotriva sentinței civile nr. 886/13.12.2012 a Tribunalului Cluj, Curtea reține următoarele:

Prima problemă care se impune a fi lămurită în cauză în vederea justei soluționări a acesteia este aceea a situației terenului în suprafață de 486 m.p., identificat în raportul de expertiză întocmit de către expertul D.A.N., anexa nr. 3, cu S3¹. Această problemă a fost ridicată prin cererile de recurs formulate de către pârâți raportat la faptul că instanța de fond a apreciat că această suprafață de teren poate fi restituită în natură în favoarea reclamanților.

Din cuprinsul raportului de expertiză întocmit în cauză de către expertul D.A.N. rezultă că această suprafață de teren de 486 m.p. identificată S3¹ în anexa nr. 3 (fila 7, vol. II dosar fond) are destinația de drum de acces, aspect confirmat de altfel de către toate părțile din dosar, inclusiv de către reclamanți prin întâmpinarea formulată. De asemenea, necontestat este faptul că această suprafață de teren este străbătută de rețele de gaz, apă, canalizare și electricitate. Ceea ce se contestă de către reclamanți, care susțin astfel poziția instanței de fond reținută în considerentele sentinței atacate, este faptul că ar fi îndeplinite prevederile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 și cele ale art. 10.3 din HG nr. 250/2007, aceștia apreciind că nu se pune problema unui drum de acces având în vedere că acesta deservește numai câteva proprietăți private, în ceea ce privește utilitățile

susținându-se că acestea deservesc numai imobilele restituite deja în favoarea reclamanților.

Conform prevederilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 nu se poate restitui în natură terenul care este afectat de servituți legale și alte amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale, în acest caz măsurile reparatorii stabilindu-se prin echivalent.

La art. 10 pct. 3 din HG nr. 250/2007 se prevede că în toate cazurile entitatea investită cu soluționarea notificării are obligația de a verifica destinația actuală a terenului solicitat și a subfeței acestuia, pentru a nu afecta căile de acces (străzi, trotuare, parcări amenajate și alte asemenea și utilizarea unor amenajări subterane etc.) în cazul în care se constată astfel de situații restituirea în natură se limitează numai la acele suprafețe de teren libere sau după caz numai la acele suprafețe de teren care nu afectează accesul și utilizarea normală a amenajărilor subterane.

În ceea ce privește sintagma amenajări de utilitate publică același text prevede că se au în vedere acele suprafețe de teren afectate unei utilități publice, respectiv suprafețele de teren supuse unor amenajări destinate a deservi nevoile comunității și anume căi de comunicație (străzi, alei, trotuare, dotări tehnico edilitare subterane, amenajări de spații verzi din jurul blocurilor de locuit etc.).

Relevant este și art. 9 din Legea nr. 10/2001 care prevede că imobilele preluate în mod abuziv se restituie în natură libere de orice sarcini.

Având în vedere conținutul textelor de lege invocate mai sus și care sunt aplicabile în cauză având în vedere situația de fapt din dosar, Curtea apreciază că suprafața de teren de 486 m.p. nu poate fi restituită în natură în favoarea reclamanților. Aceasta are destinația de cale de acces la mai multe imobile aflate în proprietatea unor persoane fizice și juridice, fiind străbătută de conducte de alimentare cu apă, gaz, canalizare, subterane și rețele de electricitate supraterane, hidrant de incendiu, care contrar susținerilor reclamanților deservesc cel puțin o parte dintre ele mai multe imobile, iar nu numai pe acela restituit în favoarea reclamanților, aspect atestat și prin relațiile comunicate în acest sens în recurs(filele 46, 53, 58). Ținând cont și de faptul că imobilele care se restituie în natură în temeiul Legii nr. 10/2001 nu pot fi grevate de sarcini nu se pune problema restituirii în natură a acestui teren și grevării sale cu un drept de servitute de trecere în favoarea proprietarilor care în prezent au acces la imobile pe acest teren.

Referitor la suprafețele de teren menționate în cererea de recurs formulată de către reclamanți, în suprafață de 223 m.p., 50 m.p. respectiv 48 m.p., identificate și acestea în anexa nr. 3 la raportul de expertiză întocmit de către expertul D.A.N. se impune a se stabili întâi dacă acestea fac sau nu parte din terenul cu nr. topo. 755, 756 iar apoi dacă pot sau nu a fi restituite în natură în favoarea reclamanților.

În ceea ce privește identificarea acestor suprafețe concluziile raportului de expertiză tehnică judiciară întocmit de către expertul D.A.N. sunt clare în sensul că acestea fac parte din terenul cu nr. topo. 755, 756, aspect recunoscut de altfel parțial de către pârâțul Primarul municipiului Turda prin întâmpinarea formulată, în ceea ce privește suprafața de 223 m.p. teren. Rezultă deci că concluzia instanței de fond în sensul că aceste suprafețe de teren ar face parte din alte numere topografice, care nu fac obiectul notificării soluționate prin decizia contestată, nu este susținută de probele administrate în cauză.

Nici aceste suprafețe de teren nu pot fi însă restituite în natură în favoarea reclamanților.

Astfel, în ceea ce privește suprafața de 223 m.p. teren, din raportul de expertiză întocmit în cauză, anexa nr. 3 rezultă că pe o parte din acest teren respectiv 11 m.p. se află o parte din construcția având destinația de grădiniță care nu face obiectul cauzei. Referitor la aceasta cu certitudine nu se poate dispune restituirea în natură, punându-se eventual problema diferenței de teren de 212 m.p. În ceea ce privește această diferență, raportat la faptul că suprafața învecinată de 486 m.p. nu a fost restituită în natură reclamanților pentru considerentele arătate anterior, nici aceasta nu poate fi restituită în natură, fiind o suprafață mică, izolată de terenul restituit în natură reclamanților și care nu ar putea fi utilizată în nici un fel de sine stătător. Oricum practic nu ar putea fi vorba de 212 m.p., ci de mai puțin, atât cât ar rezulta din scăderea suprafeței necesare pentru buna utilizare și funcționare a clădirii cu destinația de grădiniță.

Aceeași este și situația celorlalte suprafețe de teren de 48 m.p. și 50 m.p., practic posibilitatea restituirii sau nu în natură în favoarea reclamanților depinzând de soarta celor 486 m.p. de teren care au destinația de drum de acces.

În consecință, având în vedere și prevederile Legii nr. 165/2013, aplicabile în cauză raportat la art. 4 din aceasta, reclamanților li se va stabili în temeiul art. 1 alin. 2 din Legea nr. 165/2013 dreptul la măsuri reparatorii în echivalent sub forma compensării prin puncte pentru suprafața de 807 m.p. teren identificată S3 în anexa nr. 3 a raportului de expertiză tehnică judiciară întocmit de către expertul D.A.N..

În ceea ce privește critica formulată prin recursul declarat de către pârâțul Primarului municipiului Turda referitor la restituirea în natură a construcțiilor identificate C1 și C2 în raportul de expertiză, aceasta este apreciată a fi neîntemeiată din următoarele considerente:

Într-adevăr temeiul de drept al acțiunii formulate de către reclamanți este art. II din Titlul I al Legii nr. 247/2005, temei de drept care limitează cenzurarea dispoziției emisă de către primar numai în ceea ce privește acordarea măsurilor reparatorii în echivalent pentru imobilele prevăzute la art. 16 alin. 1 din Legea nr. 10/2001. În cazul de față ar fi vorba despre suprafața de teren pentru care s-au acordat măsuri reparatorii prin echivalent prin dispoziția Primarului municipiului Turda nr. 5/2003.

Analizând însă conținutul acestei dispoziții rezultă că prin aceasta primarul nu s-a pronunțat în nici un fel asupra construcțiilor existente pe terenul pentru care s-au stabilit măsuri reparatorii prin echivalent în considerarea art. 16 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 deși în notificarea soluționată prin această dispoziție (fila 40 dosar nr. 2494/2003 al Tribunalului Cluj) s-a solicitat de către reclamanți restituirea în natură a imobilului înscris în CF nr. 404 Turda, nr. topo. 755/1, 756 cu destinația de casă, curte și grădină. Rezultă deci că prin notificare s-a solicitat restituirea în natură și a construcțiilor iar nu numai a terenului identificat prin aceasta, ceea ce înseamnă că până la această dată Primarul municipiului Turda nu s-a pronunțat decât în parte pe notificarea formulată. Reclamanții ar avea deci dreptul oricum să formuleze o cerere de chemare în judecată în acest sens, având în vedere perioada de timp scursă de la momentul formulării notificării.

În aceste condiții, chiar dacă reclamanții nu au indicat în cuprinsul precizării cererii de chemare în judecată formulate în dosar la data de 06.10.2011 un alt temei de drept decât cel indicat inițial, neindicând practic vreun temei de drept al acestei precizări de acțiune, având în vedere ceea ce s-a reținut mai sus se apreciază de către Curte că nu

se poate nega dreptul reclamanților de a li se stabili în acest cadru procesual dacă sunt sau nu îndreptățiți la restituirea în natură a acestor construcții.

Important de subliniat este și faptul că din probele administrate în cauză (raportul de expertiză tehnică judiciară întocmit de către expertul tehnic judiciar L.N.A.) a rezultat că este vorba despre construcțiile vechi care au aparținut antecesorilor reclamanților, acestea putând fi deci restituite în natură în condițiile Legii nr. 10/2001, având același regim juridic ca și terenul a cărui restituire în natură nu a fost contestată de către pârât. Pârâtul nu contestă de altfel îndreptățirea reclamanților la restituirea acestor construcții ci numai posibilitatea de a se solicita în acest cadru procesual aceste construcții.

Problema stabilirii în acest dosar a unei eventuale servituți de trecere care să greveze terenul în suprafață de 622 m.p., având nr.top.755/1/2/756/2, restituit în favoarea reclamanților prin sentința atacată, nu se pune. Aceasta deoarece referitor la această suprafață de teren nu a fost declarat recurs de către nici una dintre părți, acceptându-se deci restituirea sa în natură, ori restituirea în natură trebuie să se facă conform art.9 din Legea nr.10/2001, adică liberă de orice sarcini.

Un ultim aspect criticat, de această dată prin recursul reclamanților, este acela al modului de stabilire al cheltuielilor de judecată de către instanța de fond, această critică fiind apreciată întemeiată în parte.

Într-adevăr instanța de fond nu a acordat cheltuielile de judecată reprezentând onorariul achitat de către reclamanții recurenți expertei V.F., apreciind că acestea nu se impun a fi acordate deoarece raportul de expertiză întocmit de către experta V.F. nu a fost avut în vedere la soluționarea cauzei. În mod corect arată însă reclamanții că nu este culpa acestora, în măsura în care au achitat conform dispoziției instanței onorariul pentru acest expert impunându-se ca aceste cheltuieli să fie incluse în cheltuielile de judecată la care au fost obligați pârâții. Din actele dosarului rezultă că reclamanții recurenți au achitat în favoarea expertei V.F. numai o parte din onorariul în quantum de 1.400 lei încuviințat de către instanță, respectiv suma de 450 lei conform chitanțelor de la filele 130 și 224 vol. I dosar fond.

Onorariul avocațial neacordat de către instanța de fond nu a fost dovedit de către reclamanți, la dosarul de fond neregăsindu-se vreo chitanță sau bon fiscal care să ateste plata acestuia, reclamanții nearătând în recurs nici un fel de date în acest sens, neprecizând nici quantumul onorariului avocațial achitat în dosarul de fond.

Ținând cont de ansamblul considerentelor de mai sus, Curtea în temeiul art.304¹ C.pr.civ. va admite în parte recursul declarat de reclamanții G.M.G., G.G., M.G.G. și M.T.B. și cel declarat de pârâtul PRIMARUL MUNICIPIULUI TURDA împotriva sentinței civile nr. 886/13.12.2012 pronunțată în dosarul nr. 6230/117/2006 al Tribunalului Cluj, admitând în consecință și cererea de intervenție în interesul PRIMARULUI MUNICIPIULUI TURDA, cerere formulată de intervenienții M.M. și M.A. și în întregime pe cel declarat de pârâtul SERVICIUL PUBLIC ADMINISTRAREA PATRIMONIULUI IMOBILIAR TURDA împotriva aceleiași sentințe care va fi modificată în parte astfel:

Se va respinge solicitarea reclamanților de restituire în natură a terenului în suprafață de 486 m.p. având destinația de drum de acces, suprafață de teren identificată S3 ind. 1 în anexa nr. 3 din raportul de expertiză întocmit în cauză de către expertul tehnic judiciar D.A.N..

Se va stabili dreptul reclamanților la măsuri reparatorii prin echivalent sub forma compensării prin puncte în condițiile Legii nr. 165/2013 pentru terenul având nr. top. 755/1/3, 756/3 din C.F. nr. 404 Turda, în suprafață de 807 m.p., teren identificat S3 în anexa nr. 3 din raportul de expertiză întocmit în cauză de către expertul tehnic judiciar D.A.N..

Vor fi obligați pârâții PRIMARUL MUNICIPIULUI TURDA, MUNICIPIUL TURDA și SC DOMENIUL PUBLIC TURDA SA să achite reclamanților suma de 4920 lei cheltuieli de judecată la fond.

Celelalte dispoziții ale sentinței vor fi menținute.

În temeiul art.1169 C.civ raportat la art.274 și urm C.pr.civ se va respinge cererea reclamanților de acordare a cheltuielilor de judecată în recurs, aceștia nefăcând dovada suportării unor astfel de cheltuieli.

Întocmit,

Judecător Traian Dârjan,
Președintele Secției I-a civilă